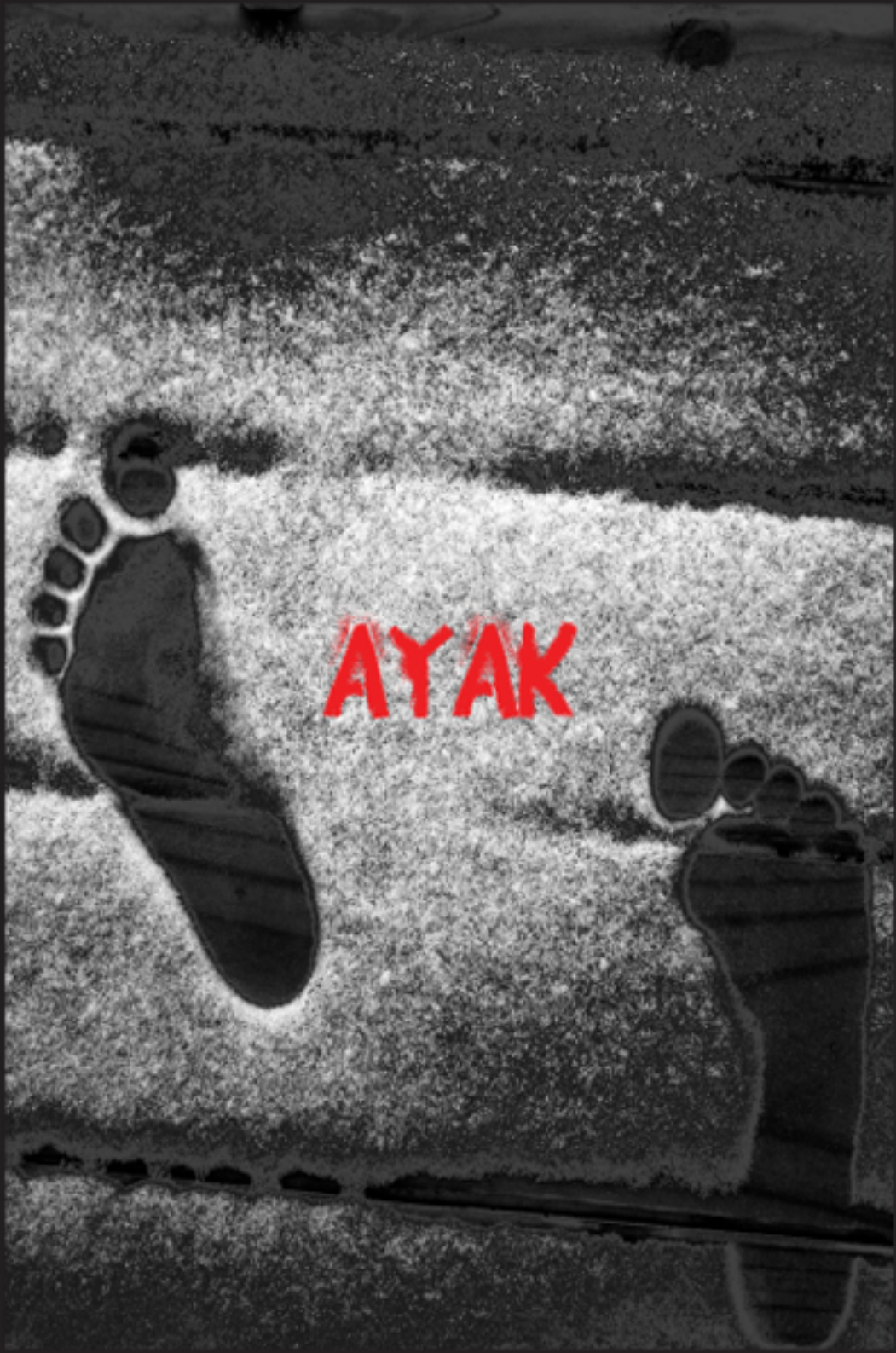

AYAK

AYAK

AYAK

SOLuCAN FANZ.in - 4 (Haziran 2009)

Ayak

Aşkın Yücel Seçkin

Kapak

Cengiz Yılmaz

Düzeltilme

İrem Güven

Gökhan Arıkan

Eyüp Özdemir

Baskı ve Cilt

Fotokopi-Isısal Cilt

1.Baskı	17 Kasım 2011 İstanbul – 17 Adet
2.Baskı	18 Şubat 2012 İstanbul – 18 Adet
3.Baskı	1 Kasım 2012 İstanbul – 11 Adet
4. Baskı	1 Mayıs 2013 İstanbul – 9 Adet
5.Baskı	6 Ekim 2013 İstanbul – 45 Adet

IABN(International Abnormal Book Number): 777-777-777-X

SOLuCAN FANZ.in

AYAK

Aşkın Yücel Seçkin

I

Gözaltı süresi dolmuştu. Tutanaklar tutulmuş, suçun adı konmamıştı.

Hava henüz kararmıştı. Aday, farların üzerine gelişine aldırmandan su birikintilerinin arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Elleri, siyah montunun cebindeydi. Gözaltı süresince sigara içmemişti, bir an önce bir kuytuya geçip sigara içmek istiyordu. Üzerindeki yük, o anda ayaklarından akıp gitmiş ve bu ana kadar damlayan bir musluğun bakır kovayı doldurması gibi peyderpey artmıştı. Ayakları eve gitmek istemiyordu ve sigara alacak parası yoktu. Yoldan geçen herhangi bir insandan sigara almak istememesi daha çok başkasıyla nasıl ilişkilenebileceğini kestirememesinden kaynaklanıyordu. Umut'u kaybetmişlerdi demek burada doğru olmaz, çünkü kaybedilen başka bir zamanda ve mekânda bulunabilir. Umut'u öldürdüler; Umut kendini öldürdü. Yağmurun her damlasında Aday'ın gözünde o an yeniden yeniden yeniden canlanıyordu. Verilen söz aklına geldiğinde, bir anlık kasılmadan sonra bedenini rahat bıraktı ve ayakları onu bir tekel bayiiine götürdü. İçeri girdi. Kendinden emin tezgâhtara yöneldi, sigaraları işaret ederek:

—Bol dumanlı bir sigara biliyor musun?

Tezgâhtar eliyle işaret ederek:

—Bunu tavsiye ederim.

—Yok, onu denedim daha önce. Sen sigara kullanıyor musun?

—Ben şundan içirim.

—Yok, ben onu sevmem. Bana öbüründen ver.

—Hangisi?

Tezgâhtarın sorusunu duyduğunda, konuşmasını hızlandırarak:

—Üstten 7. sırada sana göre soldan 4. kırmızı pakette olan. Adı sanırım...

Sözcüklerin artarda ve hızla sıralanmasını algılamaya çalışan tezgâhtar, eliyle bulmaya çalışırken, arkasında duran Aday:

—Tamam, o.

Önündeki çakmaklardan birisini alıp ateşlemeye çalıştı.

—Çalışmıyor mu bu? Baksana bir.

Tezgâhtar çakmağı alıp sigarayı verdi. Bir iki denemeden sonra çalışan çakmağı Aday'a uzatarak

—Çalışıyor abi.

Aday, sigarayı koyduğu cebinden siyah çakmağını çıkararak:

—Varmış bende, sağ ol. Almayacağım. İyi günler.

İçeride tezgâhtar çakmağı yerine yerleştirirken bayiinin kapısını kapayıp sokağa adımını atmıştı. İki yöne baktıktan sonra karşıya geçip caddeye dik olan ara sokaklardan birisine girdi. Yağmur şiddetini artırıyordu, paketten sigarayı çıkarıp bir apartmanın önündeki merdivenlere çöktü. Sigara dumanının arkasından baktığı sokak lambasının önünde yağmur damlaları iyice belirginleşiyordu.

Aday, geleceğe dair düşünmekten kaçınıyordu. Sanki gelecek fikri, hatta diyebiliriz ki zaman fikri onu rahatsız ediyordu. Her şey Umut'un ölümüyle sonlanmış ve başlamıştı. O an bir milat olarak sonrasını en mükemmel biçimde tasarlatmak istese de Aday, tek el bayiinden çarpmak durumunda kaldığı sigarasını sığındığı apartmanın kuytusunda söndürürken evine gitme fikrini aklına dahi getirmiyordu. Evdeki papağanı ölüme terk ediyordu.

Yağmurun şiddeti azalmış, evlerin saçaklarından damlalar yere düşmekteydi. Aday, sigarasını içtiği kuytudan çıkıp yolun ortasına kadar gelmişti, caddenin daha kalabalık olacağını düşündüğünden ve tek el bayi ile karşılaşma olasılığından dolayı diğer yöne doğru yürüdü, sola döndü. Yol oldukça sakindi, ara sokaklar vücuttaki kılcal damarların ana damarlara ulaşması gibi caddelere, caddeler bulvarlara, bulvarlar otoyollara çıkıyordu. Tüm yolların Roma'ya çıkması bir yana bırakılırsa bir yoldan sürekli düz gitmek bile mümkün gözüküyordu, her yol sonunda ikiye ayrılacak ve birini seçmek durumunda kalınacaktı. Köşedeki eczanenin yanından sağa döndüğünde, Aday için olabilecek en iyi ev örneğinin, daha önce yaşadığı Gaip adlı evin sokağına girdiğini anladı. Arkadaşını ikna edemeyişi ve şairin intiharı geride kalmıştı. Aday, şairin intiharından dolayı kendini

suçlamayı artık geçmişte kendine oynadığı bir oyun olarak düşünüyordu. Sağlık ocağının önüne geldiğinde, arkadaşlarıyla birlikte oynadıkları, kazananı belli olmayan ya da diyebiliriz ki sonunda Umut'un kazandığı oyuna karar verdikleri gün konuştukları zihninde yankılandı. 'Başkasının geçmişini yaşamak', işte bunu düşündüğünde Gaip'in önünden geçmemeyi düşünüp, sağlık ocağının karşısındaki dar yola girdi. Solda tuğla bir binanın yıkıntıları vardı, tellerin arasındaki boşluktan bir kedi sokağa doğru seğirtti. Yağmurun durmasından faydalanıp kendine yatacak bir yer arıyor gibi gözükiyordu. Çok dar olduğundan taşıtlar sokağı geçmek için değil park etmek için kullanıyorlardı. Dar sokağın bitiminde yol üçe ayrılıyordu, sağ taraftan Aday'ın geldiği yöne doğru gidiliyor, arasında çöp konteynırlarının olduğu iki yoldan soldaki dar olan yol ana yola çıkıyordu. Çöp konteynırlarının solundan girdi, yolda sigara içmek istemiyordu. Ermeni Kilisesi'nin taş duvarları dikkatini çekti. Kilisenin kapısının karşısında tarihi çeşme vardı ve alt kısımları yosun tutmuştu. Anayola oldukça az kalmıştı. Adımlarını sıklaştırdı. Yollar kaldırım taşlarıyla örülüydü. Attığı her adımda evinden, eski evinden uzaklaşırken geçmişinden de, geçmişine duyduğu özlemde de uzaklaşıyordu. Öteki, diğeri, o olmayana doğru yol alıp gök gürültüsüyle beraber zihnindeki müziğin hızlanan ritmini ve anlık irkilmelerini anlatıyordu. Gök gürültüsü ve akabinde yavaş yavaş başlayacak yağmur uykuya dalmakta olan git gide rahatlayan bedenin kasılmalarını andırıyordu, sağanağa dönüştüğünde çoktan uykunun derin sularında yüzmeye başlayacak zihin henüz ne yapacağını tasarlamıyordu. Çırağan Caddesi'nden o gün nasıl Dolmabahçe'ye yürümüşse tekrar yürümeye karar verdi. Bu sefer ne ritim tuttuğu baston görevi gören şemsiyesi ne de yürümeye başladığı o günkü gibi başka yerlerden o noktaya doğru hareket eden arkadaşları vardı. Öylece uyuyor gibi çevresinde olan bitenden habersiz Beşiktaş'a kadar yürüdü. Beşiktaş sahilinde bir süre dalgaları izledi. Bir vapurun iskeleye yanaşmasını ve kalkışını, insanların telaşlarını, rüzgârı ve içinde doğmakta olan yeni bireyi oldukları gibi anlamaya çalıştı. Birkaç günlük gözaltı süresince konuşmamış, konuşmak da istememişti. Şimdi boğazdan esen rüzgârı hissettiğinde Umut'un tetiğe basıp yere düştüğü andan beri ilk kez kafasını gömdüğü yerden kaldırıp karşıya, İstanbul'u tamamlayan Anadolu yakasına, bir başka kıtaya bakıyordu. Bulunduğu mekânı terk eylemek, belki de yaşamak için söz verdikleri geçmişe daha yakın olmak için karşıya geçmek istiyordu. İskeleye doğru ilerledi. Turnikelere geldiğinde parası olmadığını hatırladı. Gözleri iskelenin arkasında gözüken boğazda ve karşı kıyıda. Dolmabahçe yönüne doğru ilerlemeye karar verdi. O gün son dönemde önünden geçen iki kediyi düşündü. Zihni yeniden içerisine dönmüş usul usul yürüyordu. Akaretler durağına geldiğinde kendinden emin bir biçimde karşıya geçip sarı dolmuşlara doğru

yürüdü. Sıraya girdi. Sıra geldiğinde arka sol köşeye oturdu. Dolmuş hareket etti. Öndeki koltuklarda cep telefonuyla konuşan biri vardı. Ücretler uzatılmaya başlandı. Dolmuş hızla ilerlerken, telefon konuşması, radyodan yayılan müzik, tam bir curcunayı andırıyordu. Dolmuş şöforü Taksim'e doğru yaklaşırken dikiz aynasından bakarak:

—Ücretini gönderemeyen, para üstü alamayan var mı?

Aday:

—5 lira üstü vardı abi.

Şoför dikiz aynasından tekrar bakarken Aday yolu izliyordu. Şoför biraz tereddütle de olsa bozuk paraları arkaya doğru uzattı, Aday bozuk paraları aldı ve cebine koydu. Dolmuştan indi ve Taksim Meydanı'ndaki otobüs duraklarına doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da elindeki bozuk parayla oynuyordu. Kadıköy'e geçen 110 numaralı otobüsü buldu, çift bilet parasını ödeyip en arka koltuktaki sol köşeye yerleşti.

Otobüs Gümüşsuyu'ndan süzülüp Dolmabahçe'ye geldiğinde Aday otobüsün penceresinden Dolmabahçe Sarayı'nın ve haliyle önündeki saat kulesinin tam tersi yönünde yolu izlemekteydi. Lakin yolda sıralanmış uzun uzadıya araçlar ya da cama vuran damlalar hiç mi hiç ilgisini çekmiyordu. Nereye ya da ne amaçla gittiğini de bilmiyordu. Sadece gidiyordu. Yaklaşık bir yıl, belki biraz daha zaman önceki buluşmaları aklına geliyordu, birlikte tuttıkları derme çatma evden çıkışları, vapurla karşıya geçişleri, trene binişleri bir bir canlanıyordu zihninde. Eve dönüşleri düşündüğünde, şu an otobüste ağır aksak trafikte ilerlerken asıl şimdi dönmek üzere evden çıkılması gerektiğini anlıyordu. Merkezin olmayışını ya da her var olunan noktanın bir merkez olabilmesi... Peki, var olmak? İşte Aday'ın kafasını gömdüğü yerden çıkartamayışı; çevresine baksa dahi göremeyişi Umudun yere düştüğünde artık yok olmaya mahkûm olan bedeninden başka, onun hissedilebilen ruhu, geçmişiyse beraber kendisine geçtiğini düşündüğü an, var olmanın yokluktan türediğini anlamasından dolaydı ya da Aday basitçe verilen sözün arkasında durmak istiyordu. Umudun ruhunun kendisine elektrik olarak geçtiğini düşünüyordu, lakin kendisinin de bildiği ama kendine itiraf etmekten şimdilik kaçındığı bu durumun bir yıl önceki bir konuşmada yükselen tansiyonun peşini bırakmamasından, bırakmamalarından kaynaklandığını söylemek gerekir. Yalnız o konuşmada Umudun tam da söylenen her sözün verilmiş söz olduğundan bahsediyordu. Aday için bu; çember içinde çember, küre içinde küre gibiydi.

Kadıköy rıhtımına tren raylarının üstündeki köprüden geçerek ulaştı 110 numaralı otobüs. Otobüse düzenli binmeyi, yerleşmeyi ve inmeyi bilmeyen memleketim insanı yığın halinde kapılara yöneldi. Aday herkesin inmesini bek-

ledi, şoför de buna dâhil. En son şoför kendisine doğru kafasını çevirdiğinde camdan sola bakmayı bırakıp iki hamlede kendisini otobüsten indi. Yere bastığında sanki yer kayıyor gibiydi. Aday'ın tansiyonu düşmüş mesafeler olduklarından daha uzak gözüküyordu gözüne. Aldırmadan yürümeye devam etti. Marmara denizi ve İstanbul Boğazı'nın başlangıcı sağında kalıyordu. Arada karşı kıyıda şimşekler göze çarpıyordu. Amaçsızca, yalnız dışarıdan bakıldığında amacı varmış gibi görünerek yürümeye başladı. En ufak bir keyif taşımıyordu duruşu. Acı çektiği de söylenemezdi, hırs dersek belki daha doğru bir kelime olabilir. Neye ve neden olduğu belli olmayan bir hırs ve bu hırsı kendinden çıkartmaya niyetli bir yüzdü, Aday'ın sahip olduğu. Akşamın rengi koyu karaya doğru ilerliyordu. Caddeler, sokaklar ve binalar arasında insanlar, yağmurdan kaçarcasına aceleyle hareket ediyorlar, git gide yığınların yoğunluğu azalıyordu gece çökerken. Yoğunluk git gide azaldı, yağmur ritmini sağanak olarak yakaladı. Moda sokaklarında Aday, tepeden turnağa ıslanmıştı. Ayakkabıları epey su almış, yürümeyi bırakmamıştı. Gece birkaç polis aracı görmüş, aldırmadan yürümüşü. En sonunda soğuktan düşünemeyecek hale geldiğinde sadece dürtüleriyle biraz daha sıcak ya da esmeyen bir yer bulmaya çalışıyordu. Eskiden Moda Havuzu'nun bulunduğu yerden rıhtım yönüne doğru dik inen caddeye girdi, sıra sıra sağ koldaki apartmanların kapılarını yokluyordu. En sonunda mavi renkli bir apartman kapısını açık buldu, içeriye girdi. Apartman ışığı harekete duyarlı olduğundan yandı. Merdivenlere oturdu, ısınmaya başlamıştı. Çenesinin titremesi geçtiğinde cebinden ıslanmış olan sigara paketini çıkardı ve sigara içmeye çalıştı. Tam anlamıyla başarılı olduğu söylenemezdi çünkü halen içten titremekteydi. Çöktüğü merdivenlerden apartmanın içindeki kalorifer peteğini görüyor, yanına gidecek gücü kendinde bulamıyordu. Saatin epey ilerlemiş olduğunu düşünüyordu ve belki de son isteyeceği şey herhangi biriyle karşılaşmaktı. Neyse ki vakit ilerledikçe olasılık azalıyor ve Aday ısınmaya başladıkça hırsını kendinden çıkarma isteği güçleniyordu. Yeniden düşünmeye başlayamayacak kadar yorgundu. Uyumaya çalışsa da vücudu direnç gösteriyor buna kolunun ya da bacağına hareketiyle yanan ışık eşlik ediyordu. Dirsekleri dizlerinin biraz üzerinde hafifçe sallanıyordu, kafası öne düştüğünde ışık yanmaya başlıyordu, Aday apartman kapısından havanın aydınlanmasına kadar bu durum kendini tekrar etti. Islak kıyafetleri vücuduna yapışmış, tenine dokundukça üşütüyordu.

Dışarı çıktığında, sabahları esen sonbahar yeli Aday'ı titretmişti. Buna rağmen rıhtım yönüne yürümeyi seçti. Yol boyunca canlılık belirtisine rastlamadı. Bütün bir şehir uyuyordu. Hava açık ve temizdi. Aday oldukça yavaş yürüyordu öyle ki rıhtıma ulaştığında güneş doğmaya başlamış, gökyüzünün maviliği boğaza yansıyor. Otobüs duraklarına doğru yürüdü. Otobüs hatları tek tük

çalışmaya başlamıştı. Binmeye niyeti yoktu. Yalnız duraklarda oturmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü çünkü otobüsler çalıştıklarında çevreye ısı yayıyorlardı ve birisi durağın önünü boşalttığı anda bir diğeri onun yerini alıyordu.

Güneşin doğuşuyla şehir uyanmaya, insanlar giderek daha sık gözükmeğe başlamıştı. Bir süre sonra ritim sessizliğini tamamen kaybetmiş, panayirlardaki gürültü duyulmaya başlamıştı. Aday uzandığı duraktan kalkmıştı cebinde kalan son bozuklukları düşünerek simit almaya karar verdi. Denize paralel olan caddeden karşıya geçtiğinde burnuna ekmek kokusu geldi, kokuya doğru yöneldi ve pastaneye ulaştı. Cebinde kalan bozuk para yalnızca bir simit almaya yetti. Taze ve sıcaktı. Salona oturup yemeye karar verdi, böylece biraz olsun ısınabilirdi çünkü güneş henüz ısıtmaya başlamamıştı. Oldukça düşük olan vücut ısısı ve tansiyonu normale dönmeye başlamıştı. Tüm bu halinden garip bir memnuniyet duyuyordu, eve dönmek diye bir olasılık aklından geçmiyordu. Hatta güneşin sıcaklığı için umutla doldurmaya başlamıştı. Kendini sokaklara vurmak, yürümek istiyordu. Hızla pastaneden çıktı. Ayakları nereye götürürse oraya doğru gitmeye başladı. Denize paralel yürüyordu, ritimden uzaklaştıkça kalabalık azalıyordu. Kumluk Otobüs Durakları'nı geçip, yokuş yolda tramvay yolunu takip ederek ağır ağır ilerledi. Tramvay yolu ilerden sola kıvrılıyordu, sağda Moda Sahil'e inen merdivenler vardı. Merdivenleri inmeye başladığında ne zaman yapıldıklarını ve yapanları düşünüyordu. Oldukça ufak olan basamakları tek tek inmek Çin işkencesi gibiydi. Aday, inatla tüm basamaklara basıyordu. Güneş henüz Moda Sahil'in bu kısmını ısıtmıyordu. Sahilden ritmin ters yönüne doğru ilerlemeye başladı. Sıcaklığa doğru yürüyordu. Köpek gezdirmeye çıkmış Moda sakinlerine rastladı. Epey yürüdüktan sonra Kalamış Marina'yı gördü, bulduğu bir banka oturdu. Havada nem olmadığından adalar net görülebiliyordu. Güneş yükselmeye başlayınca, gömleğini ve hırkasını çıkardı, bankanın arkasına serdi. Ayakkabılarını da çıkarıp başının altına koyup uzandı. Bank sert bir zemin de olsa kurumaya başlayan bedeni rahat bir uykuya dalıyordu. Rüyası oldukça karanlık başlamıştı. Önce kapanan bir sürgülü demir kapı görmüştü. Çıkmaya çalışıyor çıkamıyordu. Daha sonra hücre olduğunu düşündüğü rutubetli odanın demir parmaklıklı penceresinden güneşi bulmaya çalışıyordu. Karanlık yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı, ama bir türlü güneşi bulamıyordu. En son kendini beyaz fon dışında her hangi bir nesne bulunmayan bir mekânda gördü. Hala güneşi arıyordu. Güneş beyaz fonda kendini göstermeye başladı. Çok parlaktı, bakmaya çalıştığı anda içinde hareket eden ateş parçaları görmeye başladı. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı ve bir anda gözleri açıldı. Güneş yükselmişti. Gözlerini yakıyordu. Rüyaların karmaşık olmadığı, tekrarlayan ve basit öğeler barındırdığında ruhsal hastalıklara işaret ettiğini gazetede oku-

muştı. Kıyafetlerini kontrol etti, hala nemli olmalarına rağmen sırtına geçirip Moda sokaklarına doğru yola koyuldu.

Bomonti'yi geçip, çıktığı caddeyi takip ederek eskiden Moda Havuzu'nun olduğu yere geldiğinde başladığı yere dönüp dönmediğini düşündü. Her defasında başladığı yere dönse bile, yol boyunca edindikleri dolayısıyla hiçbir dönüşün aynı olmayacağı aklına yatıyordu. Yine rıhtıma doğru yöneldi, lakin bu sefer farklı bir yoldan gidiyordu. Yolun solunda kalan bir trafo dikkatini çekmişti. Bütün bir şehrin elektriğini kapatan kolu indirmenin nasıl bir duygu olabileceğini biliyordu. İşte yeniden her şey ona Umut'u düşündürmeye başlamıştı. Düşündüğü insanlarla veya onları doğrudan ilgilendiren nesne ya da sözcüklerle karşılaşmaya alışkındı. Yalnız bu durumda böyle bir olasılığa zihni yer vermiyordu. Oysa ki Beşiktaş sahilinden karşıya, şu an bulunduğu yere doğru baktığında ona yakın olabileceğini hissetmişti. Şu an ise yalnızca hırsını kendinden çıkarmaya çalıştığını düşünüyordu. Eve dönemezdi ya da diyebiliriz ki eve dönmek Aday için gelecekte söyleyeceği hiçbir sözün ya da yapacağı hiçbir eylemin değerinin kalmaması demektir. Bir dönem değerlerin peşini bırakmamasından rahatsızken, şimdi değerlerin olmadığı bir dünyanın mümkün olmadığını düşünüyordu. Duvarlara yalnızca duvarlara baktığında yürüdüğünü hissediyordu. Ne gökyüzü, ne arabalar, ne kaldırım taşlarıyla döşeli yol ona bu hissi vermiyordu. Duvarlar ise renkleri, yapı taşları değiştikçe değişmeyen işlevleriyle ona ilerlemediğini yalnızca yürüme eylemini yaptığını anlatıyordu. Bir yol ayrımına vardığında köşedeki ahşap yapılı büfedeki gazetelere bakmayı tercih etti. Manşetler, ön planda olanlar... Bunlar görmek istedikleri değildi. Aday'a göre sunulanlar sadece yaratılan tahayyülde bir gerçeklikti. Üçüncü sayfa haberleri... Evet, Umut'un ölümünün ancak üçüncü sayfada yankı bulmuş olabileceğini düşündü. Gazeteleri uzun bir süre süzdükten sonra parası olmadığını hatırladı. Ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Köşesinde ahşap yapılı büfenin bulunduğu kaldırım taşlı sokağı süzdü. Sokağın bitiminde ve bitiminden önce, sokağı dik kesen iki yol vardı. Kafeler, restoranlar, sahaflar, tezgâhlar... Sokağı süzmeyi tam bitiriyordu ki büfeye en yakın kıyafet tezgâhının yan tarafında sırtı Aday'a dönük kahverengi dalgalı uzun saçlı, kahverengi ceketli, siyah kumaş pantolonlu boyu bir yetmiş civarında bir kadın gördü. Kadından daha çok henüz sırtına astığı oldukça eski gözükten askeri bezden dikilmiş boş çanta dikkatini çekti. Kadın, tezgâhtarla el sıkışıp geri döndü. Belirgin hatlarıyla yuvarlağa yakın yüzü saçlarıyla benzer renkte, büyük gözleri, ince uzun burnu, keskin renkte ince dudakları, zayıf olmasına rağmen gözükten vücut hatları Aday'ın ilk bakışta gördükleriydi. Kadın, Aday'ın kendisine baktığını anlamış gibiydi. Hafifçe boynunu içeri çekti, büfenin yanından geçmek üzereyken Aday'la ikisine de uzun gelen bir göz teması

yaşadılar, geçen süre ise iki insanın karşılaşmasında birbirlerinin tanıdık olma ihtimallerini düşündükleri ilk an kadar kısaydı. Aday, kadın yanından geçerken dikkatinin yeniden çantaya kaydığını fark etti. Bir yerden hatırlıyor gibiydi. Aklına ihtimaller geldikçe geçmişi düşünüyor ve ihtimaller aklına geldikçe o an aklına geliyor öncesini bir türlü yakalayamıyordu. Umut'un yere düştüğü an daha öncesini düşünmesini engelliyordu. Tornavida ile sıkılmış bir vidayı elle açmaya çabılıyor gibiydi. Bağlantı kuramıyordu, çanta sadece bir görüntü olarak daha önce kendisi tarafından görülmüştü. Kadın birkaç adım uzaklaşmıştı ki Aday istemsiz bir biçimde peşine takıldı. Sol yanında evlerin duvarları değişiyor, kaldırım taşları ayaklarının altında kayıyordu. Kendine durmadan nereden hatırlıyorum diye sorarak kadının peşinde Caferağa Spor Salonu'nun köşesindeki kavşağa kadar gelmişti. Çantayı görmüş olduğu muhtemel yerleri düşünmeye çalışıyor bir türlü düşünemiyordu. Kadın tam Bahariye Caddesi'ne giden yola girmekteydi ki Aday adımlarını sıklaştırarak kadının yanına gelip:

—Merhaba.

Kadın biraz şaşkınca, muhtemel olarak tanışıp tanışmadıklarını düşünerek içerisine soru anlamı katan bir jestle:

—Merhaba.

Aday, beklemediği jest karşısında donakaldı. Zihni çantayı nereden hatırladığı ile Umut'un öldüğü an arasında gidip geldiğinden, ne söyleyeceğini kestiremedi. Yol ortasında durup kalmışlardı ve kadın tam yürümeye niyetlenmişti ki Aday elini kalbine götürdü ve ağzından bir sözcük döküldü:

—Umut!

Kadının bir an başını öne eğdi, ardından Aday'ın ne kastettiğini tam anlayamadığı için gözlerini Aday'ın gözlerine dikip ne demek istiyorsun der gibi ve eğer kendisine aslıyorsa sinirlenmeye hazır bir biçimde baktı.

Aday:

—Çanta. Çantayı bir yerden... Yok. Hayır. Umut...

Kadın, Aday'ın perişan görünüşünü süzdükten sonra çantaya baktığını fark etti. O an kadın Umut diyerek ölen arkadaşını kastettiğini anladı. Aday ise aradığı cevabı bulmuştu. Evet, Umut trenle İstanbul dışına çıktıkları, saatleri ve şemsiyeyi aldıkları günün sabahında eve bu çantayla gelmişti.

Kadın:

—Arkadaşı mıydınız?

Aday:

—Evet yani hayır.

Kadın:

—Nasıl anlayamadım?

Aday bir an başını öne eğmeyi düşündü, ama bunun Umut'a bir hakaret olacağını düşündüğü için doğrudan kadının gözlerine bakarak:

—Umut'la haftada bir görüşürdük. O oyunu beraber oynadık.

Bu son sözleri çok zor söylemişti çünkü karşısında çok üzülmediği her halinden belli, öfkelenmeye hazır olan bir kadın vardı. Kadın:

—Nasıl lan!

Kadın, bir anda durgunlaşarak:

—Nasıl, nasıl yapabildiniz?

Aday, ne cevap vereceğini bilemedi. Öyle ya da böyle bir yola girdiklerini ve o andan sonra pişmanlığın ya da üzülmünün yaşayacakları, yaşamak durumunda oldukları arkadaşlarının geçmişine hakaret olacağını düşündü.

Aday:

—Öyle oldu.

Kadın:

—Hiç mi düşünmediniz?

Aday, karşısındaki kadının kendini suçladığını hissetti. Duyguları iyice karışmıştı. Bir an öfkelenecek olduysa da öfkenin karşısındakine yönelmesinin anlamsız olduğuna kanaat getirdi. Kadın o kararı verdikleri an düşünmedikleri konusunda haklıydı. Aday, o kararın alındığı atmosferi, ortamın nabzını anlatabileceğini düşündü. Ama sözcükler... Hiçbir sözcük o an hissedilenleri aktarmaya yetmiyordu. Aday, bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu soruyu sormasının üstünden epeyce vakit geçmesi yüzünden söyleyeceği boğazında düğümlendi. Kollarını sarkıttı, yüzü döküldü zihninde yalnızca “N’olur anla beni” cümlesi yankılanıyordu. Söyleyecek oldu, kadın araya girdi.

—Hayır, kızamıyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum. O insanın nasıl böyle bir işe kalkıştığını anlayamıyorum? Genç, heyecanlı, deli doluydu. Geride bıraktıklarını hiç mi düşünmedi?

Kadının acı çektiği her halinden anlaşılıyordu. Gözleri dolu. Başını yan tarafa çevirdi. Aday gitmek, hızla oradan uzaklaşmak istiyordu lakin gidecek bir yer düşünemiyordu. Bir şekilde Umut'la ilgili, ona dair, ucundan kıyısından onunla ilgili bir şeye, ne olursa, temas etmek istiyordu. Dayanılmazdı, duygularını kontrol edemeyecek duruma gelmişti. O an silah yeniden eline geçse, şakağına dayayıp basabileceğini düşünüyordu. Kadın, biraz daha tepkisel yaklaşırsa onu tartaklayabileceğini, bağırabileceğini düşünüyordu daha doğrusu gözünün önüne böyle anlar geliyordu. Daha fazla dayanamadı, tam gidecekti ki. Kadın, Aday'ın koluna dokundu.

Kadın:

—Çok perişan halde gözükiyorsun. Sokakta mı yaşıyorsun yoksa?

—Hayır, yani bilmiyorum.

—Nasıl? Anlayamadım. Bir evin var mı, yoksa hep mi bu haldesin?

—Vardı, şimdi bilmiyorum.

Kadın, epeydir yol ortasında durup konuştuklarını fark ederek Aday'ın perişan halinden dolayı ilk izleniminin yanlış olabileceğini düşündükten sonra:

—Kendimi kötü hissediyorum, sizi tanımiyorum ama sizinle bir çay içebilirim.

Kadın, hemen arkasında kalan büfeyi işaret ederek:

—Burada içebiliriz.

Aday hay hay anlamında kafasını salladı. Büfenin brandadan yapılmış kapısından içeri girdiler. Karşı köşedeki masanın yanındaki sandalyelere çöktüler.

Kadın:

—Sizi dinliyorum.

Aday, bu tavır karşısında biraz afallamıştı. Ne anlatacağı ki? Gözlerini kadının sol tarafında kalan şeffaf brandadan Caferağa Spor Salonu'nun önünden geçen yola dikerek düşünmeye başladı. Bu arada kadın büfeciden çay istemişti. Aday, kadın kendisine baktığında ilgisini çayların geleceği yöne yöneltti. Bir an düşüncelerden sıyrıldı ve:

—Hiç param yok. Cebimdeki son bozuklukları simite verdim.

—Önemli değil. Bende var.

Aday'ın para durumunu ifade etmesi, Kadın'ın karşısındakinin sokakta yaşamadığını anlamasına yetti. Bu, o an ki ortamı kadın için daha kabul edilebilir kılıyordu. Aday:

—Umu'la birkaç yıl önce tanıştık. İstisnalar hariç haftada bir buluşuyorduk. Aşağı yukarı bir yıl öncesine kadar uyuşturucu, uyarıcı tüketiyorduk. Bir gün, senin bu sırtındaki çantayla eve geldiği gün... Ev demek doğru olmaz, işte depo gibi bir yer tutmuştuk. Neyse, o gün gitmek istedik. Bir yerlere nereye olursa... Trene bindik, gittiğimiz yerde sabahladık. Sonra yeniden eve geldik. Evde her zamanki gibi sohbet ediyorduk. İşte, bilirsin ya, yanılısamalardan, geçmiştin. Derken hepsi anlamsız gelmeye başladı. Ortam da soğudu. Birkaç yıl boyunca her hafta benzer muhabbetler. Çeşitli uyuşturucu, uyarıcı maddeler. Herkes bir havalarda konuşuyor. Biri hikâye anlatıyor, diğeri "Benim de böyle bir hikâyem var" diyor ya da yanılısamalar. O gün durduk ve halimize baktık. "Sonu nereye gider" dedik. "Ölmek" dedik. Ev soğudu. Belki biraz da benim yüzümden oldu. Kaç zamandır aklıma düşüp duruyordu. Belki kendimi temizlemeliydim, bilmiyorum. Hep birlikte sözler söyledik ve bir yola girdik. Sanki çevremdeki her şey film gibiydi. Olabildiğince sakin, soğukkanlıydım. Hani öyle

hissediyordum. Sonra bir yıl hiç görüşmedik, haliyle de madde kullanmadık. Sonra sözleştiğimiz yerde, o saatte buluştuk. Sonrasını anlamışsındır. Bilmiyorum anlatabildim mi?

—Peki, Umut ne dedi siz bu kararı alırken?

Aday, gerilmişti. Çayından bir yudum aldıktan sonra

—Sözler dedi. Tam olarak nasıl söyledi bilmiyorum ama şu an aklıma sanki “Her söylenen sözün verilmiş söz olduğu” gibi bir şeyler söylediği geliyor.

Aday cebinden sigarasını çıkarıp masaya koydu. Kadın, paketin ıslak olduğunu görünce:

—Dün gece sokakta mı kaldın?

—Evet.

Kadın sırt çantasından bir paket sigara çıkarıp Aday’a uzattı. Aday sigarayı aldı ve yaktı.

Kadın:

—O gün, Rus ruleti oynadığınız gün tetiği ilk sen mi çektin?

—Evet, en son Umut aldı silahı.

—Diğerleri nerede?

—Bilmiyorum. Bildiğim şu, Umut’un bedeni ölmüş olsa da benim için zihnen yaşıyor. Yalnız birisi var ki...

Aday çok sinirlenmişti. Boynundaki adaleler gerildi. Bir süre sustuktan sonra:

—Neyse...

Kadın:

—Son sözü ne oldu Umut’un?

—Senin adın ne.

—Nesrin. Senin?

—Hayır, yani adım Aday, yani Umut’un son sözü bana adımı sormak oldu.

—Nasıl? Anlamadım.

—En son bana dönüp “Abi senin adın ne?” dedi.

—Adını bilmiyor muydu?

—Bilmiyorum. Bana adımla hiç seslendiğini hatırlamıyorum.

—İki üç yıldan bahsediyorsun, hiç mi adının geçtiği bir yer olmamış?

—Bilmiyorum, belki olmuştur.

—Belki de inanmadı adının Aday olduğuna, sık rastlanan bir isim değil.

—Bilemiyorum.

Bir süre sessizlik olmuştu. Aday yeniden düşüncelere dalmak istemeyip:

—Yakın arkadaş mıydın ya da sevgilisi falan?

—Hiç bahsetmedi mi bizden?

—Yok, biz böyle konular konuşmazdık.

—Bildiğim kadarıyla sevgilisi yoktu. Ben ve iki arkadaşım Umud'la bir evde yaşıyorduk. Umud'un evinde.

—Nerde tam olarak?

—Harem'in üstünde. Üsküdar'la Kadıköy arasında.

—Öğrenci misiniz Umud gibi?

—Evet, üniversiteden tanıyoruz. Sen n'apıyorsun?

—Üniversite okuyordum bir taraftan da çalışıyordum. Liseye devlet parasız yatılı olarak İstanbul'a geldim, lise bitince aileyle bağlarımı kopardım, bir daha ne aradım ne aradılar. Üniversitenin ilk yıllarında çeşitli işlerde çalıştım, bilgisayar dükkânında, çağrı merkezlerinde, bankalarda... Ortaköy'de bir ev tuttum. İlk başlarda kirayı ödemekte zorlanıyordum. Ev sahibi İstanbul dışındaydı, arada bir gelip birikmiş kirayı alır giderdi. Yaşlı, biraz saf bir adamdı. Sonraları gelmez oldu. Ne aradı ne sordu. Önceleri çalışmaya devam ettim, kirayı gelir alır diye bir kenarda tuttum. Bir yıla yakın birikti. Sonra hastalanınca...

—Neydi hastalığın?

—Tanı koymadılar. Kriz geldi. Psikiyatrik. İşte sonra çalışmayı bıraktım. Biriken parayı minimal harcamaya başladım. Sonra zaten, işte, biliyorsun.

—Niye sokakta kalıyorsun?

—Eve gidemiyorum, gitmek istemiyorum.

—Neden?

—Geçmiş... Geçmişim yok. Biz yani işte o arkadaşlarla beraber bir söz verdik. Açıkça konuşmasak da geride kalanlar bedenini ortadan kaldıranın geçmişini yaşayacaklardı.

—Bu nasıl olabilir ki?

—Bilmiyorum, ama olduğunu biliyorum. Oluyor. Tüm aklım o ana kilitleniyor. Gözaltından çıktığımdan beri hiçbir şeyi doğru dürüst düşünemiyorum. O an ve Umud aklımdan çıkmıyor. Kendimi ayaklara bıraktım. Buraya getirdiler beni.

—Ne yapacaksın, sokakta mı yaşayacaksın?

—Bilmiyorum, bilemiyorum. Geleceği düşünemiyorum.

—Sen şimdi bana Umud'un geçmişini yaşayabileceğini mi söylüyorsun?

—Bilmiyorum, ama bildiğim geriye dönmeyecek oluşum. Nereye gider kestiremiyorum.

—Bu arada karnın aç mı? Tost söyleyelim.

—Bilemiyorum, param yok.

—Sokakta kalacaksan şu anın değerini bil!

Nesrin ayağa kalkıp büfeciye bir adet kaşarlı tost söyledi. Sonra gelip tekrar sandalyeye oturdu.

Aday:

—Ailesini tanıyor muydun? Çok üzölmüşlerdir herhalde.

—Yoktu. Ailesi, hiçbir akrabası yoktu. Acımızı paylaşabilecek kimsemiz yoktu. Bugün ancak kendimizi biraz toplayabildik.

—Siz nereden öğrendiniz peki olayı?

—Gazeteden. Bazen yere sofraya kurup rakı içerdik. Umut özellikle maşayı tercih etmezdi. İnce belliye koydururdu rakıyı. Yerde oturunca daha iyi düşündüğünü insanları daha sıcak gördüğünü anlatırdı. O yüzden gazete alınırdı eve, okumazdık. Umut birkaç gün gelmediği zaman haber ederdi mutlaka, çünkü en az haftada bir işe çıkardık. Birkaç istisna hariç hepsine gelirdi.

—İş derken?

—Mağazalardan pahalı kadın kıyafetleri çıkarıyoruz, süpermarketlerden eve erzak alıyoruz, tabii ödemeden...

—Hırsızlık mı yapıyorsunuz?

—Evet, biz öyle demeyi tercih etmiyoruz.

—Umut hırsız mıydı yani?

—N’oldu, onun geçmişini yaşamaktan mı çekindin bir an?

Aday bu çıkış karşısında donakalmıştı. Sinirlenecek oldu, kendini haksız buldu.

—Yok. Yalnız Umut’un hırsızlık yapacağı hiç aklıma gelmemişti.

—Zaten o yapmazdı. Kadın kıyafeti mağazasından bir erkek nasıl hırsızlık yapabilir ki zaten? Zor. O dışarıda beklerdi ve evde alarmlarını sökerdi. Bir defasında beni yakalamışlardı. Kabinin perdesi tam kapanmamış, tam kıyafetleri çantaya koyacakken tezgâhtar görmüş ve beni mağaza yöneticisinin odasına götürmüşlerdi. Arkadaşlar dışarı çıkıp Umut’a haber vermişler. O da “Bana bırakın” demiş. Tam üzerime gelmeye başlamışlardı ki yöneticinin kapısı çaldı. Görevli, arkasında da Umut. Ben şaşırđım tabii. İçeri girdi sakın sakın. Bana baktı. “Nasılsın sevgilim?” dedi anlayamadım. “İyiyim” dedim. “Yine mi yaptın?” dedi. Anlamadım. Yüzüne bakıyordum aptal aptal. Kafasıyla bana onayla der gibi bir işaret yaptı. Ben de başımla onayladım. Sonra dönüp mağaza müdürüne kibarca, centilmence ve biraz da üstten bakar tarzda elini uzatıp kendini Metin adıyla ve halkla ilişkiler danışmanı olarak tanıttı. Sonra beni dışarıda beklediğini bayan sözcüğünün üstüne basarak bayanların alışverişlerine katlanamadığını, dışarıda sigara içerek beklediğini anlattı. Ardından benim kleptomani hastası olduğumu, tedavi gördüğümü, artık çalmayı epey azalttığımı ama arada yine fark etmeden yaptığımı anlattı. Öyle bir tavırla kusura bakmamalarını, ücreti neyse

hemen ödeyeceğini söyledi ki neredeyse karşısındakilerin özür dilemesini bekler gibiydi. Genelde bana yalnız alışveriş yaptırmadığını ama işte bayanların alışverişine dayanmadığını anlatırken mağaza müdürüyle şakalaşıyorlar gibi kapıya yönelmişlerdi. Ben de çantamı sırtıma takıp arkalarından gidiyordum. Kapıdan çıkarken bayanları çekiştiriyorlar, mağaza müdürü kendi eşinden bahsediyordu. Umut elini cüzdanına attı. Mağaza müdürü olmaz der gibi Umut'u durdurmak istedi. Umut bu hareketin kendisini mahcup bıraktığını söyledi. Bu arada ben de yanlarına gelmişim. Umut beni belimden zarıfçe tuttu. Mağaza müdürünün elini sıktıktan sonra elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıktık. Çıkınca cadde boyunca yürüdük. Caddenin sonunda arkadaşlar bekliyordu. Sordular anlattık. Sonra arkadaşların birisi Umut'a ya çantanın içindeki metal boya kutusunu görmüş olsalardı ne diyecektin diye sordu. Umut da içeri girerken plan yapmadığını, çantayı benim yanımda kapalı görünce bunu uydurduğunu anlattı. Zaten son aylarda çok değişmişti, çok etken ve hareketliydi.

Nesrin soluklanmış, iç geçirmişti. Aday, tostunu yemiş bitirmişti. Masanın üzerindeki ıslak sigaralardan birini alıp yakmaya çalıştı.

Nesrin, masadaki kendi sigara paketini Aday'a uzatıp:

—Sen bu kibarlıkla sokakta falan yaşayamazsın.

Aday sigarasını yakarken Nesrin gözlerini ovuşturup:

—Heh işte, yerde gazetelerin üstünde rakı içecektik, evde sessizlik vardı. Umut birkaç gündür ortalıkta yoktu. Mağaza işine gelmemişti. Süpermarket işine de gelmedi. Meraklanmaya başlamıştık. Konuşmadan arada birbirimize bakıyor, arada gözlerimizi kaçırıyorduk. Derken Feride yerdeki gazeteyi okumaya başladı, sonra donup kaldı. Gazetelerin üstündekileri kenara aldı tarihine baktı. Biz de anlamsız anlamsız bakıyorduk, ne yapıyor diye. Sonra haberi okudu. Bir anda yıkıldık. Sonra isim benzerliği vardır dedik. Arayalım mı n'apalım derken dayanamadık, doğru Beşiktaş'a Emniyet Müdürlüğü'ne... Polisi sevmediğimizden dedik birimiz girsin sorsun diğerleri haber beklesin. Biz çay bahçesine oturduk. Müjgan girdi içeri. Bekle bekle, haber yok. Duramıyoruz durduğumuz yerde. Biz de girelim mi, ne yapsak diye durmadan tekrarlıyoruz birbirimize. Sonra mesaj geldi Müjgan'dan. "Adli tıp morguna gidiyorum ekip otosuyla. Çapa'da buluşalım." diye. Doğru Çapa'ya. Bir saat sonra Müjgan çıktı geldi. Yüzü bembeyaz, konuşmıyor. Ağlamıyor da. Sigara uzattık, kafasıyla "hayır" anlamında salladı. Anladık. Yıkıldık.

Nesrin'in gözleri dolmuş, son sözlerini Aday'a bakmadan boğazında düğümlenerek söyleyebilmişti.

Nesrin:

—Sen de şimdi çıkıp bana gelmiş... Yok, hayır. Sen de perişan halde-

sin? Sen de beni anla, suçlamak istemiyorum seni, ama işte nasıl desem? En iyisi susmak.

Nesrin ağlamak üzereydi. Kalkmak istiyordu. Aday'ın eli altında yüzünü gizler gibiydi. Aday kalkıp gitmek istedi, ama Nesrin'e saygı göstermesi gerektiğini hissediyordu.

Nesrin:

—Kalkalım.

Birlikte büfeden çıkıp konuşmadan epey bir süre yürüdüler. Nesrin biraz daha sakinleşmiş, Aday ise yine o anın düşüncesi etrafında dönüp duruyordu. Rıhtıma inmişler, tren raylarının üzerindeki köprüye gelmişlerdi. Aday durdu, denize doğru uzun uzun baktı.

Nesrin biraz daha ilerleydi. Aday'ın yanına gelip:

—Sen şimdi Umut'un geçmişini yaşamak mı istiyorsun?

—Bilmiyorum, bilemiyorum.

—Yaşamak istiyor musun istemiyor musun? Bir tek cevap istiyorum.

Aday, gözlerini Nesrin'e çevirdi. Karşısında gördüğü kadın yaşadığı acıya rağmen dimdik ve kararlı bir biçimde kendine bakıyordu. Nesrin:

—Hım?

—Evet, aklımda başka hiçbir şey yok.

Birlikte usul usul yürümeye devam ettiler. Sessizlik bir sis gibi sarmıştı çevrelerini. Yoldan yürüdükleri yolun tersi yönde arabalar geçiyordu. Geride bıraktıkları gürültü, çevrelerindeki sisten Nesrin ile Aday'a ulaşıyor, kafalarındaki gürültü, yüreklerindeki sessizliğe dönüşüyordu. Sokaklar, caddeler, apartmanlar, taş basamaklar birbirlerine bakmadan ve konuşmadan ilerliyorlardı.

Boğazın karşı kıyısının olanca güzelliğiyle gözükteği bir yokuşun yukarısındaydılar. Aşağı doğru ilerlediler. İyice aşağı inmeden önce sağa, sonra sola döndüklerinde Umut'un evinin bulunduğu sokağa gelmişlerdi. Nesrin apartman kapısını itirerek açtı. Merdivenlerden yukarı çıktılar, evin kapısına geldiklerinde Nesrin Aday'a baktı ve elindeki anahtarı uzatıp:

—Bu kapıdan girdikten sonra asla pes etmek yok, ne olursa olsun, anlaştık mı?

Aday, kararlı bir biçimde anahtarı aldı. Konuşmadı. Anlaşılmıştı. Anahtarı yerine yerleştirdi. Kapı açıldı. Önce Nesrin'in geçesi için Aday yol verdi. Nesrin:

—Biz gereksiz kibarlığı sevmeyiz. Buyur içeri.

Aday ayakkabılarını çıkardığında ıslanan ve sonra kısmen kuruyan çoraplarından bir koku yayıldı eve. Aday bir çoraplarına bir de Nesrin'e baktı ve gülümsedi. O andan beri ilk kez gülümsüyordu. Aday çoraplarını çıkarıp yarı

ıslak ayakkabılarının içerisine yerleştirirken Nesrin antreyi geçip mutfığa yönelmiş. Müjgan ve Feride'nin masada sessizce oturduklarını görmüştü.

Feride:

—Hoş geldin.

Nesrin:

—Hoş bulduk.

Cebindeki bir tomar kâğıt parayı masanın üstüne bırakıp:

—N'oldu bugün?

Müjgan:

—Adli tıpa gittim, Umut'u almak için. Emniyete yolladılar. Gittim. Ailesi, akrabası gerekiyormuş. Yok dedim. Araştıracaklarmış. Ben de sordum “Bulamazsanız biz alabiliyor muyuz?” diye. Daha önce başlarına gelmemiş mevzuata bakmaları gerekiyormuş. Sen n'aptın, geç geldin biraz?

Nesrin tam cevap vereceksen mutfağın kapısında Aday belirdi.

Feride, Müjgan'ın kapıya doğru baktığını görünce yan döndü.

Nesrin, Aday'a dönüp:

—Şimdi seni ne diye tanıtayım?

—Arkadaşı mı diyeyim yoksa...

Müjgan:

—Yoksa ne?

Nesrin:

—İşte onlardan biri.

Müjgan:

—Peki, niye getirdin onu buraya?

Aday, bu tepki karşısında irkildi.

Nesrin:

—Tezgâhta malları veriyordum. Peşime takıldı. Çantadan dolayı. Ne diyeceğimi bilemedim, sınırlendim biraz, sonra düşündüm, konuştuk. Anlattı, anlattım. Gözaltından çıktıktan sonra evine gidememiş, geçmişini istemiyormuş. Sokakta kalmış dün gece. Perişan halde.

Müjgan:

—Biraz düşünmemiz lazım.

Feride:

—Bence açık olalım. Tamam, her ne yaptılarsa beraber Umut'la yapmışlar, sonuçta onu bu işe zorlamamışlardır. Kimseye zorla Dolmabahçe Sarayı'nın önünde zorla Rus ruleti oynatamazlar.

Müjgan:

—Zorlamak illa fiziksel şiddet ya da tehditle olmak zorunda değildir.

Bazen koşulları ona göre yaratılır ve orada o insan zorundalık hisseder bence bu da bir çeşit zorlamadır.

Nesrin:

—Bana anlattığı kadarıyla ya da benim anladığım daha doğrusu hissettiğim kadarıyla acımızı paylaşıyor bu insan. Düşünmekten çok hissetmeye ihtiyacımız var bence.

Bir süre suskunluktan sonra Müjgan kapıda duran Aday'a:

—Sen niye fikrini söylemiyorsun?

Aday:

—Bilmiyorum, bilemiyorum. İsterseniz gidebilirim, düşünemiyorum aklımda sadece o an var, ne öncesini ne sonrasını kuramıyorum. Bugün Nesrin'e anlatmakta çok zorlandım. Ama şu an bilebildiğim sadece Umut'un geçmişini yaşamak istediğim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ya da nasıl olacağını; yalnız şunu demek istiyorum, Umut'a dair ufacık bir iz bulduğumda, daha doğrusu ayaklarım buldurduğunda; ne yaptığımı, nerede olduğumu anladım. Gerisi anlamsız geliyor. Evet, biz Umut'la birkaç yıldır haftada bir görüşüyorduk. Ta geçen güne kadar bir yıl görüşmedik. Belki doğru düzgün bir şey paylaşmadık. Belki birlikte yanıldık, bir takım hikâyeler anlattık. Belki birbirimizi insan olarak tanıyamadık bile. Hatta belki de Umut benim adımlı o anda, o son anda öğrendi. Ama ne olursa olsun bizi ya da beni, her neyse... Üzerine açıkça konuşmadan da olsa söz verdik ve Umut, biz bu kararı alırken "Her söylenmiş sözün verilmiş söz olduğundan" bahsetti, bu saatten sonra onun bilmediğim geçmişini yaşamamak diye bir olasılık göremiyorum. Beni buraya ayaklarım getirdi.

Müjgan:

—Tamam, çok uzatma. Banyo, antrenin karşısındaki kapı. Berbat görünüyorsun. Duş alıp uyu bakalım. Konuşuruz sonra. Kusura bakma! Biraz dengelessiz davranıyorum. Sinirlerim bozuk.

Aday:

—Ben nasıl davrandığımın farkında bile değilim.

Aday, yavaş hareketlerle banyoya doğru yöneldi. Nerede olduğunu düşünmeye çalışıyordu ki yeniden o an gözünün önüne geldi. Suyu açtı. Suyun sesi bebekken dinlediği ninnileri hatırlatıyordu. Zihni rahatlamaya başladı. Havluyla kurulandıktan sonra ıslak çamaşırlarına baktı. Tekrar giymeyi düşündü. Su sesinin kesildiğini duyan Nesrin banyonun kapısına gelip:

—Temiz kıyafet çıkardık sana Umut'un kıyafetlerinden.

Aday durumu biraz garipsedi, ama içten içe istediği buydu. Evet, işte yeni bir hayat başlıyordu. Havluyu beline sardı, evin tek odasındaki yatağın üstünde duran iç çamaşırlarını, kıyafetleri üzerine geçirdi. Havluyu yatağın kenar-

AYAK

rına bıraktı. Mutfaktaki konuşmaları tam olarak duyamıyordu. Sesler ağırlaştı. Göz kapakları düşmeye başladı. Uyumamaya direniyordu. Uyku derinden gelen kalın bir sesin tüm ezgiyi kaplaması gibi vücudunu sardı, Aday kendini yatağa bıraktı.

II

Su, berrak ve şeffaflığıyla yukarıdan, oldukça yukarıdan kara bulutların arasından gözüken güneşten damlıyordu. Anlamsız sesler ardı ardına gürültü oluşturmayacak şekilde kulağındaydı. Damlalar sıklaştı, yağmur gibi değil; bir tek noktadan yere vuruyordu. Aday, önce yere baktı. Sonra gözlerini yakmayan güneşe doğrulttu. Sanki bir bardaktan yere doğru su boşalıyordu. Ayaklarının etrafını kaplayıp, çevreye yayılmaya başladığında ansızın gözlerini açtı. Epey terlemişti. Nerede olduğunu bir an kavrayamadı. Mutfağa yöneldi. Bir bardak suyu hızla içti. Tekrar yattığı odaya döndü. Ev, penceresinden bakıldığında az da olsa deniz manzarası gözüken genişçe bir odadan, odanın bittiğini gösteren kartonpiyer bir kirişten, bu kirişin bir yanında ayakkabılığın bulunduğu bir antreden, antrenin karşısında dar olmayan banyo ve tuvaletten, bir de antrenin hemen bitişiğindeki geniş bir mutfaktan oluşuyordu. Pencerenin önünde dikdörtgen bir sehpa ve müzik seti vardı. Müzik setinin yanında gazetelerin, iğne ipliğın, tornavidanın ve gerekli küçük ev aletlerinin bulunduğu hasır bir sepet duruyordu. Karşılıklı duvarların önünde iki adet çek-yat ve ortalarında çek-yatların altına uzanmayan büyükçe bir halı vardı. Antre tarafındaki duvarın önünde bulunan çek-yatın baş ucunda iki metre genişliğinde, dört kapılı kahverengi, eski ahşap bir dolap evdeki kıyafetleri ve diğer eşyaları topluyordu. Perdeler ise koyu kahverengiydi.

Aday, evin içinde gezindikten sonra perdeleri açtı. Gün ışığı evin içine süzüldü. Pencereyi açıp ciğerlerine temiz havayı doldurdu. Bir süre apartmanların arasından parlayan denize baktı. Saatin kaç olduğunu merak ettiğinden, odanın içinde saat gösteren bir alet araştırdı. Büyük, siyah müzik setinin dijital ekranındaki saat 14.27'yi gösteriyordu. Saatin aşağı yukarı doğru olup olmadığını sınamak için pencereden dışarı kafasını çıkarıp gün ışığıyla saati karşılaştırmaya çalıştı. Aşağı yukarı doğru olduğuna kanaat getirdikten sonra pencereyi kapattı. Yiyecek bir şeyler aramak için mutfaka yöneldi. Mutfak kapısının karşısında duvar boyunca bir tezgâh; kapıdan girildiğinde solda köşede masa ve sandalyeler, masa ile tezgâh arasında pencere, pencerenin tam karşısındaki duvara dayalı eski, büyük bir buzdolabı vardı. Aday önce buzdolabına yöneldi. Buzdolabının büyük kısmı boştu. Gözleri peynir aradı, bulamadı. Buzdolabını kapayıp tezgâhın üstündeki dolaplarda ekmek aramaya başladı. Tam umudu kesip istemediği halde kahvaltıdan önce sigara yakacaktı ki mutfak masanın üzerinde alüminyum folyoya sarılı yarım bir ekmek gördü. İlk an tereddüt etse de daha sonra kendisi için hazırlanmış olduğuna kanaat getirdi. İçinde beyaz peynir, domates ve kekik bulunan ekmeği hızla yedi. Masanın üstünde bulunan sürahi-den bardağa su doldurup içti. Sigara aranmaya başlamıştı. Alüminyum folyoyu tezgâhın altında bulduğu çöp kutusuna attıktan sonra odaya geçti. Pantolonun cebinde dünden ıslanmış sigara paketi olduğunu hatırladığından banyoya yöneldi. Aramasına rağmen pantolonunu bulamayınca odaya geçti. Pencere önüne geldiğinde, sehpanın üzerinde siyah çakmağını, cüzdanını buldu. Yanlarında bir dal sigara, biraz bozuk para ve bir alışveriş fişi olduğunu gördü. Sigarayı dudaklarına yerleştirdikten sonra çakmağı sağ eliyle alıp yaktı. Önündeki tül perdeyi açma ihtiyacı duydu. Perdeyi açtığı an bir telefon sesi duydu. Evin içinde telefon çalıyordu. Nereden geldiğini anlamak için mutfaka doğru yürüdü. Ses antreden geliyordu. Evin kapısı açıldığında arkada kalan ayakkabılığın üstüne monte edilmiş, siyah dikdörtgen ev telefonu bulunuyordu. Açıp açmamak arasında kalmıştı. Açmaya karar verdi. Aday:

—Alo!

—Beşiktaş.

Ahizeden duyduğu kadın sesiydi. Ahizeyi yerine yerleştirdi. Hangisinin aradığını anlayamamıştı. Bildiği sadece Beşiktaş'a gidecek olduğuydu. Tekrar pencerenin önüne geldi. Sigarasını söndürmek için sehpanın üzerinde küllük aradı bulamadı. Sokağa atmak niyetiyle pencereyi açtığı anda pervazda duran küllüğü gördü. Sigarasını söndürüp, pencereyi kapadı. Sehpanın üzerindeki bozuk paraları, cüzdanını aldı cebine koydu. Tül perdeyi kapadı. Beşiktaş'ta nereye gideceğini düşünüyordu. Bu arada sehpanın üzerinde kalan alışveriş fişini gördü.

Eline alıp baktı. Daha önce Üsküdar Motor İskelesi'nden yapılan bir geçişin fişiydi. Anladı. Antreye doğru yöneldi. Ayakkabılarını ayakkabılığın sağ tarafındaki kalorifer peteğinin üstünde buldu. Ayaklarının çıplak olduğunu fark edince, pijamalarla dışarı çıkmaya niyetlendiğini anladı. Odaya geri döndü. Çevresine bakındı. Kendi kıyafetlerini bir türlü bulamıyordu. Banyoya daha önce bakmıştı. Elbise dolabını açtığında, dolabın kapağında asılı gri gömlek, siyah kadife pantolon, fermuarlı eşofman üstü buldu. Hızla üstüne geçirdi. Ayakları hala çıplaktı. Unutmadan pantolonun cebine geçirmek için pijamanın cebindekileri eline aldı. Elini pantolonun cebine soktuğunda bir çift çorap buldu. Artık gitmeye hazırdı. Kapıyı çekti. Merdivenleri indi. Sokak kapısından çıktıktan sonra eşofmanın fermuarını kapadı. Üsküdar yönüne doğru yürümeye başladı. Çabuk adımlarla yürüyordu. Evet, istediğine bir ölçüde ulaşmıştı. Yeni bir hayat olanca gizemiyle ve hareketliliğiyle önündeydi. Oluşturulmayı ve yaşanmayı bekleyen bir gelecek ve saati saatine bir başlangıç noktası. Hafızasını yitirmiş olsa ve yeniden şekillendirmek zorunda kalsa neyi yerine koymak istemeyeceğini düşünüyordu. Düşünmeye doğumundan başlamıştı ki daha kendisine dair ilk hatırladığı anıya gelemeden o an gözünün önüne gelmişti. Ne vardı tüm düşüncesinin temelinde? İşte bu soruyu sormaya çalışıyordu o an gözünün önüne gelirken. Zihninde ona alfabeyi okuyan kadın bir öğretmen canlandı. Sesleri duyuyor gibiydi. “Evet” dedi kendi kendine. Plastik fasulye ve çubuklarla başlayıp, alfabeyi okuyan öğretmenle devam eden, aldığı bu kurumsal eğitimi tekrar yerine koymak istemediğine kanaat getirdi. Sahil yolundan Üsküdar'a kadar yürümüştü. Motor İskelesi'ne yaklaştı cebindeki bozuk paraları çıkarıp saydı, tarifeyle birebirdi. Motora bindi. Boğaz durgun, hava güneşliydi. Boğaziçi Köprüsü'nü seyrederken köprüleri, yolları, trenleri, binaları, insanın doğanın içine nasıl yerleştiğini düşünüyordu. Motor, iskeleye yanaştı. Herkesin inmesini bekledikten sonra kıyıya ayak bastı. Turnikelerin diğer tarafında Nesrin, Feride ve Müjgan bekliyordu.

Üç kadın dışarıdan bakıldığında oldukça ciddi gözüküyorlardı. Yüzleri asık olmamakla beraber en ufak bir tebessüm görmek de mümkün değildi. Aday'ı gördüklerinde de bu durum değişmedi, hatta göz ucuyla geldiğini gördükten sonra, konuşmamalarına rağmen üçünün arasında bir havuz varmış ve bu havuza bakıyorlarmış gibi davranmaya devam ettiler. Aday:

—Merhabalar!

Nesrin:

—Merhaba, tahminimizden önce burada oldun.

Feride:

—Yürüyelim mi?

Sahilden Ortaköy yönüne doğru henüz yürümeye başlamışlardı ki Müjgan:

—Burası iyi, oturalım.

Beşiktaş sahilinde bulunan yere sabitlenmiş banklara oturdular. Nesrin, Feride ve Aday banka sığabilmışler, Mülgan sırtını boğaza vererek yere, karşılmasına oturmuştu.

Nesrin:

—Açık olmak gerekirse dün gece sen uyurken hakkında epey konuştuk. Bazı anlayamadığımız kısımlar olsa da sonuç itibarıyla samimi bulduk. Anladığımız kadarıyla eve dönmek istemiyorsun ya da Umud'un ölümünden önceki hayatına. Doğru mu?

Aday:

—Doğru.

Feride:

—Umud bizi birleştirendi. Şu an ne yapacağımızı tam olarak bilmiyoruz. Ancak üçümüzün de ortaklaştığı nokta Umud'un yapmak istediklerini, fikirlerini hayata geçirebilirsek belki kendimizi daha iyi hissedebiliriz. Senin de buna benzer bir düşünce var gibi gözüküyor. Tabii bunu süreç gösterecek. Seninle henüz doğru düzgün konuşamadık bu yüzden güvenip güvenemeyeceğimizi de kestiremiyoruz. Ama sanırım bunu deneyebiliriz. Bizimle birlikte bir süre yaşayabileceğine karar verdik. Sen de istersen tabii. Bize göre bir insanı az da olsa tanımak için çok uzun süreye ihtiyaç yok, hislere güvenebilmeli insan. Tabii eğer bir insanı tanımak mümkün mü diye sorarsan bu tartışılabilir. Durum bu. Ne diyorsun?

Aday:

—Çok memnun olurum.

Müjgan:

—Yalnız baştan söyleyelim bizim hayatımız kolay değil. Bilmiyorum nasıl pis işlere bulaştın ama kibar bir tipsin. Neyse şimdi önümüze bakalım. Umud'u Adli Tıp'tan almak için Emniyet'le görüştüm. Alabilirmişiz aksi takdirde belediye gömecekmiş. Böyle olursa gelecekte bundan dolayı pişmanlık duyabiliriz. Ne de olsa son görev. Yalnız kafamızı kurcalayan bir iki sorun var. İlki Adli Tıp'tan Umud'u almak için Emniyet'te form doldurmak gerekiyormuş. Formda muhtemelen adres soracak ve biliyorsun oturduğumuz ev Umud'un. Ortada vasiyet de olmadığına göre muhtemelen ev devlete kalacak. Ne kadar geç öğrenirlerse o kadar iyi.

Nesrin:

—Artık işlemler online yürüyor, uzun sürmez.

Müjgan:

—Olsun biz kendi elimizle vermeyelim devlete adresi. Neyse bunu bir şekilde hallederiz de...

Aday:

—Benim eski evin adresini verin gitsin.

Müjgan:

—Ben de bunu düşünmüştüm. Yalnız diyelim ki aldık, bu cenaze meseleleri masraflı mıdır? Onu bir öğrenmek lazım.

Feride:

—Nereden öğrenebiliriz ki?

Nesrin:

—Mezarlıklar Müdürlüğü vardır herhalde.

Müjgan, Aday'a dönerek:

—Bu işi halledebilir misin? Bizim buralardaki süpermarketlere uğrayıp eve erzak almamız lazım.

Aday:

—Olur hallederim. Nasıl çalışıyorsunuz erzakları?

Nesrin:

—Sana söyledim biz çalmak demiyoruz.

Feride:

—Bir bakıma hakkımızı alıyoruz. Fazlasını değil. Dünya kaynakları her-kese yeter. Adil olan bunların denk dağılımı. Denk dağılmadığına göre, temel ihtiyaçlarımız kadarına el koyuyoruz.

Aday:

—Pardon.

Müjgan:

—Bir daha tekrar etmezsen sevinirim.

Nesrin:

—Öncelikle gireceğimiz süpermarketi araştırıyoruz. Bazıları var hiçbir güvenlik önlemi yok varsa da çalışmıyor. Bunlar genelde biraz daha üst sınıfların oturduğu mahallelerde. Bu tip yerlere girerken, kıyafetimizi ona göre belirliyoruz. Öyle bir edayla giriyoruz ki genelde kendini daha alt sınıf hisseden kasiyerler hiçbir şey söyleyemiyor. Çantamızı dolduruyoruz, birkaçının parasını ödeyip çıkıyoruz. Genelde ped, prezervatif ya da kozmetik alıyoruz ki maalesef toplumda halen bulunan çekinceler olduğundan erkek kasiyerler çekiniyor ve çanta dikkatini çekmiyor. Yalnız bunun için iyi bir alan araştırması yapmamız gerekiyor. Diğer ve sıkça kullandığımız yöntemse kasada alınanların torbalara konduğu yerlerde unutulmuş fişler. Birimiz giriyor bir iki ucuz şey alıyor, aldıkları-

rını torbaya koyarken oradaki fişleri de dolduruyor içine hatta bir iki torba da fazladan alıyor daha sonra dışarıda aldığı fişlerden bize uygun olanını aldığı torbanın içine koyup benzer kıyafet giymiş diğerimiz giriyor elinde torbayla. Fişte yazanları aynen doldurup çıkıyor. Çıkarken kalabalığa göre yine bir iki ucuz şey alabiliyor az önce almayı unutmuşum ya da arkadaş unutmuş diyerek. Yalnız et ürünleri konusunda problemimiz var. Çünkü et ürünlerinin her birinin fiyatı farklı oluyor, bu da risk demek şu ana kadar hiç torbayı açtırmadılar. Güvenlik kameralarının fazla olduğu yerlerde üçüncümüz devreye giriyor ve boş torbayı rahatça doldurmak için market arabasının önünü kapatıyor ya da güvenliğe şu nerde bu nerde diye soruyor.

Aday:

—Nereden buldunuz bu yöntemi?

Müjgan:

—Umut, Chuck Palahniuk'un bir kitabından okuduğunu söyledi.

Feride:

—Ben de okudum. Kabaca anlatılmıştı. Biz biraz daha geliştirdik, ince-liklerini öğrendik. Çok büyük marketler oluyor, genelde merkezlere uzak yerlerde onlarda yapmak çok daha rahat. Ama biz marketler zincirinin tüm halkalarında yapıyoruz bunu.

Müjgan çantasından şehirlerarası bir otobüs bileti çıkararak:

—Evet, gitme vakti. Bunu al, eğer müdürlük yürüme mesafesinin dışındaysa otobüs firmalarının servislerini kullan. Biraz yolunu uzatır ama alışırsın zamanla.

Aday:

—Peki ben nereden bulacağım Mezarlıklar Müdürlüğü'nü?

Müjgan:

—Eğer senden bir işi halletmeni istiyorsak, sana özel değil. Sen de içimizden birinden isteyebilirsin, o işin tüm süreçleri sana aittir. Bir, bu içimizde başkasının işine karışmamızı sağlıyor ikinci olarak da zaten bir iş ortaya konduğunda herkes elindeki bilgileri ortaya döküyor.

Aday:

—Anladım, kusura bakma. Bu arada kahvaltı için teşekkürler.

Müjgan:

—Üçüncüsü ise eğer sana, yani duygularına yönelik doğrudan bir jest yoksa özür dileme ve teşekkürat kısmını mümkün olduğunca bir yana bırakalım. Anlamsızlaşıyor.

Aday:

—Tamamdır.

Feride:

—Haydi yola koyulalım.

Üç kadın birlikte kalkmış arkalarına bakmadan yürüyüp gitmişlerdi. Aday karşılaştığı tavırlar karşısında biraz afallamıştı. Konuşmalardaki kesinlik, gündelik hayata ve üsluba dair geliştirilmiş tavırlar, işleri çözme yetenekleri Aday'ın gözünü kamaştırmıştı. Ayağa kalkıp yürümeye başladığında bütün bunların mekanikliği yanında üç kadının ilişkisinin duygudaşlıkla yürüdüğünü anlamıştı. Evet, şimdi Mezarlıklar Müdürlüğü'nü bulması gerekiyordu. Sahildeki belediye otobüsleri durağına gelmişti. Hareket Amirliği'nin yeri bilebileceğini düşündü.

Aday:

—Pardon, en yakın Mezarlıklar Müdürlüğü nerede acaba biliyor musunuz?

Memur:

—Zincirlikuyu Mezarlığı'nın girişinde, Şişli'de. Hayrola, yakınına mı kaybettin?

Aday:

—Öyle de denebilir. Sağol.

Aday, otobüs duraklarından çıkıp yürümeye başladı. Yol, servisleri kullanmak için fazla yakındı. Otobüs firmalarının servislerini kullanmak. Aday, bunu kırk yıl düşünse aklına gelmeyecek bir fikir olduğunu kabul etti. İstanbul içerisine dağılmış otobüs firmalarının büroları ve otogarda bu bürolara giden servisler... Genelde merkezlere doğru gidildiği düşünülürse çok kullanışlı bir yöntemdi. Evet, bir yerden bir yere gitmek için önce otogara gitmek gerekiyordu. Bu vakit gerektiren bir durumdu. Lakin zaman sıkışması yaşamıyorsa hiç problem değildi. Aday, zaman üzerine düşünmeye başladı. Öncelikle süreyle zamanın birbirinden farklı olduğunu düşündü. Gündelik hayatta kullanılan zaman sözcüğü daha çok süreyi anlatmak içindi. Zamanı mekânsız düşünemeyeceğine karar verdi oysa ki süre sadece matematiksel bir hesap kolaylığı sağlıyordu. Ölçülen zaman ile yaşanılarak hissedilen zamanın farklı olabileceğini düşündü. Yürürken gördüğü yüksek binalardan köylerdeki meralara kadar mekânların farklılık gösterdiğini, bu farklılığın ise kendisini en çok zaman algısı konusunda belli ettiğine vardı. Köylerde zaman güneşin doğuşu ve batışına göre algılanırdı. Ekinlerin büyümesine göre mevsimler, hayvanların otlığa götürülmesine göre gün bölümlenirdi. Evet, köyde süre olarak dakikaların pek bir önemi yoktu, eğer hava kararmaya yakın değilse. Fiziksel şartlar eylemler üzerinde etkiliydi, düşünce üzerinde de olduğu gibi. Yol üzerinde gördüğü plazaları düşünüyordu bir de. Plazalarda aceleyle içilebilsin diye üretilen tatsız poşet çayları... İnsanın,

keyfini bile dakikalara sığdırmaya çalışması... Metropollerde toplaşan kalabalık insan sürüleri, dakikası sekmeyen metrolar... Nedendi bu acele, nereye yetişiliyordu? Ve en önemlisi dünya kaynakları, nüfus ve coğrafya belliyken nedendi bu anlamsız zaman sıkışması? Otobüslerde üst üste yığılan kalabalıklar, birbirinin üstüne çıkmak için rekabet... Buralarda tüketilen hayatlar... Evet, süreyi kendine dert etmezsen nerede yaşanırsa yaşanılınsın zaman algısının değişebileceğini düşünüyordu Aday. Zaman algısızdı, hayır, zamanın yalnızca bir algısı yoktu, daha fazlaydı. Tüm bunları düşündüğünde ulaşım para vermemek için otobüs firmalarının servislerini kullanmak aklına yatıyordu ya da yürüyebildiği kadar yürümek.

Zincirlikuyu'ya geldiğinde bir iki insana yol sorduktan sonra mezarlığın büyük beyaz kapısına ulaşmıştı. Kapının üstünde mavi renkte "Her canlı ölümü tadacaktır" yazıyordu. Biraz duraksayıp düşündükten sonra işini halletmek için kapının altından geçip müdürlük binasına girdi. Kapıdaki danışmadan nereden bilgi alabileceğini sorup oraya doğru yöneldi. Sonunda memura ulaşmıştı. Aday:

—Bir cenazemiz var. Acaba prosedürü öğrenebilir miyim?

Memur:

—Başınız sağ olsun. Defin ve mezarlık hizmetleriyle Cenaze İşleri Şeflikleri ilgileniyor.

—Ben şimdilik sadece bilgi almak istiyorum. Mesela öncelikle ne gerekiyor, form doldurmak gibi?

—Önce merhum nerede şu an. Hastanede mi?

—Adli tıpta.

—Cinayet falan mı?

—Öyle de denebilir.

—Neyse. Oradan gömme izin kâğıdı alıyorsun. Ölüm sebebi adliyse savcının ve doktorun kaşesinden oluşan defin raporuyla, merhumun nüfus cüzdanını alıp ikamet ettiğiniz yere en yakın cenaze işleri şefliğine müracaat ediyorsun. Bu şeflik müsait olan yerden mezar yeri tahsis ediyor, merhumu Adli Tıp'tan alıp cami ya da müdürlüğün gasil hanesine nakledip, yıkayıp, kefenleyip, tabuta koyuyor, tabutu araca yükleyip camiye, orada cenazeyi kılıp mezarlığa götürüyor. Mezarlıkta kazma ve gömme işlemi ile dini vecibeler yerine getiriliyor.

—Peki, kaç çıkıyor bunlar?

—Değişir. İstedığınız yere göre mesela Müdürlük onaylı, parselasyonlu ya da parselasyonsuz mezar yerine göre değişir. Sonra mezar inşaatı da var. İsteğinize bağlı ayrıca cenaze hizmetleri veren şirketler de var.

—En ucuza nasıl olur?

—Eğer ekonomik durumunuz iyi değilse muhtarlıktan fakir ilmühabe-

ri almanız gerekiyor. Bu belgeyi alırsanız, işlemlerin tümü ücretsiz yapılır. Beş kuruş ödemezsiniz.

—Yani belediye gömüyor.

—Bu arada cenaze işlemlerinin tümünü birinci derece yakını yapmalıdır.

—Hiçbir akrabası yoktu. Ama emniyetten bizim alabileceğimizi söylediler.

—Nesi oluyordunuz?

—Arkadaşı.

—O konuda bilgim yok. Öyle dedilerse öyledir.

—Peki diyelim ki Karacaahmet'e en ucuzundan nasıl gömebiliriz?

—Karacaahmet'te en ucuz 2.500 liraydı ama SİT alanı ilan edildiğinden gömüye kapatıldı. İstanbul'da öncelikle ailesinden önceden ölenler bir mezarlığa gömülmüşlerse olabilir o da 200 liradan başlar 2.500 liraya kadar çıkar, ancak bunun dışında İstanbul'da, merkezde hiçbir mezar yeri yok.

—Nasıl? İstanbul'da hiçbir mezarlıkta yer yok mu?

—Yok, ama belediyemiz size İstanbul'a yakın yer bulma konusunda yardımcı olur.

—Peki diyelim yer bulduk. Ortalama ne kadardır fiyat, bir de nasıl oluyor mezar, mermer falan mı?

—Mesela parselasyonlu mezar yeri ücreti 100 lira, inşaat ruhsatı 70, üstüne mermer düşünürsen en ucuz 450 lira işte 600 civarında tutar.

—Daha ucuz bir çözümü yok mu?

—Kardeşim sen de bir Karacaahmet diyorsun, bir mermer diyorsun anlamadım ki.

—Öldükten sonra bu kadar işlem den geçip, bir de kemiklerin güzel yerde durması için arkada bıraktıklarının bir ton para ödeyeceğini bilmiyordum, kusura bakma.

—Anlıyorum.

Aday, bu anda gözlerini memurun gözlerine dikmişti. Anlıyordu hal Anlıyordu da ev satan emlakçı ağzıyla arkasına yaslanıp Karacaahmet'te şu kadar lira nasıl diyebiliyordu? Gerçi Aday bu konuda kendisinin konumunu da doğru bulmuyordu. Hani karşısındaki memuru bir an emlakçı olarak gördüyse kendisi de emlakçıdan ev almaya gelen müşteri gibiydi. “Nasıl ucuza kapatırız?”. Bunu düşünüyordu, düşünüyorlardı. “İnsan onuruyla bile uğurlanamıyor” diye düşündü.

Memur devam etti:

—Sanırım size en uygunu parselasyonsuz toprak sıra mezarlarda bir

yer. Mezar yeri 80 lira, eğer idarenin aracını da kullanırsanız İstanbul dışına nâkili de ücretsiz yaparsınız. Iskat, helallik veya bahşış kesinlikle verilmiyor. Çalışanların hepsi şirketlerden ya da belediyemizden maaşlıdır.

—Peki bu kadar mı?

—He, bir de definden on beş gün sonra ücretini makbuz karşılığı ödeyip vukuatlı nüfus kaydı örneğiyle müdürlükten mezar yeri kullanma belgesi alıp, asgari üç ay geçtikten sonra müdürlükten inşaat ruhsatı alınıp, müdürlükte belge bir ay alıkoyulur, bu sürede inşaat yapılıp, bu arada prefabrik seçenekleri de var, mezarlıktaki görevliye ruhsatı imzalatıp, defter kaydını yaptırıp, inşaat yeri ruhsatı ile müdürlüğümüze müracaat edip belgeyi geri alırlar. Belgeyi almış olsan da beş yıl içerisinde inşaatı ve işlemleri tamamlamazsan belediyemiz almış olduğunuz mezar yerinde yeni defin yapar.

—Yani üstüne başkasını gömer.

—Evet.

—Peki, son bir sorum olacak.

—Buyurun.

—Şimdi biz hiç almasak Adli Tıp'tan, gömüldüğü yeri öğrenebilir miyiz?

—İstanbul yakınlarında gömülecekse bulmanız çok zor ama bazı şehirlerde online sisteme geçildiğinden dolayı konumunu bulabiliyorlar. Süreci takip etmeye kalksanız işlemlere başlamanız gerekir. Tam olarak bilmiyorum bunu.

—Teşekkür ederim, kolay gelsin!

Aday hızla merdivenlerden inmiş soluğu mezarlığın kapısında almıştı. Tüm bu geçen konuşmaları düşünüyordu. İnsanın ölmeden önce bunları düşünmesi mi gerekiyordu? Geride bıraktıklarını bütün bunların içine atmaya ne hakkı vardı ya da bütün bu cenaze işlerinde bile sıkışmışlık olmasının sebebi neydi? Demek merhumun ya da çevresinin parası yoksa sıralı mezarlıkta üst üste gömülecekti. Günümüzün toplu mezarları, hem de zorunlu bir gönüllülükle... Üst üste sıralanmış kemikler... İşte sıradan insanların sahici sonları. Doğumundan, ölümden sonrasına kadar ait olduğu sınıfa göre muamele. “Merhuma Zincirlikuyu’da çeşmeli mezar yaptırıldı.” “Oh oh, rahat eder orda.” Evet, Aday’ın aklına gelen bu diyalogun bir yerlerde yaşanmış, yaşanıyor olması olasıydı. Demek ki bünyede görülen organik sistemi intiharla yok edebileceğini düşünmek bile safsataymış. Cesedin bile bin bir işlemde geçiyor, ait olduğu sınıfa göre yer buluyor. Karacaahmet’teki toprağın altında ölüleri yiyerek yaşayan solucanlar daha mı besilidir acaba diye düşündü ve yürümeye başladı. Beşiktaş’a doğru ilerlerken, işi hallettikten sonra nerede buluşacakları konusunda konuşmadıkları aklına geldi. Önce servisleri kullanarak doğrudan eve gitsem mi diye

düşündü daha sonra vaktin henüz öğleden sonra olduğunu ve eğer Umut'a almaya karar verirlerse işlemlere başlayabileceklerini düşündüğünden en son görüştüklerine yere gitmeye karar verdi. Konuşulmamıştı ama sanki bu biçimde olması gerekiyordu. Yol yokuş aşağı olduğundan kısa denilebilecek bir sürede Beşiktaş'a ulaştı. Yürüyüşten ziyade düşünceleri yormuştu kendisini. Otobüs duraklarının arasından geçip sahildeki banklara yaklaştığında üç kadının daha önce oturdukları bankta olduklarını gördü. Yanlarında çeşitli süpermarketlerin logoları bulunan torbalar vardı. Bir şişe şarap açmışlar içiyorlardı. Bir büyük paket cips yerde duruyordu. Şarap şişesi Müjgan'la Feride arasında bankta duruyordu. Nesrin daha önce Müjgan'ın oturduğu yerde karşılarında oturuyordu. Aday, Nesrin'in yanına çöktü. Sessizlik vardı.

Nesrin:

—Evet, sonuç nedir?

Aday:

—Sanırım adli tıptan alamayacağız. Kendimi emlakçıdan ev satın almaya gitmiş gibi hissettim. Zaten alsak bile İstanbul merkezinde mezar yeri yokmuş.

Feride:

—Nasıl yani?

Aday:

—Eğer aile kabristanlığı yoksa mezarlıklara kabul etmiyorlarmış, hani olsa bile mezar yeri fiyatları milyarlarda dolaşiyor.

Müjgan:

—İstanbul'da ölüneniyor demek ki, n'apıyorlarmış cenazeleri peki?

Aday:

—İstanbul'a yakın yerlere nakil. İdarenin aracını kullanırsan ve anladığım kadarıyla müdürlüğün gösterdiği yere gömeceksen ücretsizmiş, yıkama, kefenleme işlemleri de.

Feride:

—Peki ya mezar yeri?

Aday:

—80 lira gibi bir fiyat söyledi. Ama bununla bitmiyor ruhsat alıp mezar inşaatı yaptırman gerekiyor bir sürü işlemi var bunun. Beş yıl içinde yaptırmasan, üstüne başkasını gömüyorlar.

Nesrin:

—O iş ne kadar tutuyor?

Aday:

—500–600 gibi bir fiyat söyledi.

Müjgan:

—Hassiktir.

Aday:

—En son sordum belediye gömse mezar yerini bilebiliyor muyuz diye “zor” dedi memur. Ama muhtardan fakir kâğıdı alırsan ücretsiz gömüyorlarmış mezar yeri almadan. Ama bu bizim için zor çünkü Umud’la akraba değiliz. Hadi kimsesiz diye bir kâğıt aldık diyelim yine mermer mezar yaptıramayacağımızdan beş yıl sonra üstüne gömecekler.

Nesrin:

—Maalesef Umud’u belediye gömecek. Mezar yerini bile bilemeyeceğiz.

Müjgan:

—Bizim gibi yalnızca öldüğünde ya da öldürdüğünde gazeteye üçüncü sayfa haberi ya da bir dakikalığına ana haber bülteni figüranı olabilenlerin sonu bu işte. İstedığımız kadar kafamız filmlerde, dizilerde, uydurulmuş magazinsel gerçeklikte yaşasın... Hayatın bir parçasıyla karşılaşana kadar... Gerisi acı, sıkıntı... Ne yapabiliriz ki? Vur şişenin dibine! Umud’un, umudumuzun cenazesini kaldırıyoruz bugün.

Müjgan elindeki şarap şişesini Aday’a uzattı. Aday birkaç küçük yudum aldıktan sonra yere koydu ve Nesrin’den sigara istedi. Feride bankta duran paketi uzattı. Aday sigarasını yakarken Müjgan:

—Ne kadar şarabımız var?

Nesrin yerde duran torbaları açarak saydı.

—Şu an bitmek üzere olanla birlikte altı.

Müjgan:

—İçebildiğimizi içelim bugün. Acımızı bir kenara bırakalım. Umud’un istediği gibi coşkulu, hayat dolu olalım. Cenaze için ayırdığımız biraz paramız da var, eve de rahat gideriz.

İlk şişe şarap bitmişti. Yerde oturan Nesrin üşümeye başlamıştı. Hava yavaş yavaş kararıyordu ve rüzgâr soğuk esiyordu. Nesrin:

—Yıldız Parkı’na gidelim mi? Çimlerde yuvarlanırsınız çocuklar gibi. Gerçi henüz kurumamıştır ama ne fark eder.

Feride:

—Olur. Kalkalım.

Hep birlikte torbaları toplamış, boşalan şarap şişesini çöpe bırakmış ve Yıldız Parkı’na gitmek için Çırağan Caddesi’ne doğru hareket etmişlerdi. Müjgan’la Feride önde, Aday’la Nesrin arkada yürüyorlardı. Çırağan Caddesi’ne girdiklerinde karşı kaldırım tarafında sola giren dar bir sokak Aday’ın dikkatini

çektii. Sokak demek çok doğru olmayabilir çünkü yalnızca yukarıya doğru merdivenler uzuyordu. Merdivenlerin sağ tarafında bembeyaz bir duvar parlıyordu. Aday bu duvarı bir süre süzdükten sonra Nesrin'e dönerek:

—Bu cemre dedikleri bir olay var? Nedir bir bilgin var mı?

Nesrin:

—İşte toprağa, suya falan düşüyor. Sadece düştüğünü biliyorum.

Aday:

—Ha ha.

Nesrin, Feride'nin omzuna dokunup:

—Kız Feride, bu cemre var ya?

Feride:

—Ne?

—Cemre diyorum hani düşer ya.

—Bilmiyorum.

Müjgan:

—Baharın müjdecisi derler. Havaya, suya, toprağa düşer. Nereden çıktı?

Aday:

—Aklıma geldi. O zaman bahara yakın düşüyor bu cemre. Bir de nereden düşüyor?

Feride:

—Ha ha. Gökten.

Müjgan:

—Sanırım güneşten düşüyor.

Aday:

—O zaman havanın yukarıdan aşağıya ısındığını düşünüyorlarmış.

Feride:

—Öyle değil mi zaten?

Müjgan:

—Saçmalama. Güneş ışınları doğrudan ısıtmaz. Bir yüzeyde tutulması gerekir önce.

Feride:

—Ne bileyim hani yazları güneş ışınlarının doğrudan temas etmesinden kaçın diyorlar ya, geçen yaz bilmem kaç faktör güneş kremi fişi bulmak için yırttık ya kendimizi marketlerde.

Nesrin:

—Heh işte o zaman güneş ışınlarını yutan yüzey sen oluyorsun da ondan.

Feride:

—Boş ver en iyisi içten ısıtma. İnsanın içi üşümedi mi üşümez derdi annem. Gelmedik mi daha?

Nesrin:

—Geldik nerdeyse, şu takı geçince sola dönüyoruz.

Bir süre sessizce yürümüşlerdi. Hava neredeyse kararmıştı. Yıldız Parkı'nın büyük kapısından içeri girdiler. Önlerinde uzun bir yokuş vardı. Yol kenarlarında sokak lambaları yalnızca çevrelerini aydınlatıyordu.

Feride:

—Hava kararmak üzere.

Müjgan:

—Kararsın.

Nesrin:

—Işığa yakın oturalım.

Müjgan:

—Gerek yok. Bu akşam karanlıkta Umut'un ışığını yakalım.

Biraz ilerledikten sonra asfalttan ayrılıp soldan toprak tepeliğe tırmandılar. Büyük, ağır, ahşap, dört kişinin rahatlıkla oturabileceği bir masa buldular. Torbaları masanın üstüne koyup oturdular. Müjgan oturur oturmaz torbaları karıştırmaya başlamıştı. En sonunda uzun karton bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp, çantasından çıkardığı siyah çakmakla mumları yakmayı başladı. Bu arada Aday içinden şarapları çıkarıp torbaları yere indirmeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde masada beş adet mum yanıyordu. Oldukça yükseğe tırmanmışlardı, karanlık bastığından dolayı bir ormanın derinliklerinde gibiydiler. Mum ışığı şarap şişelerine vurdukça kırmızılıkları belli oluyordu. Birbirlerinin yüzlerinin sadece yanılarını görebiliyorlardı.

Müjgan:

—Hadi açalım şu şarapları.

Nesrin:

—Tamam da nasıl? İlki metal kapaklıydı açtık. Bunlar mantarlı.

Feride:

—Ha ha. Geçenlerde fişini bulduğumuz kirpik kıvrırma aletini değiştirelim demiştim işe yarar bir şeyle.

Aday:

—Bir pilot kalem ya da ona benzer bir şey varsa ben açabilirim.

Müjgan:

—Benim çantamda kontrol kalemi var.

Müjgan çantasını bir süre karıştırdıktan sonra kontrol kalemini Aday'a

AYAK

uzattı. Aday, şarap şişesini ayakları arasına yerleştirdikten sonra kontrol kalemini mantarın üstüne koyup iki eliyle ittirdi. Önceleri metal kısım mantarı deldi, daha sonra mantar kontrol kalemiyle birlikte şarabın içine girdi. Aday, kontrol kalemini çektikten sonra şarabı masanın üstüne koyup serçe parmağıyla mantarı ittirdi. Daha sonra ikinci şişeyi açmaya koyuldu.

Feride:

—Maharetliymiş de.

Müjgan, Aday'a bakarak:

—Sağol.

Aday:

—Hani teşekkür etmiyorduk. Yoksa beni misafir gibi mi görüyorsun?

Feride:

—Aynı zamanda ukala.

Müjgan:

—Alkollüyüm. Ama daha yenisin alışmak lazım bir süre.

Şişelerden şaraplarını yudumlarırken yaktıkları sigaraların uçlarının kor rengi geceleri parlayan ateş böceklerini andırıyordu. Uzun süren bir sessizlik oldu. Ortam ciddi gözüküyordu. Her biri düşüncelere dalmışlardı. Nesrin:

—Umut... Bu hayattan kendi isteğiyle gidenlere içelim.

Feride:

—Geride bizim için bıraktıklarına... Coşkuna, heyecanına...

Müjgan:

—Bambaşka bir dünyanın mümkünlüğünde ısrar etmesine...

Aday:

—Umut'un bıraktığı yerden yaşayacağım hayatına, hayatıma.

Şişelerden büyük birer yudum aldılar. Aday:

—Bilmiyorum yeri ve zamanı mı ama Umut nasıl bir dünyanın özlemini duyuyordu?

Feride:

—Mutlu, coşkulu insanların gözlerinde parıltının olduğu. Her bireyin insanlığa yakışır bir biçimde yaşayabileceği.

Nesrin:

—Bahsettiği daha çok yeni bir dünyanın nasıl şekilleneceği değildi. Koşulların değişeceğini, bu yüzden gelecek tasarımlarının yolda oluşacağını söylüyordu ya da benim anladığım buydu. Daha çok mücadeleden bahsediyordu.

Müjgan:

—Sürekli mücadele... Neyle, kiminle olduğu önemli değil. Karşına aldığı her neyse onunla her yerde sürekli mücadele etmek... İnsanın onurlu bir

yaşam sürebilmesi için ya sürekli mücadele etmesi gerekir ya da... İşte orayı söylemezdi. Onu şimdi anlıyoruz.

Dördü de derin bir soluk alıp vermişti.

Müjgan:

—Evet. Umut'un bedenini belediye gömecek ama ruhu bizimle. Bize bir sorumluluk bıraktı. Şimdi cenazesini kaldırıyoruz ama hepimizin bilmesi gereken ne olursa olsun pes etmemek. Yas tutmamız anlamsız. İşte anladınız, lafı uzattırmayın bana.

Nesrin:

—Şimdi dışarıda, bu parkın dışında koskoca bir metropol var. Sürekli gürültü var. Sanki oradan yalıtılmış gibiyiz, bir ormanın içindeki fanustayız. İçinden dans etmek geliyor.

Feride:

—Daha içelim hey!

Feride'nin son cümlesiyle beraber zaman zaman hüznü de olsa şarkılar söylenmeye başlamıştı. O kadar ki Aday, şarkı söylemek konusunda son derece yeteneksiz olmasına rağmen Nesrin'le düet bile yapmıştı. Şişeler neredeyse boşalmış, eriyen mumlar masayı kaplamaya ve tahtaların arasından yere damlamaya başlamıştı. Hava oldukça soğuk olduğundan ayağa kalkıp ufak hareketlerle ısılarını korumaya çalışıyorlardı. Bu hareketleri yaparken ortada yanmaya devam eden mumların ışığı arkalarında büyük gölgeler oluşturuyordu. Bir ara bu gölgelere takıldılar. Yerler önceki gün yağan yağmurdan dolayı çamur olduğundan Feride, Nesrin'e sataşırken ayakları kayıp düştüler. Buldukları yer eğimli olduğundan yuvarlanmaya başladılar. Hemen arkalarında Müjgan da onlara katıldı. Yalnız kalmak istemeyen Aday, elindeki şişenin son yudumunu aldıktan sonra kendini çamurun içine bıraktı. Bir taraftan bağırıyorlar bir taraftan gülüyorlardı. Bir müddet yuvarlandıktan sonra kalktılar. Eğimin aşağısından yukarıdaki masaya bakıyorlardı. Gülmesini zor durduran Feride:

—Nasil çıkacağız şimdi oraya? Çok üşeniyorum.

Nesrin:

—Nasil indiysek öyle, hep beraber.

Kol kola girdiklerinden çıkmaları iyice zorlaşıyordu. Durmadan birinin ayağı kayıyor diğerleri onu tutmaya çalışıyordu ve sonunda zar zor da olsa çıkmayı başarmışlardı. Feride kısa süren boğuşma esnasında yere düşen ve birazı dökülen içinde az kalmış şarap şişesini kaldırıp zafer kazanılan tepeye bayrak dikme edasıyla masaya koydu.

Torbaları ellerine alıp parkın dışına çıktılar. Şehrin gürültüsüyle birlikte ışıklarıyla da karşı karşıya kalmışlardı. Birbirlerine bakınca hep birlikte kahka-

AYAK

halarla gülmeye başlamışlardı. Kiminin yüzü, saçları kiminin kıyafetleri çamur içindeydi ama çocuklar gibi mutluydular ve Umut'un ışığı parkın derinliklerinde usul usul yanmaya devam ediyordu.

III

Parkta yuvarlandıkları kasım ayının son günlerinden aralık ayının ortalarına kadar geçen sürede birbirlerini daha iyi tanımaya başlamışlardı. Aday, bu süre zarfında çoğunlukla evde, ev işleriyle ya da kitap, gazete okumakla vaktini geçiriyordu. Önceleri birkaç adet kitap çalıp onları okumayla başlamış daha sonra bunun yerine istediği kitapları ev ahalisine iletip üniversite kütüphanelerinden ödünç alınması suretiyle devam etmişti. Müjgan, Feride ve Nesrin olan işlerine ve üniversiteye devam etmişlerdi. Hatta eve geldiklerinde bulaşık, çamaşır gibi işlerin sürekli Aday tarafından hallediliyor olmasından hoşnutlardı. Arada Aday'a "Köle" diye hitap ederek takılıyorlardı. Geçen sürede birkaç başarısız denemeden sonra Aday, mağazalardan çıkarılan kadın kıyafetlerinin üzerindeki alarmları sökmeyi öğrenmişti. Özellikle akşamları çeşitli konulardan bahsediyorlar genellikle tartışmaya girmeden başka bir konuya geçiyorlardı. Dördünün de bildiği ama üzerine konuşmak istemediğiyse yakın bir zamanda tapusu Umut'un üzerine olan evlerine devletin el koyacağıydı. Bu konudaki sıkıntı arada yüzlerine yansıyordu. Hepsi kendisine göre bir çözüm üretmeye çalışsa da bir arpa boyu kadar yol alamadığından konuyu açmıyor böylece konu konuşulmuyordu.

Aday'ın zihninde de ev sorunu olmasına rağmen önceliği başka bir meseleydi. Umut'un evine yerleşmekle, kıyafetlerini giymekle ve arkadaşlarıyla ya-

şamakla verdiği sözü tam anlamıyla yerine getirmediğini düşünüyordu. Temel bir dinamiğe ihtiyacı vardı, diğerleri çok da önemli değildi. Bunu da Umut'un geçmişinden, yapmak istediklerinden çıkarmaya çalışıyordu. Arada bir Müjgan'a sormaya çalışsa da tam olarak ifade edememişti. Bir taraftan yeni bir hayat yaşadığının farkındaydı; lakin yalnızca piyasaya biraz uzak bir hayat yaşayarak mücadeleye edilemeyeceğini düşünüyordu. Evet, Müjgan'dan yalnızca Umut'un onurlu bir yaşam için sürekli mücadele fikrini alabilmişti. Bu fikri geliştirmek, hayata geçirmek istiyordu. Bir gün elindeki gazeteyi, kitabı bırakıp tüm öğleden sonra düşündü ve bir şekilde bu durumu arkadaşlarına anlatmaya, aktarmaya karar verdi. Belki birlikte bir yerinden başlayabilirler, harekete geçebilirlerdi. Ne yapacaklarına beraber karar verebilirlerdi. Hava kararmaya yakın mutfağa geçip pilav, tavuk, salata ve yoğurttan oluşan yemeği hazırladı. Masayı özenlice kurup arkadaşlarının gelmesini beklemeye başladı. Beklediği süre uzadıkça konuşacaklarını kurmaya çalışıyordu, en sonunda içinden geldiği gibi anlatmaya karar verdi çünkü kurguladıkça kendisini kandırmaya eğilimli oluyordu. Önce Feride ile Nesrin geldi. Hemen ardından elinde ekmek torbasıyla Müjgan girdi içeri. Yemek kokusunu aldıklarından mutfağa yöneldiler. Nesrin:

—Hmm, ne güzel sofraya hazırlamışsın.

Feride:

—Hakikaten iyi kaptırdın bu ev işlerine. Ömrünün geri kalanında çıkmayacaksın galiba evden? Salata da çok lezzetli gözüküyor.

Müjgan elindeki ekmekleri masaya yerleştirdi. Aday bu arada yemeği servis ediyordu.

Müjgan:

—Özel bir gün mü bugün, bu ne titizlik?

Aday:

—Konuşacaklarım var.

Feride:

—Allah allah, neymiş konu?

Aday:

—Tam olarak bilmiyorum.

Nesrin:

—Yoksa kölelikten istifa mı edeceksin? He he.

Aday:

—Yok memnunum da...

Yemek yemeye başladıklarında bir süre sadece çatal kaşık sesi duyuldu.

Bir süre sonra Aday:

—Şimdi nasıl anlatacağımı da tam olarak bilmiyorum yalnız kurgulama-

ya çalıştıgımda kendimi kandırdığımı düşündüğümden içimden ne gelirse onu söylemeye çalışacağım.

Nesrin:

—Rahat bırak her neyse düşündüğün onu dinleyelim.

Aday bir sigara yakıp:

—Yeni hayatım iyi gidiyor, sizinle birlikte yaşamaktan da memnunum yalnız temel bir hareket noktası, bir akım, bir dinamik eksikliği duyuyorum. Bunu sanırım biraz da Umut'la birlikte verdiğimiz sözden dolayı hissediyorum. Hayatımız güzel, körü körüne piyasaya bağlanmış değiliz. Biraz daha rahat hareket ediyoruz. Hakkımız olana el koymaktan çekinmiyoruz, para için kurduğumuz tezgâh da işliyor. Bunun yanında sohbet ediyoruz, birlikte kurduğumuz dünyamız ve o dünyanın bir dili var. Ama bugüne kadar Umut'un hayata geçirmek istediği sürekli mücadele için yaptığımız herhangi bir eylem yok. Tabii yaşamımız, hayatı idame etmeye çalışmamız da birer eylem ama benim dediğim daha başka. Fikirlerimizi, hayatımızı paylaşmak, başkalarına da yeni bir hayatın mümkün olduğunu göstermek. Başkalarına ulaşmak...

Nesrin:

—Çoğalmak mı istiyorsun?

Aday:

—Dediğim gibi, bilmiyorum. Birlikte karar vermek istiyorum. Tamam, bir dünyamız var. İyi. Galiba üretmek, ürettiklerimizi paylaşmak istiyorum.

Feride:

—İyi de ne yapabiliriz ki? İnsanları kolundan tutup buraya getiremeyiz ki.

Aday:

—Belki kolundan değil ama zihninden tutabiliriz. Bir süredir evden çıkmıyorum. Dış dünyada bence yapılabilecek bir sürü şey vardır. Harekete geçmek, bir yerinden tutmak...

Müjgan:

—Sana harekete geçmek konusunda katılıyorum ama önemli bir soru var, ne için?

Aday:

—Dünyayı, hayatı değiştirmek için.

Feride:

—Memleketi mi kurtaracağız? He he.

Aday:

—Hiçbirimizin ailesi sermaye sahibi değil. Yaşamak için bir şekilde çalışmak, sizin bana dediğiniz gibi köle olmak zorundayız. Belki aramızdaki iletişi-

mi sağlayan da bu durum. Ama bence bunun dışında da bir niyetimiz, isteğimiz var. Bence böyle insanlar da var tanımadığımız ya da tanısak dahi bu yönlerini bilmediğimiz. Bu insanlara ulaşmak ve belki de o insanlarla da birlikte yeni bir hayatı şekillendirmek...

Nesrin:

—Yüz yılı aşkın bir süredir insanlar, düşünürler bu işe kafa yoruyorlar. Mesela kapitalizmin ileri aşamasının sosyalizm olduğunu, sosyalizmin kapitalizmin içerisinde şekilleneceğini o git gide derinleşen sınıflar arası ayırmda bizim gibi küçük burjuvaların işi sınıfının öncüsü olması gerektiği gibi... Bilmiyorum dilim döndüğünce anlattım, bu ve buna benzer şeyler işe... Sen ne diyorsun?

Aday:

—Bence anlattığın ve benzerleri gibi büyük teorilerin tamamı olabilir. Bütün bu meselelere kafa yoran ve emek veren insanlar vardır. Büyük teorilere kafa patlatmak zihin açıcı olabilir ama benim söylediğim daha gündelik olan, ondan türetilen daha geniş ya da büyük bir teori değil. Gündelik hayatta eylem. Hatta söylediğimin bir teoriye bile ihtiyaı yok, yola çıktığımızda kendiliğinden şekilleneceğini düşünüyorum. şimdi diyelim ki yaptık sonra ne olacak, ondan sonra ve nihai hedef? Böyle bir süreç değil. Bu ağımızın bize dayattığı mantık, bilgisayar oyunları mantığı. Bu mantık şunu içerir: sınırlı verinin içerisinde, belirsizmiş gibi gözüken baştan belirlenmiş bir gelecek Evet, iyi düşünmeliyiz. Buna katılıyorum ama biraz da yolda şekillenir ne olacağı. Biraz da belirsizdir gelecek.

Müjgan:

—Benim kafama yatıyor ama ne yapabiliriz ilk olarak en azından bunu düşünüyorum?

Nesrin:

—Bence yazalım, bugüne kadar konuştuklarımızı, ne istediğimizi ya da nasılını ortaya dökelim. Böylece hem görmüş oluruz net olarak, çünkü konuşmada söylenenler kulağa hoş geliyor.

Feride:

—Baktık, beğenirsek çoğaltır dağıtırız.

Nesrin:

—Para be çoğaltmak.

Aday:

—Fotokopi neden olmasın?

Müjgan:

—Bir dakika, demin işe başlayalım sonra ne olacağını birlikte görürüz dedik. Daha iki dakika geçmedi yazıyı yazdınız, oğaltıyorsunuz da, nasıl oğalt-

AYAK

sak diye düşünüyörsünüz. Bu işte, şöyle şöyle olacak, sonra da devrim olacak demek gibi. Hayal kurmak güzel ama yola buradan çıkmıyoruz değil mi?

Aday:

—Haklısın. Yola gündelik hayattan çıkıyoruz. Ne yazacağımıza bakalım, güne başladığımızdan itibaren neyle karşılaşacağız?

Feride:

—Bakkaldan ekmek almak için parayla.

Nesrin:

—Sigara paketinin logosuyla.

Aday:

—Evet, güzel yakaladın. Logolar, ilanlar, etiketler, vitrinler ve diğerleri... Günümüz, uyandıığımızdan itibaren bunlarla kuşatılmış.

Müjgan:

—Bunlarda bir sahtelik hissediyor musunuz?

Nesrin:

—Nasıl bir sahtelik?

Müjgan:

—Reklâmlar ya da logolar, bunlar hiçbir zaman ürün içeriğini doğru düzgün yansıtmıyor. Bunu herkes biliyor ama sanki reklamlar içeriği tarif ediyormuş gibi, yani -miş gibi yapıyoruz. Sadece ürünün reklâmı değil bu reklâmı tüketenler de bir çeşit iki yüzlülük içerisinde.

Feride:

—Babam hep “Yeme bizi tahta kaşıkla” derdi bu gibi durumlar için. Sanki bizi tahta kaşıkla yiyorlar da biz de bile bile salağa yatıyoruz. Bunun gibi mi?

Müjgan:

—Tam olarak öyle. Aptal yerine koyduğumuz gibi bir de üstüne üstlük bunu kabul ediyoruz.

Aday:

—İyi bir nokta yakaladık. Ürünler ve ürünlerin sunuluşu, bizi her daim müşteri yapıyor. Hem de salak müşteri yerine koyuyor.

Nesrin:

—Bir devletin vatandaşları olur ya, kapitalizmin de vatandaşları tüketicilerdir diyebilir miyiz?

Feride:

—Bir de tüketici hakları, müşteri temsilciliği gibi zıvalıklar var. Benim seçmediğim bir insan nasıl temsilci olabilir ki?

Nesrin eline masanın üstündeki meyve suyu kutusunu alarak:

—Mesela tüketici hatları ne işe yarar ki?

Aday:

—Konu çok dağıldı arkadaşlar. Toparlamaya çalışayım. İlkın, gün başladığından itibaren görsel bir bombardımanla karşılaşılıyor ve bu biz tercih etmeden oluyor. İkinci olarak biz, nasıl diyeyim sade, sıradan insanlar sadece tüketici, müşteri olarak kaile alınıyoruz. Oysa gerçeklik olarak gösterilen nedir, bu hayatta yani insanların zihinlerinde oluşturulan dünya? Bizim sabah çıkıp bakkaldan ekme almamız mı gerçekliktir yoksa gazete manşetlerini süsleyen VIP'ler, sinema yıldızları ya da siyasetçiler midir gerçeklik?

Müjgan:

—Gerçeklik ya da daha doğru sözlerle söylemek gerekirse hakikat çoğunluğun hemfikir olduğu bir durumdur. Mesela biz şimdi burada konuşuyoruz ve güzel bir yemek yedik. Şimdi ben burada yaşananları yarın kendime ya da bir başkasına anlatırken, işte çok güzel yemek yedik ve güzel sohbet ettik olarak anlatacağım. Nesrin ise biraz atıştırdık ve derin konulara daldık olarak anlatacak. Feride ise bu gece için çok sıkıcı bir akşamı diyecek. Şimdi hepimiz bir şekilde burada yaşananları anlatacağız. Ama burada olan ne? Mesela Feride yemeği anlatmadığı zaman burada yemek yenmemiş midir ya da ona yemek demek yerine atıştırmak mı denir? İşte olan bu anı yaşayan herkesin ortaklığıdır, hakikattir. Bu durumda özellikle medya yoluyla insanların zihninde yaratılan gerçeklik maalesef, o söylediğin önemli olduğu ilan edilenler, sinema yıldızları, şarkıcılar veya möhüm devlet adamlarıdır.

Müjgan'ın mühim derken yaptığı jest hepsini güldürmüştü.

Aday:

—Buraya kadar konuştuğlarımızı ve bundan sonrakileri konuşurken yazabilir miyiz?

Nesrin:

—Ben kâğıt kalem alıp, deneyeyim. Sanırım olabilir. Derste not tutmak gibi... Tamam, geldim. Devam edelim.

Nesrin yazmaya hazır biçimde duruyordu. Kısa bir sessizlikten sonra

Aday:

—İlk önce tüketici olarak algılanmaktan bahsedelim. Ne de olsa bu hayatta kim olduğumuz ne tükettiğimizle belirleniyor.

Nesrin yazmaya başlamıştı.

Feride:

—Evet, statü de tüketim alışkanlıklarına göre oluşuyor. Mesela lüks bir semtte süpermarkete satış kıyafetle girersen dikkat çekiyorsun. Tavırların tükettiklerine göre oluşuyor sanki. Satın aldıkların bir imaj çiziyor. Gerçek değil!

Aday:

—Reklâmlar bize ne diyor mesela? Duyarlı anneler şu bebe mamasını kullanır, kendine güvenen erkekler şu parfümü kullanır, daha fazlasını isteyenler bilmem ne içeceğini içer... Her tarafta vitrinler, ilanlar, kalıptan çıkarılmış gibi kadın vücudu fotoğrafları, gürültüler. Kuşatılmış gibiyiz.

Müjgan:

—Dediğin de önemli ama bence daha çok gerçeklik konusuna değinmiyiz, sahte gerçeklik nasıl yutturuluyor. İnsanlar ilk el ele tuttuğu çocuğun adını hatırlamazken, bir pop şarkısını ezberinde tutmak zorunda kalabiliyor, istemese bile. Bu pop şarkısını ya da şarkıcısını hatırlamak zorunda mıyız? Bu insanın hayatından, giydiklerinden bana ne! Biz ne zaman ana haber bültenine çıkabiliriz?

Aday:

—Öldüğümüzde. O da ecelimizle değil farklı biçimde öldüğümüzde birkaç saniyelğine.

Derin bir sessizlik oluştu. Aday, istemeden olsa hassas bir konuya değinmişti. Ne yaptığını fark ettiğinde çoktan çıkmıştı ağzından cümleler. Sessizlik tüm heyecanı bıçak gibi kesmişti. Nesrin, bu süreçte yazmasından dolayı ilk önce bu sessizliğe anlam veremedi ve en doğrusunun yazdıklarını kontrol edip sessizliği bozması olduğuna karar verdi:

—Peki, biz ne istiyoruz? Buraya kadar yazılanlar mevcut durumu anlatıyor?

Dördü birden sessizliğin dağılmasından dolayı rahatlamıştı. Şimdi tekrar konsantre olmaya çalışıyorlardı.

Müjgan:

—Evet, bu konu önemli.

Nesrin:

—Buraya kadar yazılanlardan çıkarttığım gündelik hayatın yeniden düzenlenmesini istiyoruz.

Müjgan:

—Düzenlemeyi demek daha doğru olur.

Feride:

—Belki de düzensiz olmasını istiyoruz.

Aday:

—Para olduğu müddetçe müşteri ve salak bir müşteri olmayı reddediyoruz. Her insanın temel ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için var olan kaynakların denk dağıtılmasını ve bu organizasyonda herkesin söz hakkının olması.

Müjgan:

—Bir çeşit doğrudan demokrasi. Oylamanın olmadığı... Bunu mu kastediyorsun?

Aday:

—Evet. Hayatta kendimizi ve fikirlerimizi gerçekleştirmek, yaratılan sahte bir gerçeklik yerine gürül gürül akan hayatımızı koymak ve yepyeni bir dünyaya yol almak istiyoruz.

Müjgan, Nesrin'e dönerek:

—Ne çıktı şimdiye kadar?

Nesrin:

—Okuyayım. Bugün kim olduğumuz, nerede durduğumuz tükettiklerimizle belirleniyor. Hepimiz bu sistemde birer tüketiciyiz, birer yurttaş gibi. Günün başlangıcından itibaren tercih etmediğimiz bir bombardımana uğruyor zihinlerimiz. Logolar, etiketler, duyurular, ilanlar, vitrinler bize tüketmeyi işaret ediyor. Reklâmlarla çizilen imajlar bizi duyarlı bir anne olmamız için bilmem ne bebek mamasını almaya, kendimize güvenmemiz için bilmem ne parfümünü kullanmaya, hayatın tadını almak, daha fazlasını istemek için bilmem ne içeceğini içmeye zorluyor. Bu süreç bizi, yalnızca müşteri olarak kaile alınanları, ikiyüzlü olmaya sürüklüyor. Ortada olanın öyle olmadığını bile bile —miş gibi davranıyoruz. Gerçeklik büyük siyasetçilerin, şarkıcıların, sinema yıldızlarının yaptıkları etiketleri üzerine kuruluyor. Biz ise yalnızca öldüğümüzde, o da farklı bir biçimde olduğunda, bu sahte gerçeklik içerisinde birkaç saniyelğine yer alabiliyoruz. Oysa ki gerçeklik çoğunlukta olan sade, sıradan insanların tartıştıkları, düşündükleri ve yaşadıklarıyla belirlenmelidir. Yaşamak için çalışmak zorunda olan ve kazandığımızla tüketecek salak birer müşteri olarak düşünülenler sessiz bir çoğunluğuz. İstedığımız ise ne zihnimize zorla sokulan pop şarkıları ne de bizi daha mutlu kılması için bir ürün tüketmek, biz, ilk kez bir çocuğun elini tutmak kadar gerçek, bakkaldan ekmek almak kadar sıradan hayatımızı gerçeklik olarak görmek istiyoruz. Her insanın asgari ihtiyaçlarını karşılayabildiği, kaynakların denk dağıldığı ve paylaşımında herkesin söz hakkının olduğu bir dünya, yepyeni bir dünya için yola çıkıyoruz. Bizimle misiniz? Ee, nasıl?

Feride:

—Süper.

Aday:

—Ben de beğendim. Eline sağlık.

Müjgan:

—Evet, iyi özetlenmiş. Şimdi bunu bilgisayara yazıp, çıktı almak lazım.

Feride:

—İnternet kafeden yaparız. Baskı işi ne olacak, bir de nasıl dağıtacağız?

Nesrin:

—Matbaa zor, fotokopi en kolayı. Kadıköy’de ucuz fotokopici var, orada yaparız. Dağıtım içinse bilemiyorum. Üniversitede dağıtırız herhalde.

Aday:

—Ben sokakta da dağıtırım. Bu yılbaşını karnavala çevirelim. Ben birçok insana ulaşacağımızı düşünüyorum. Benzer fikirlerde olanlar beraber iş yapabiliriz.

Feride yazılanları yeniden okuduktan sonra:

—Bence birçok insan bize katılacaktır. Asıl sonra ne yapacağımız önemli.

Aday:

—Orasını o zaman düşünürüz. Yılbaşına bir hafta var, yılbaşında buradaki insanlara başkalarının katılmış olmasını görmek istiyorum. Bunun için çalışacağım.

Müjgan:

-Yarın kıyafet işini biraz daha sıkı yapalım, baskı için para lazım. Bin adet yeter mi?

Aday:

—Başlangıç için iyi.

Feride:

—Buzdolabındaki son şarabı hak ettik var mı içmeyen? İçiyor herkes herhalde.

Feride, mutfak tezgâhının altındaki çekmecedен tirbuşonu alıp, şarabı açtı. Raftan bardakları alıp doldurdu. İlk yudumlardan sonra Nesrin:

—Çok güzel olacağını düşünüyorum. Üniversitede bir sürü insan var. Çoğu pek bir şey yapmıyor. Bu insanlarla ortaklaşabiliriz.

Feride:

—Bence de. Güzel bir geleceğe içelim, hadi fondip.

Bardaklarını tokuşturup bir dikişte şaraplarını bitirdikten sonra hepsi birden masada kalan yemeklere saldırdı. Bir süre atıştırdıktan sonra birer sigara yaktılar ve umutlarını paylaştılar. Müjgan sohbet süresince geleceğe dair yürütülen tahminleri susturdu.

Masayı toplayıp bulaşıkları yıkadıktan sonra odaya geçtiler. Sakin bir müzik açıp hazırladıkları yataklarına uzandılar. Müzik hoparlörlerden odaya yayılırken her biri atacakları bu adımın heyecanı ile uykuya daldılar. Onlar için yeni başlayacak gün, uzun ve zor, hiçbir şey öğütmeden dönüp duran bu değirmende bir dur noktası, bir başlangıç olacaktı.

Umut’un bedeni ise belediye tarafından gömülmüş, bilmedikleri sıralı

AYAK

toprak mezarlıkta yerini almıştı ve üzerine başkasının gömülmesine en az beş yıl vardı.

IV

Gün boyu yapması gerekenleri yaptıktan sonra her gün olduğu gibi yatağına uzandı. Bunun ne zamandır böyle olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Günler, olabildiğince sıradan, sıkıcı hatta bunaltıcı bir biçimde geçiyordu. Yaptığı işlerde mekanikleşmişti. Ne heyecan duyuyor ne tepki verebiliyordu. Nasıl ve tam olarak ne zaman başladığını bilemediği olağandışı bir zihinsel süreci vardı. Buna oyun demek doğru olmadığı gibi hastalık demek de doğru değildi. Gün boyu, mekanikleştiği işleri yaparken, bu sürecin neyle başladığını bulmaya çalıştı. Düşündükçe sessizleşiyor, sessizleştikçe daha çok düşünüyordu. Dışarıdan bakıldığında ise hindiden farksızdı. Düşünüp düşünmediğini anlamak olanaksız gözüküyordu. Bir süre sonra, sürenin ne kadar olduğu kendisi tarafından bilinmese de, bu sürecin kaybettiği gözlükleriyle ilgili olduğunu düşünmeye başladı. Çocukluğundan o güne sahip olduğu hiçbir nesneyi kaybetmemişti. O gün, gözlüklerini kaybettiğini anladığı gün, kendine ilk sorusunu sordu:

—Gözlüklerim nerede?

Ozan, kendisine yeni bir gözlük almasına rağmen soru sormaya devam etti. Gözlüklerini bir defa yitirmesi hayatında zincirleme bir diziye, her gün bir nesneyi kaybedip bulmasına dönüştü. Kâh cüzdanını, kâh saatini kaybediyor ve daha sonra buluyordu. Bu durum o kadar sık yaşanmaya başladı ki zihni bir meseleye, bir fikre takıldığı andan itibaren o gün içerisinde bir nesneyi kaybet-

memesi imkânsızdı. Bir defa kaybettiği nesneyi ikinci defa kaybetmediğinden sahip oldukları tükenene kadar hepsini kaybedip tekrar buldu. Evinde nesnelere saatlerce aradığı oluyordu. Bu durum Ozan'ı evinde gittikçe daha düzenli olmaya itti. Evden dışarı adımını attığı andan itibaren paranoyaklaşıyor sürekli ceplerini kontrol ederek hareket ediyordu. Bu yöntemle, nesnelere kaybetme sorunundan kurtulmuştu ki bu sefer kaybetmek yerine unutmaya başladı. Öyle ki her gün sadece bir şeyi unutuyordu. Önceleri bunlar daha pratik konular-
dı. Örneğin eve ekmek almak gibi, bankamatikten para çekmek gibi, kiraladığı DVD'yi iade etmek gibi... Süreç içerisinde gündelik yapacağı işleri zihninde sürekli tekrarlamaya başladı. Gün boyu tekrar ediyor, yapacağı işler azaldıkça kalanlarını tekrar ediyordu. Bu yöntemle de pratik konulardaki unutma sorununu çözdü. Eğer bu süreç için ikinci bir başlangıç noktası arasa kesinlikle hiçbir işi yapmayı unutmadığı günü gece yatağına uzandığı anı seçerdi çünkü o an aklına Ninja Kaplumbağalar düşmüştü. İsimlerini saymaya çalışıyor ama bir türlü dördüncüsünü bulamıyordu. Ozan, belki o akşam dördüncüsünün ismini hatırlamış olsaydı, bu süreçten tamamıyla sıyrılabileceğini düşünmüştü. Daha sonra tarihin şu olmasaydı ya da bu olsaydı gibi varsayımlarla yazılamayacağına kanaat getirdi ve bu onun başlangıç aramaktan da vazgeçmesini sağladı. Günler olanca sıradanlığıyla ilerlerken, her akşam yatağına uzandığında o gün bir şeyi, yalnızca bir şeyi unuttuğunu fark ediyordu. Bir sözcük, bir cümle, bir adres, bir numara, bir isim... Her gün yalnızca bir adet... Yatağına uzanıp, gözlerini uyumak için kapadığında fark ediyor ve yalnızca sol gözü açılıyordu. Kaç gün geçtiği belli olmamakla beraber bu süre zarfında Ozan, bu durumla yaşamaya alışmıştı. Her geçen gün sorgularını derinleştiriyor, bir çözüm bulmak için yöntemler arıyordu. Bir süre sonra yalnızca sol gözünün açılması dikkatini çekmiş, göz üzerine düşünmeye başlamıştı. Gözünün önünde uyumadan önce oluşan şekillere dikkat etmeye çalışıyordu. Yatağına uzandığı bu akşama yakın bir süre önce; sol gözü açıldığında -tarif etmek için gözü dikey bir biçimde ikiye bölersek- sol yarısında altı rakamının oluştuğunu düşünmeye ya da görmeye başladı diyebiliriz. Gün içerisinde unuttuğu şeyi gece yatağına fark ettiği an açılan sol gözünün sol yarısında altı rakamı oluşuyordu. Bunu fark ettikten birkaç akşam sonra sol gözünün boş kalan sağ yarısında unuttuğu şeyi düşünürken önce üç rakamının oluştuğunu sonra unuttuğu şeyi düşündükçe üç rakamının yanında virgül ve virgülden sonra devam eden bir dört bir beş dokuz iki altı... Diye devam eden bir seri olduğunu anladı. 3,14159 26535 8979323846264338327... periyodik olarak tekrar etmeyen basamakları sayarken sol gözünün kapandığını ve uykuya daldığını fark etti. Yatağına uzandığı bu geceden birkaç gece önce sol gözünü bütün olarak düşünmeye çalıştı. Gözünün önünde satranç tahtası

gözüküyor yalnız bir türlü tüm kareleri göremiyordu. Son gece sadece bir kareyi göremediğini fark etti. İşte bu gece onu görmeyi deneyecekti. Derin bir soluk verdi ve gözlerini uyumak için kapadı. Evet, işte gidiyor, diye düşündü. Gözleri bir süre kapalı kaldıktan sonra bugün dergi okurken gördüğü sözcük. İşte onu unutmuştu. Sol göz açıldı, sol yarısında altı rakamı oluştu, tam sözcüğü düşünmeye başladığında zihni pi sayısını saymaya başlamıştı. İşte kare gözüküyordu. Sözcüğün anlamını hatırlıyordu geçmişe bakış demekti. Zihni geçmiş sözcüğünü tekrarlamaya başladı. Geçmiş... Bir... Geçmiş... Dört... Geçmiş... Bir beş dokuz iki... Satranç tahtası gözünün önünde açılıyordu. Altı beş üç beş sekiz dokuz yedi dokuz üç iki... Tüm kareleri görmeye çalışırken, zihni geçmiş, geçmişe bakış diye tekrarlamaya devam ediyordu. Üç ... Geçmiş... Sekiz... Dört dediği anda ağzından sözcük döküldü:

—Retrospektif!

Tam o anda sol gözünün yarısındaki altı rakamının yanında yani sol gözünün sağ yarısında pi sayısı yerine dört rakamını ve bir anlığına satranç tahtasının tüm karelerini gördü. Satranç tahtasının üzerinde figürler oluştu, gözü beyazın şahını, vezirini, kalesini ve filini aynı anda isteyen siyah ata odaklandı. Atın istediği taşları sayıp dörde ulaştığında satranç karesi kayboldu ve sol gözünde oluşan altmış dört sayısının rakamları yer değiştirdi, periyodik olarak tekrar etmeyen basamakları zihni saymaya devam etti. İki... Altı.. Dört.. Satranç tahtası tamamen gözünün önündeydi ama az önce gördüğü atın olduğu kare boştu. Zihninde üç rakamı ses olarak yankılandı. Üç.. Sekiz.. Üç tekrar yankılandığında kendine sordu:

—At nerede?

İki... Yedi...

Yatağın üstüne çıkmış tepiniyordu. Tepinirken bağıriyordu.

—Atım nerede? Atımı getirin bana.

Bir an gülüyor bir an somurtuyordu. Somurttuğu anlarda kendini yatağa atıyor, gülmeye başlayacağı zaman yatağın üstüne çıkıp zıplıyordu. Bir süre bu şekilde devam ettikten sonra bağırımaya başladı:

—At. Atım. Atımı istiyorum. Atımı getirin!

Zıplarken ayağı kaydı ve yataktan düştü. Yerdeyken gülüyor, anlamsız sesler çıkarıyordu. Bir an donakalıp:

—Atıma biniyordum, koştı gitti. Atım olsa yine binerdim. Bulacağım atımı, bulacağım. Bulmak istiyorum.

Yerden doğruldu, pijamaları ve çıplak ayaklarıyla evin kapısından apartmana, oradan sokağa çıktı. Issız sokaklar için henüz erkendi ama etraf kalabalık da sayılmazdı. Ozan, çıplak ayakları ve pijamalarıyla gülerken yürürken sokaktan

geçen birkaç kişinin garip bakışlarına maruz kaldı. Nereye gittiğini biliyor gibiydi. Arada bir yüksek sesle tekrarlıyordu:

—Atım koşup gitmedi. Çalındı.

Durakladı, ellerini ağzının iki yanına koyup binaların arasından gördüğü gökyüzüne doğru bağırdı:

—At hırsızları!

Birkaç adım yürüdükten sonra durup tekrar bağırdı.

—Atım geri gelecek, hem de hemen şimdi! Atımı getirin bana!

Duyduğu sestten dolayı balkona çıkan birkaç kişi Ozan'ı süzdü. Ne olduğunu anlayamadan etliye sütlüye bulaşmak istemediklerinden olsa gerek içeri girip perdelerini kapadılar. Ozan, kararlı adımlarla işlek caddeye doğru yürüyordu. Gece düşük ısılarda seyrettiğinden beyaz teni üşüdükçe kızarıyordu. Arada kahkaha atıyor, yüksek sesle konuşuyordu.

—Nasil geçirdim ama? Biliyordum hatırlayabileceğimi, her şeyi, her şeyi hatırladım. Tetrisi doldurdum. Son seviyeye geldim.

Sonra bir an duraksıyor, sevinçli yüzünü hüznü kaplıyor sanki gülerken bir anda ağlamaya başlıyordu:

—Ama... Atım. O nerede?

Caddeye yaklaştıkça kendisini hissettiren soğuk rüzgâra rağmen koşmaya başladı, ara sokaklardan geçip caddeye indi. Esnaf, yoldan geçenler, taksiciler dönüp bakıyorlardı. Gecenin bu saatinde pijamalarla ve çıplak ayaklarla caddenin ortasında durmadan değişen yüz hareketleriyle duran Ozan'ı izliyorlardı. Her ne kadar nerede olduğunu, ne yaptığını fark etmese de bir gariplik olduğunu seziyordu. Biraz yürüdü. Biraz ileride bir kadın apartman kapısını açmaya çalışıyordu. Kadının bir taraftan sağ eliyle elini tuttuğu beş altı yaşlarındaki çocuğu, kafasını biraz yana çevirince, izlenildiğini fark eden ve biraz sakinleşmiş Ozan'ı gördü. Ozan'la göz göze geldi. Çocuk gülümsedi. Ardından ona biraz büyük gelen kukuletayı annesinin tutmadığı eliyle kafasından çıkarıp Ozan'a doğru fırlattı. Haliyle çocuğun en fazla yarım metre ilerisine düşmüştü. Kapıyı o anda açan kadın Ozan'ın yaklaştığını görünce çocuğu korumak ister gibi yanına çekip hızla içeri girdi ve apartmanın içerisinde kayboldu. Ozan, kukuletayı yerden alıp kafasına geçirdi. Şimdi daha mutluydu. Biraz daha şen şakrak yürüdükten sonra köşede duran ve ışıkları yanan polis arabalarını gördü. Polisler, hemen otonun arkasında büfeciyle sohbet ediyorlardı. Polis otosunun yanına geldi, açık olan pencereden elini sokup, şoför koltuğundan yandaki cama uzanıp, ne yemek istediğini diğer polislere ileten polise aldırmandan kornaya basmaya başladı. Ne olduğunu anlayamayan polis memuru silahına davrandı. Kapısını açıp Ozan'ın kukuletalı, pijamalı ve çıplak ayaklı haline görünce donakaldı. Diğer polisler

de otoyola yaklaşmışlar, karşılarında onlara öylece bakan Ozan'a anlam vermeye çalışıyorlardı ya da aptal aptal bakıyorlardı diyebiliriz.

Ozan:

—Sizler, üniformalılar. At hırsızısınız hepimiz. Atım koşup gitti. Bana atımı getirin.

Polisler birbirlerine bakıyorlardı.

—Durmayın sefere çıkabilirim her an, at kaçtı, bulun getirin onu?

Polisler durumu idrak edemediklerinden ne yapacaklarına da karar veremiyorlardı. İçlerinden iri yarı olanı.

—Git kardeşim işine, uğraştırma bizi.

Ozan, iri yarı olanın elindeki sosisliye bakarak:

—Ne o? Benim atımı da mı yiyeceksin?

Polisler, Ozan'ı itmeye kakmaya, darp etmeye başlamışlardı. Bir taraftan da söyleniyorlardı.

—Kesin bir bok var bunda!

—Bindirin arabaya!

Ekip otosuna bindirilen Ozan'ın yanına iki polis oturmuştu. Ozan arada gülerken:

—Atımı bulmazsanız sorarım bunun hesabını.

Polisler kafalarını sağa sola sallayarak:

—Cık cık.

Karakol'a gelene dek, Ozan rahat durmamış arada basmıştı kakkahayı. Polisler arada itekleseler de ne çıkacağını bilmediklerinden kendilerini kontrol etmeye çalışıyorlardı. Karakolun önüne park edip Ozan'ı indirdiler. İtip kakmalarına gerek kalmadan Ozan kendiliğinden karakoldan içeri girdi. Bir büroda masanın önünde duran sandalyeye oturdu. Masanın arkasında deri koltukta oturan muhtemelen devriye gezen polis amiri, polislere sordu:

—Nedir olay?

Polisler şaşkın şaşkın bakarken. İçlerinden bıyıklı olanı:

—Bilmiyoruz amirim. Yemek yiyorduk, geldi. Bir iki laf etti. Biz de alıp getirdik.

Amir:

—Hakaret mi etti? Bir dakika, sokakta bu kılıkla mı geldi yanınıza, yoksa evinden mi indi?

İri yarı olanı:

—“At hırsızı” dedi galiba.

Amir, Ozan'a bakarken, Ozan gülüyordu. Bir an durdu. Ozan:

—Atımı bulacaksınız. Ben beklerim burada. Gelince biner giderim.

Amir:

—Ne? At mı?

Ozan parmağıyla ekip otosuya kendisini karakola getiren polisleri işaret edip alçak sesle amirin kulağına doğru yaklaşır:

—At hırsızları bunlar.

Amir, Ozan'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra:

—Adın ne senin?

Ozan, önce arkasına yaslanmış amire bakıp sonra düşüncelere daldı.

Amir yineledi:

—Adın dedim.

Ozan:

—Adım... Adım... Atım! Atım nerede? Çabuk atımı getirin!

Ozan, bağırıp sağa sola koşmaya başlamıştı. Amir, Ozan'ı zapt etmeye çalışan polisleri bakarak:

—Acil servise götürün bunu! Sonra da gidip bulduğunuz caddenin oraları araştırın bakalım kimi kimsesi var mı? Sokakta yaşamıyor bu belli?

Sıska olanı:

—İlkyardıma mı amirim?

Amir:

—Hayır, Ruh ve Sinir'e.

Karakolun dışına çıkınca yeniden sakinleşen Ozan, atımı bulacağı umuduyla ekip otosuna bindirildi. Polisler de amirin Ozan'a deli teşhisi koymasından sonra Ozan'ı ciddiye almamaya başlamışlardı. Ozan da sanki bu durumu anlamış gibi ciddi bir tavır takınmıştı. Yol boyunca ekip otosunda telsizlerden gelen seslerden başka ses duyulmadı. Sonunda hastanenin önüne geldiklerinde Ozan'ın içi sevinçle dolmuştu. Ekip otosundan Ozan'ı indirip acil servise götürdüler ve binanın girişinde beklemeye koyuldular.

Ozan, içeride hemşireyi görünce kukuletasını çıkardı. Hemşire de ona gülümsedi. Ardından sordu:

—Neyin var, iyi misin?

Ozan sadece gülümsüyordu.

Hemşire:

—Bak konuşmazsan sana yardım edemem. Hadi söyle n'oldü?

Ozan, gözlerini tavana dikip düşünmeye çalıştı. Ağzından şu sözcükler dökülüyordu:

—Tamamlıyordum, tam bitirmiştim. Hatırlıyordum.

Hemşire biraz bekledikten sonra:

—Neyi? Neyi unutmuşsun?

AYAK

Ozan:

—Her şeyi hatırlıyordum ki at... At...

Bir anda hemşirenin karşısında oturduğu sandalyeden kalktı , heyecanla:

—Sizi atımla gezdirebilirdim ama ne yazık ki atımı çaldılar.

Hemşire bu ani hareketten biraz ürkse de devam etti:

-Kimler çaldı atını?

Ozan:

—Onlar! Üniformalılar! At hırsızları! Bulacaklar atımı!

Ozan son sözlerinden sonra odadaki eşyaları dağıtmaya başlamıştı. Hemşire yarı açık kapının dışındaki görevlilere seslendi. Görevliler geldi. Ozan kollarından tuttular. Hemşire bu arada iğneyi hazırlıyordu. Kapının dışındaki diğer görevliye bakarak:

—Doktora haber verdiniz mi?

Kapının dışındaki görevli:

—Gelecek şimdi.

Hemşire iğneyi hazırladıktan sonra görevlilerin kollarından kurtulmaya çalışan Ozan'a yere düşen kukuletasını uzattı. Kukuletayı gören Ozan biraz sakinleşti. Görevliler yine de kollarından tutuyorlardı.

Hemşire:

—Hadi yat bakalım sedyeye

Ozan:

—Tamam.

Ozan sedyeye uzandı. Hemşire görevlilere biraz uzaklaşın der gibi baktı. Görevliler yine temkinli davranıp her an Ozan'ı kavrayabilecekleri mesafede duruyorlardı.

Hemşire yavaşça Ozan'a yaklaştı, sağ kalçasını açtı. İğneyi batırdı.

Ozan:

—Her şeyi hatırlıyordum. Her şeyi... Her şey...

Sanki gözlerinin önünde yağmur damlaları vardı. Sesler bir yerde toplanıyordu. Gözleri ağırlaştı. Uykuya dalıyor gibiydi. En son hemşirelerin ve görevlilerin odadan çıktığını gördü.

Hemşire görevlilere dönüp:

—Dışarıdakilere söyleyin uyanabilirse kendine gelebilir yalnız uyanamazsa kapalıya almamız gerekebilir.

Görevliler dışarı çıkıp polislerle konuşurken Ozan, çoktan uykuya dalmıştı...

V

Nesrin, yazıyı bilgisayara çekip, çıktısını almış; baskı parasını çıkarmak için mağazalardan biraz daha fazla kadın kıyafeti çıkarıp kazandıkları parayla Kadıköy'de ucuz bir fotokopicide bin adet çoğaltmışlardı. Tanımadıkları insanlarla bir yazı üzerinden iletişime geçmeye çalıştıkları için çekinceleri vardı, bir türlü rahat olamıyorlardı. Bu yüzden ilk gün Müjgan, Nesrin ve Feride üniversitede yalnızca tanıdık birkaç kişiye verebilmişler, Aday ise Kadıköy'de sokakta kıyafet ve davranışlarına göre sadece iki gence dağıtabilmişti. Akşamında eve geldiklerinde bu durum morallerini biraz bozmuş olsa da, çekincelerini paylaşp, yaptıkları işin son derece meşru olduğuna kanaat getirdikten sonra ertesi gün için bu çekincelerden vazgeçmeye, olabildiğince bildiri dağıtmayı gündelik bir iş olarak, su içmek gibi düşünmeleri gerektiğine karar vermişlerdi. Birbirlerinden aldıkları güç ve rahatlıkla ertesi birkaç gün neredeyse çoğalttıklarının tamamını dağıtmışlardı.

Yılbaşına iki gün kalmıştı. Aday, eve girdiğinde cebinde sabah evden çıkarken aldığı bildirilerden yalnızca birkaç adet kalmıştı. Bu ana kadar sokakta dağıttığı bildirilere yalnızca bir iki kişi tepki vermiş gerisi ya katlayıp cebine koymuş ya da eline alıp yürüyüp gitmişti. Ayakkabılığa baktığında arkadaşlarının her günden farklı olarak, eve bugün erken geldiklerini fark etmişti. Önce odaya baktı. Orada olmadıklarını fark edince mutfaka yöneldi.

Müjgan sıkıntılı bir ifadeyle:

—Hoş geldin.

Aday:

—Hoş bulduk. Hayrola erken gelmişsiniz bugün?

Nesrin:

—Öğleden sonra derslere girmedik. Biraz konuşmaya ihtiyacımız vardı.

Aday:

—Bir problem mi var?

Nesrin:

—Yok denemez.

Aday:

—Konu ne?

Feride:

—Düşündüğümüz gibi olmadı. İnsanlar çok tepkisiz. Boşuna uğraşıyoruz gibi geldi.

Aday:

-Sokakta da durum benzer, belki de daha kötü. Siz en azından üzerine konuşma fırsatı yakalayabiliyorsunuz.

Müjgan:

—Ne fark eder ki. Bir sürü insanın, en azından üniversite öğrencilerinin ilgileneceğini hatta bize katılacağını düşünmüştük. Tam anlamıyla hayal kırıklığı yarattı bizde. Bırak sürekli mücadele için bir eylem yapmayı, derslere girmek gibi, kıyafet işi gibi işleri yapma konusunda bile bizi umutsuzluğa sevketti.

Aday:

—Belki de yazdıklarımız, içerik iyi değildi. Baştan ele alabiliriz.

Müjgan:

—Kendimizi kandırmayalım, içeriğe bile bakmıyorlar.

Aday:

—Haklısın.

Müjgan:

—Evet, konuştuğumuz insanlar da bunu söylüyor, duymaktan bıktım. Okuyacak kadar duyarlı birkaç insan “Haklısınız da n’apalım” diyor. Soru değil yalnız bu “N’apalım” dediği. “Evet, böylede ee ne olacak ki.” demeye getiriyor. Ha, bir de solcular var, cemaat halinde onlar da, “Kimsiniz?” diye soruyorlar. “Nesiniz, neye bağlısınız?” ve saire... Onlarla konuşmak daha zor, birkaçı önce içerikle ilgileniyormuş gibi yaptı bir süre sonra içeriğe birkaç eleştiri söyleyip, tartışmak istedi. Tartışmaya çalıştık ama lafı döndürüp dolaştırıp “Biz” dediği partilere ya da kültür evi vesaire oraya getirdi. Hani anlattıklarına dalıp gitsek,

ilk konu aklımızda olmasa, kendimizi bilmem ne partisinin bilmem ne gençlik kolunda bulacağız. Ne yalan söyleyeyim, ürün tanıtın reklâmcular gibiler. Bir de öyle bir anlatıyorlar ki “Şuncular, buncular” diye sanki sanırsın üniversitenin yüzde doksanı solcu da içlerindeki kutuplaşma, tartışmalar çok önemliymiş gibi... Bizi de bir yerlere yerleştirmeye çalıştılar. Bu daha da canımızı sıktı.

Aday:

—Peki, ne yapıyor bu gençler, ne istiyorlar?

Feride:

—Takılıyorlar işte.

Aday:

-Genel bir tablo çıkarmak istesek üniversitedekilere dair, nasıl geçiyor günleri?

Nesrin:

—Öncelikle geldiği yerlere göre bir kısmı taşradan ya da düz liselerden yırtmak, piyasadan iş kapmak için geliyor ki bunlar daha çok sayısal bölümlerde; diğerleri, aileleri ekonomik olarak biraz daha iyi koşullarda olanlar üniversite hayatı, sosyal işler işte medya, akademi ve benzerleri için üniversitedeler. Tabii az sayıda da olsa ailesinin sermayesi olanlar var bunlar da askerlikten kaçmak, diplomayı alıp sermaye yapmak gibi amaçlar güdüyorlar. Bunlar geldikleri yerler ve amaçlar, girdikten sonra genelde şöyle takılıyorlar: Derslerle uğraşınlar, not ortalaması, CV, staj, peşinde koşınlar; akademi, medya, sivil toplum kovalayanlar; kaybeden gibi alternatif tarzlarda kantinde takılanlar, bir de solcular.

Aday:

—İyi anlattın da bu gençlerin üniversite dışında bir ortaklıkları yok mu?

Müjgan, soru Nesrin'e sorulmuş olmasına karşın söz alıp:

—Var. Hangi kulvarda olurlarsa olsunlar bir diğeri umurunda olmadan zevk almak. Hayattan istedikleri bu. Zihinlerine hatta bedenlerine kazınmış olan, daha fazlasını istemek... Rekabet ve tüketim. Bu yüzden bildiriyle yaratmayı düşündüğümüz, istediğimiz etkiden görünen tablo çok uzak. Altı yüz yedi yüz tane bildiri dağıttık. İçlerinden sadece birisi “Sizinleyim” dedi. O da uyuşturucudan biraz sıyrılmış, kendini krutarıp bir şeylere sarmak istiyor. Açıkçası samimiyetine de çok güvenemedik. Ama yine de yılbaşında daha çok kişi olmak istediğimiz için telefon numarasını aldık. O da buralarda oturuyor.

Aday:

—Bilmiyorum. Kendi deneyimlerimi düşününce bu tür insanlarla konuşmak zor, iş yapmak daha zor gibi geliyor. Ama tanışmak isterim.

Feride:

—Çağırılım mı belki daha iyi fikirler buluruz.

Müjgan:

—Şimdi boş ver. Bana göre bu işi denedik, olmadı. Hayatımıza bakalım. Canım sıkkin olmasa konuşacağım da yoktu ama hepimizin bildiği ve konuşmaktan kaçtığımız konuyu artık konuşmamız lazım. Ev n’olacak? Hukuk okuyan bir arkadaşına sordum. “Hiçbir mümkünatı yoktur” dedi. Devlet, Umut’un mirasçısı sayılıyormuş. Haliyle de ev hazineye kalacak. “Ne kadar sürer?” dedim işlemler. “Birkaç ay” dedi.

Feride:

—Yani?

Müjgan:

—Durum bu.

Müjgan’ın son kesin ve net tavrından sonra evdeki atmosfer iyice karamsar hale gelmişti. Suratları asılmış halde her biri farklı yönler doğru bakıyordu.

Nesrin:

—Ne yapacağımız konusunda bir fikriniz varsa söyleyin yoksa bu ruh halini daha fazla kaldıramayacağım.

Bir süre sessizlik oldu. Nesrin herkesin yüzüne bakmaya çalıştıysa da hiçbiriyle göz göze gelemedi. Nesrin:

—Arkadaşlar dağıtalım bu havayı. Ya dışarı çıkalım ya da çağıralım şu çocuğu, neydi adı?

Feride:

—Cem.

Aday:

—Ben içeri geçiyorum, gazetelere göz atacağım.

Aday, masanın üstünden bir dal sigara alıp odaya geçip sağ taraftaki duvara dayalı çkyata oturup gazeteleri yanına koyduktan sonra içlerinden birini seçip köşe yazılarını okumaya başladı. Mutfakta tanıştıkları genci arayıp arama konusundaki tartışma, Müjgan’ın karşı çıkmasına rağmen arama kararıyla sonuçlandı. Durumdan memnun olmayan Müjgan, Feride telefonunu ararken odaya gelip konuşmadan Aday’ın yanındaki gazetelerden birini alıp karşı çkyata geçti. Odada bir süre sadece gazete sayfalarının çevrilme sesi duyuldu. Müjgan gazeteyi Aday’ı görebileceği kadar aşağıya çekip:

—Sana dünyadaki her şeyi yapabilirsin, istediğin kadar para, istediğin kadar imkan ama su içmeyeceksin deseler kabul eder miydin?

Aday:

—Su?

Müjgan:

AYAK

—Başka içeceklerle de giderebilirsin susuzluğunu.

Aday:

—Hiçbiri suyun yerini tutmaz.

Müjgan:

—Burada önemli olan su değil. Düşünse bir, istediğin her şeyi yapabilirsin. İstersen bütün dünyadaki su stokunu alabilirsin ama içmemek koşuluyla. Sorduğum şu: sana bir şey yasak deniyor ve karşısına da her şey konuluyor. İnsan her zaman o yasak olan şeyi yapma eğiliminde midir?

Aday:

—Açıkçası ilk düşündüğümde “Nedir ki?” dedim. Su yerine portakal suyu içerim. Yalnız süreci biraz düşünürsek her isteğini tatmin edebiliyorsun sadece çok basit bir şeyden yoksunsun. Başlarda güzel, yapamadıklarını ya da hayal ettiklerini gerçekleştirirsin. Yalnız sonra git gide tatmin oldukça yasağı delme düşünceleri başlar. İnsanın içini kemirir. Her şeyi yapıyorsun ama bir bardak su içemiyorsun. Sanırım dikkatli düşündüğümde, evet, insan yasağı delme eğilimindedir. Ne olduğu çok önemli değil. Sanırım bunu düşündükten sonra böyle bir teklifi kabul etmem. Bir bardak suyu rahatlıkla içmeyi ve elimde olanlarla hayal ettiklerimi yapmayı tercih ederim.

Müjgan:

—İnsanın daha fazlasını istemesinin sınırı yok demek ki.

Aday:

—Haklısın, ama bu yasağı delme eğilimi daha fazla ilgimi çekti. Koyulan bir yasaya uymama insanın bir ihtiyacı mıdır? Yasaklanmış olanı yapma isteği ya da dürtüsü...

Müjgan:

—Bence öyle. Çocuklukta bile sana “O odaya girmeyeceksin” dediklerinde o odada ne olduğunu merak edersin, hep bir şeyler dürter seni, oda boş olsa dahi.

Aday:

—O zaman şöyle diyebilir miyiz: İnsanların, yasaları tanımadığı ya da dışına çıktığı anlar ya da böyle bir istekleri vardır.

Müjgan:

—Evet. İlegal olmak. Bir biçimde, illegal olan bir şeyler yapmak.

Aday:

—İnsanların bu dürtüsü kurulu sisteme zarar verebilir. Burada açık vermiyor mu sistem?

Müjgan:

—Bence bu sistemin açık verdiği hiçbir yer yok.

Aday:

—İllegal örgütler?

Müjgan:

—Silah kullanan örgütler ne kadar sistem karşıtı da olsalar silah bulmak için kara para kullanırlar ve kara para dendiğinde akla uyuşturucu...

Zil çalıyordu. Nesrin mutfaktan çıkıp Aday'la Müjgan'ın arasından geçip camı açıp aşağıya seslendi:

—Dördüncü kat.

Bu arada Feride de kapı otomatına basmıştı. Nesrin, Aday'la Müjgan'a bakarak:

—Ne kaynatıyorsunuz?

Müjgan

—Hiç.

Nesrin:

—Bilirim ben o hiçleri. He he.

Zil tekrar çaldı. Feride kapıyı açtı:

—Hoş geldin.

Cem:

—Hoş bulduk.

Feride ayakkabılığı işaret edip:

—Ayakkabılarını buraya koyabilirsin.

Cem:

—Tamam.

Feride:

—Evimiz bir oda olduğundan hepimiz buradayız. Müjgan'ı tanıyorsun.

Bu da Aday.

Aday ayağa kalkıp elini uzattı, tokalaştılar. Evdeki hava Müjgan'la Aday açısından biraz soğuk esiyordu. Cem de bunu hissetmiş olacak ki:

—Umarım rahatsız etmedim.

Müjgan ters ters bakıp.

—Zaten bizim kızlar aradı seni, kibarlık yapma.

Cem ne olduğunu anlayamadan bir tokat yemiş gibi donakaldı.

Nesrin:

—Sen bakma ona biraz camı sıkın.

Müjgan, Nesrin'e dönerek:

—İlgisi yok.

Feride:

—Yapma, yeni tanışıyoruz daha.

Müjgan, Cem'in gözlerinin içine bakıp:

—Bak arkadaşım, ben ve genelde biz açık konuşuruz. En baştan söyleyeyim başka bir amacın, derdin varsa ne bileyim mesela kendine eğlence arıyorsan falan çek git. Yok, “Sizinleyim” derken samimiysen anlat hikâyeni bize. Girizgâhları falan boş verelim. Söz sende.

Cem:

—Çok ani oldu. Ne bileyim böyle meselelere alışık değilim. Anlatacağım da çok bir şey yok. Yazınızı okudum ilgimi çekti. Özellikle “salak müşteri” gibi görülmek benim de fark ettiğim ama böyle ifade edemediğim bir konuydu.

Müjgan:

—Bunları daha önce de söyledin. Bize hikâyenden bahset?

Cem:

—Peki. Bu hikâyeyi yıllardır kimseyle paylaşmıyorum. Birkaç kere ortamlarda bahsedecek oldum inanmadılar. Bilirsiniz işte kurtulmaya çalıştığım ortamlar. Üniversiteye girdiğim yıl bir aileye evlatlık olarak verildiğimi öğrendim tesadüf eseri. Eve yani o zamana kadar ailem olarak bildiğim insanların evine bir vakıftan mektup geliyordu. Birkaç kere daha gözüme çarpmıştı ama önemsememiştim. O gün zarf dikkatimi daha çok çekti. Aldım, açtım. Silahlanmaya karşı kurulmuş bir vakıftan geliyordu mektup. Babamın adına daha doğrusu yıllarca baba dediğim insan adına. Mektupta bir banka hesabından yatırılan paradan falan bahsediyordu. Masanın üstüne koydum geçtim. Akşam yemek yerken aklıma geldi. Babam kıdemli posta memuru, ne işi olur dedim silahlanmaya karşı kurulmuş vakıfla falan. Sordum. Kem küm ettiler. Birkaç bir şey söylediler. İnanmadım. Sinirlendim, sordum “Ne saklıyorsunuz?” diye. Artık nasıl diyeyim insan hissediyor. Annem ağlamaya başladı. Ben de tehdit ettim giderim diye. Anlattılar hikâyeyi, hikâyemi. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Hep bir şeyler eksik gibiydi zaten uykularda terleyerek, bağırarak uyanmalar. Karanlık rüyalar. Ben, üç dört yaşlarındayken evlatlık verilmeden önceki ailemin evinde babamın silahıyla oynuyormuşum. Yanlışlıkla babamı vurmuşum.

Müjgan:

—Baban ne iş yapıyormuş ki silahı varmış?

Cem:

—Tam olarak bilmiyorum, devlet görevlisi dediler. Ama ben istihbaratçı olduğundan şüpheleniyorum. Neyse... Babam ölmüş annem de birkaç gün sonra intihar etmiş. Beni o günlerde kurulan bir vakıf sahiplenmiş. İşte bu çocuklara oyuncak silah verilmesine bile karşı olan vakıflardan. İşte yıllarca aile diye bildiğim aileye beni evlatlık vermişler, vakıf da işimi elime alana kadar para yardımında bulunacağını taahhüt etmiş. Babam bunları gözleri dolarak anlattı.

Tabii ne diyeceğimi bilemedim. Çıktım gittim evden. Cebimde bir tek cüzdanım. Ertesi gün vakfa gittim. Sordum soruşturdum. Annemin ve öldürdüğüm babamın ismini öğrendim. Mesleklerini soruşturdum, akrabaları soruşturdum. Bir sonuç bulamadım.

Nesrin:

—Sonra?

Cem.

—Bir daha eve de gidemedim. Birkaç kere üniversiteye gelmişler anemle babam. Bir keresinde rastlaştık, arkadaşlarda kalıyorum o sıra, derbeder haldeyim. Ne diyeceğimi bilemedim. Suçlamak istedim yapamadım. En son “Kendi başımın çaresine bakarım, siz beni aramayın. Ben kendim gelirim. Böylesi daha iyi, yoksa daha kötü olacak” dedim. O gün bugün bu mevzuyu içime attım. İşte arkadaşların evde esrar falan derken geçti koskoca iki yıl. Ne aradım ne sordum. Arada diyorum kendime “Arasam mı?” diye. Bunca yıl bana kendi çocukları gibi baktılar. “Aramayın” dedim aramadılar. Bu yüzden daha sık düşünüyorum, gitmeyi yanlarına. Neyse zaten son zamanlarda sadece düşünüyorum. Esrardan kurtulmaya çalışıyorum. İşte tam öyle kara kara düşünürken siz geldiniz yazıyı okudum kafam dağıldı. Bilmiyorum sizinle beraber hareket etmek isterim ama ne yapabilirim bilmiyorum.

Müjgan:

—Uyuşturucu çok kullanan var mı üniversitede?

Cem:

—Sen ne diyorsun? Çok insan. Ben en az bir defa kullanmayana pek rastlamadım. Siz hiç kullanmadınız mı?

Müjgan:

—Yok.

Gözler, Aday’a çevrilmişti. Aday:

—Beni karıştırmayın. Ben o günlere...

Susmuştu. Yeniden Umut’un yere düştüğü an geliyordu gözünün önüne. Sessizlik sürekli çoğalan su damlalarının en sonunda bir sele dönüşmesi gibi yıkıp geçmeye başlamıştı Aday’ın zihnini. Çekyatta elleriyle aranmaya başladı. Ayağa kalkmak istedi kalkamadı. Çevresindeki meraklı gözler Aday’ın üzerine dikilmişti. Aday’ın ise zihni sadece bir ana kilitlenmişti. Eline bir gazete aldı. Anlamsızca gazeteye bakıyordu. Müjgan ilginin yönünü değiştirmek isteyerek:

—Sen şimdi üniversitedeki çoğu insanın uyuşturucu kullandığını söylüyorsun.

Cem:

—Sadece üniversite mi?

Müjgan:

—Bu senin yanılığın olmasın solcular da üniversitedekilerin çoğunun partili falan olduklarını zannediyorlarmış gibi davranıyorlar.

Aday ilginin başka yöne kaymasından dolayı rahatladığında baktığı gazetede haber okuduğunu fark etti. Söylenenlere kulak verdikten sonra baktığı haberi okumaya karar verdi:

—İstanbul Narkotik Ekiplerinin yaptığı operasyonlarda geçtiğimiz ay içerisinde 300 kilogram eroin, 30 kilogram kokain, 27 kilo 500 gram afyon sakızı, 1562 adet uyuşturucu hap vs... yakalandı. Ayrıca uyuşturucu yapımında kullanılan... Soruşturma kapsamında... Uyruklu... Vs... kişi gözaltına alındı.

Aday, köşedeki sepetin içinde duran gazete yığını göstererek:

—Her hafta bunun gibi bir sürü haber çıkıyor üçüncü sayfalarda. Hani bu konuyla ilgili insanda uyandırılan izlenim uyuşturucu ve benzeri maddeleri kullananların ya toplumun dışına itilenler ya enteller ya da keyif pezevenkleri olduğu. Bu insanlar toplumda az sayıdaymış gibi sunuluyor. Diyelim ki bu rakamlar yakalananlar, bundan çok daha fazlası yakalanmıyor. Al işte burada yazdığına göre Meksika'da geçen yıl dört bin kişi uyuşturucuyla ilgili çıkan çatışmalarda ölmüş. Bir iç savaşta ölebilecek insan sayısı kadar. Diğer bir gazetede ise Afganistan'ın yıllık uyuşturucu üretimi on üç milyon ton. Eğer diyelim ki tablo çizildiği gibi, toplumun az bir kesimi kullanıyor, o zaman nereye gidiyor bu üretilen maddeler?

Nesrin:

—Demek ki tüketiliyor.

Aday:

—Kullanımı ve satışı neredeyse tüm dünyada yasak olan bir tüketim maddesi nasıl bu kadar çok üretilip dağıtılabiliyor? Sistem en ufak bir açık bırakmazken illegal olan bir tüketim maddesi nasıl bu kadar yayılabiliyor? Mesela biz, burada birkaç kişi bir eylem yapmaya girişsek, diyelim ki, bir yeri patlatacağız. Daha biz malzemeleri toplarken yakalanmaz mıyız? Hadi es kaza yakalanmadık, bizi bulmaları ne kadar sürer? Bu kadar ton illegal madde nasıl yakalanmadan dağılıyor, dağıtılıyor?

Müjgan:

—İzin veriliyor da ondan.

Aday:

—İyi de sistem yasakladığı bir şeye neden izin versin?

Müjgan:

—Çünkü sistem seksenli yıllardan sonra illegal alanı uyuşturucu ve benzeri maddelerle doldurdu. Tüm dünyada aşağı yukarı bu tarihlerden önce illegal

alan politikti. Burada uyuşturucunun sistem için iki avantajından söz edebiliriz: İlki politik alanının saf dışı bırakılması -ki bunu kontrol edebileceği tüketim maddesine insanları bağımlı hale getirerek gerçekleştirdi-, ikincisi de insanları uyuşturarak zihinleri kontrol etmesi...

Cem:

—Evet, bu son dediğine katılıyorum. Arkadaşlar uyuşturucu kullandıkça polis gibi davranmaya başlıyor. Çevresinden, en yakınından şüpheleniyor. İlişkiler zedeleniyor. Sadece insanları zihnen değil gerçekten de polisleştirebiliyor. Taksim’de barda çalışan bir arkadaşına çalıştığı bara gelen bir sivil polis eğer beş torbacıyı ihbar ederse kendisine iki aylık uyuşturucuyu bedava temin edeceğini söylemiş. Tarlabası’nda üzerinde uyuşturucuyla yakalanırsan on yirmi lira atıyorsun polise bırakıyorlar. Zaten koskoca emniyet müdürlüğü binasının hemen arkasında yoldan çeviriyorlar “Mal ister misin?” diye.

Aday:

—Ben tüm dünyada devletlerin buna izin vermesinin yanı sıra bizatihi kendilerinin bu işi yaptığını düşünüyorum. Mesele sadece kontrol etmeleri değil, kara para da var işin içinde. Silaha dönüşen kara para. Burada senin, benim gibi insanların anlık zevkleri için aldıkları uyuşturucuya verdikleri her para bir insanın kafasına kurşun olarak gitmekte. İster bu işi devletin kendisi yapsın isterse devlete karşı olduğunu iddia eden örgütler. Bence zaten uyuşturucu işine bulaşmış örgütlerin özellikle hiyerarşilerinde üst katlarda bulunanların devletle anlaşmış olmamaları mümkün değil. Burada olan ya iyi niyetlerle bu örgütlere emek verenlere, mesela dağlarda çatışanlara ya da zorunlu askerliğe çağrılmış orta ya da alt sınıf ailelerin çocuklarına oluyor.

Müjgan:

—Bazen de hayatı boyunca insanlık değerlerini savunmuş insanlara, gazetecilere mermi olarak geri dönüyor.

Nesrin:

—Diyelim ki durum bu. Yalnız benim anlamadığım bir nokta var. Toplumun içerisinde bu kadar yaygın olmasına rağmen gözüküyor diyorsunuz, yani bunun gizlenen bir meşruiyeti mi var?

Feride:

—Anlamadım.

Nesrin:

—Yani diyorum ki mesela gençler sıklıkla madde kullanıyorlar ama toplumsal alanda bu durumu gizliyorlar. Açık davrandığı andan itibaren toplum kendisi kullanıyor olsa dahi açık açık yapana dışlıyor gibi mi gözüküyor?

Müjgan.

—Bu durum, toplumun yapı taşı olan aile kurumundan gizleniyor. Açığa çıktığı andan itibaren aile genci kurtarmaya çalışıyor, bu da sanırım genç için hayatının mahvolması demek.

Cem:

—Kullanan arkadaşlarımla birçoğu bu konuda mahkemeden, polisten değil ailesi tarafından duyulmasından korkuyor.

Müjgan:

—Kısaca toplumsal dışlanmadan.

Aday:

—Cem, sana bir soru soracağım. Birkaç yıldır esrar içtiğini, ortamlara girdiğini anlattın. Madde kullanan özellikle yaşça senden biraz daha küçük zengin çocuklarının olduğu ortamları bilir misin ya da girebilir misin?

Cem:

—Neden? Ben pek sevmiyorum o tip insanların sohbetlerini.

Müjgan:

—Ne yapacaksın ki, ne öğrenmek istiyorsun?

Aday:

—Aklıma bir şey düştü, bir plan.

Aday, biraz duraksamıştı. Cem, bu duraksamanın biraz kendisiyle ilgili olduğunu düşündüktün sonra:

—Abi, ben gidebilirim istersen.

Müjgan:

—Otur oturduğun yerde. Açıkça soralım herkese. Cem'in samimiyetine güvenciniz mi arkadaşlar?

Nesrin:

—Bence bir problem yok.

Feride:

—Bence de.

Aday:

—İnsan olarak bir problem görmedim. Yalnız maddeyle olan ilişkisi konusunda tam bir güven duyamıyorum.

Müjgan:

—Onu zaman gösterecek.

Cem:

—Bu konuda kararlı olduğumu düşünüyorum. Ama ev ortamı çok sıkıntı yaratıyor. Bu yüzden ailemi aramayı düşünüyorum sık sık.

Aday:

—Ne zamandır kullanmıyorsunuz?

Cem:

—Aşağı yukarı iki aydır.

Aday:

—Arkadaşlarının evine sürekli geliyor mu?

Cem:

—Mütemadiyen.

Aday:

—Bu süre boyunca orada kaldın ve hiç kullanmadın.

Cem:

—Evet.

Müjgan:

—Bırak çocuğu sorguya çekmeyi de neymiş planın onu söyle?

Aday:

—Burada olmaz.

Cem:

—Abi, ben giderim istersen.

Aday:

—Yok, seninle ilgili değil. Telefonlarla ilgili. Hiçbir teknolojik alete güvenmiyorum. Dinliyorlar.

Feride:

—Yok daha neler!

Nesrin:

—Şu deniz gören parka gidelim, hem hava almış oluruz.

Aday:

—Olur.

Müjgan:

—Bunu daha sonra konuşacağız yalnız.

Aday:

—Tamam.

Hep birlikte kalkıp, montlarını giydikten sonra ışıkları kapatıp dışarı çıktılar. Hava iyice kararmıştı, gökyüzünün rengi kızıla çalıyordu. Ortalık buz kesiyordu. Bahçe kapısından çıkıp sola döndüler, sokağın bitiminde başlayan Harem'i ve boğazı gören yokuştan biraz aşağı inip sağa döndüklerinde parkın girişine gelmişlerdi. Parkta kimseler yoktu. Park tepelik bir yerde kurulduğundan içinde merdivenler vardı. Merdivenlerin ilk kısmını indikten sonra Aday oturacak uygun bir yer buldu, Müjgan da yanına çöktü. Feride, Nesrin ve Cem karşılarında ayakta dikiliyorlardı.

Feride:

—Hava çok soğukmuş be.

Nesrin:

—Hakikaten.

Bu arada sigara yaktırmaya hazırlanan Müjgan'ın çıkardığı paketten Cem hariç herkes birer adet sigara aldı. Kafasını kaldırıp Cem'e bakan Müjgan:

—Bak oğlum, ben kibarlık yapmam. İstiyorsan al, burada.

Cem de sigara alıp, yaktı. Park, çocuklar için tahtırevan, salıncak gibi oyun gereçlerinden, birkaç ağaç ve banktan oluşuyordu. Parkın sol tarafı tamamen yüksek duvarla kaplıydı. Merdivenlerin ilk kısmı banklara kadar, devamı oyun gereçlerine iniyordu. Aday ve Müjgan duvar dibindeki bankta oturuyorlardı, üç dört metre ilerde sokak lambası arkadaşlarının arkasından üzerlerine vuruyordu ve hepsi birden sigara yaktığından, duman sokak lambasına doğru uzuyordu. Dalları sokak lambasının üzerine dalları uzanan ağacın arkasındaki kızıl gökyüzü gecenin karanlığının fonunu oluşturuyordu.

Aday:

—Plan kafamda şu şekilde bütünüleştirdim: Hayatımızı süpermarketlerden ve mağazalardan çıkardıklarımızla idare ediyoruz ama biliyorsunuz yakında ev gidecek. Umut'un mirasçısı devlet. Bu durumda barınma sorunumuz çıkacak, bunun yanında sanıyorum ki mücadele etmek istiyoruz bu yüzden yapacağımız ya da yapmayı planlayacağımız işler için yeterli koşulların sağlanması gerekmektedir. Yeterli koşulların bir bölümü para demek. Hiçbirimiz çalışmak istemiyoruz. Hiçbir şeyini sevmediğimiz bir sistemin gönüllü kölesi olmak mı? Bize uzak olsun

Müjgan:

—Mevzuya gel.

Aday:

—İşte seninle konuşmaya başladığımız mevzu. Uyuşturucu.

Müjgan:

—Saçmalama! Satacağıma sabah sekiz akşam beş çalışırım daha iyi.

Aday:

—Tam tersine. Özetle konuştuğumuzdan çıkardığım uyuşturucu ve benzeri maddelerin sistem tarafından insanların illegallik ihtiyaçlarını karşılamak için, hem kara paraya dönüştürüp silaha yatırmak için hem de insanların zihnini uyuşturup polisleştirmek için kullanıldığı. İlk bu bizim doğrudan karşı çıkmamız gereken bir durum. İkincisi ise bu durumun toplumda meşruluğu... Cem diyor ki kullanan gençler polisten çok ailelerinin duymalarından korkuyor. Anladınız mı planı?

Nesrin:

—Ne yani?

Aday:

—Yanisi şu: Cem, ortamları biraz tanıyor anladığım kadarıyla. Mesela bir barda... Farklı masalara oturuyoruz, tipi seçiyoruz. Yaşı mümkün olduğunca genç, halinden tavrından, kıyafetinden, telefonundan zengin çocuğu olduğu belli olanı belirliyoruz. Bir biçimde, her seferinde farklı olabilir, muhabbeti kuruyoruz. İçimizden birinin kurması yeter. Cem, uyuşturucu jargonunu bildiğinden ufaktan yolu yapıyor. Ne bileyim, mesela şöyle takılıyorz böyle kıyak şöyle kafalar gibisinden, tip de kayıtsız kalamıyor, bahsediyor. Hatta buna bile gerek-sinim olmadan anlayabiliriz ya da Cem kullanıp kullanmadığını anlar. Sonrası basit, adını ve soyadını öğreniyoruz.

Müjgan:

—Ad, kolay da soyadı biraz zor olabilir. Neyse diyelim öğrendik.

Aday:

—Mümkün olduğunca diğer bilgiler okul vesaire...

Nesrin:

—Sonra?

Aday:

—Sonra, tip hakkında detaylı bir araştırma. Mesela internet bunun için biçilmiş kaftan.

Feride:

—Evet, facebook dedikleri olaydan neredeyse tüm bilgilerini bulabiliriz.

Nesrin:

—Eğer soyadı bulursak internette Telekom'un 118 rehberi var oradan kısmen adresi de çıkar. Diyelim ki araştırmayı yaptık, bilgilere ulaştık sonra?

Aday:

—Sonra masada bulunmayanımız bilgilerin olduğu zarfı verip; 'uyuşturucuya ne kadar para veriyorsan bir o kadarını da bize vereceksin, yoksa duymayan kalmaz kullandığını' deyip ardından 'sana şu kadar süre parayı bulman için, sonra biz sana ulaşacağız'.

Müjgan:

—Böyle çok tip var mı, Cem?

Cem:

—Çok. Ne yalan söyleyeyim, tezgâh da sağlam. Kafama yattı.

Müjgan:

—Ne kadar çok?

Cem:

—Tahminlerinin ötesinde.

Aday:

—Bu arada tanıdıklar olmaz, geri dönüşü olmaması, nereden geldiğinin anlaşılması lazım. Ayrıca kod ad kullanmamız iyi olur.

Feride:

—Ayrıca mümkün olduğunca yaşadığımız yere uzak olmalı.

Aday:

—Tabii, karşıda, hatta tam olarak İstiklal'in ciks mekânlarında arayacağımız tipleri.

Nesrin:

—Ben planın tutup tutmayacağı konusunda net değilim ama denenmesi taraftarıyım.

Aday:

—Neden net değilsin?

Nesrin:

—Birincisi eleman para vermek yerine, 'duyulsun ne olacak ki?' diyebilir. İkincisi parayı alma kısmı çok sıkıntılı olabilir.

Feride:

—Bir de ben meblağı anlayamadım. Ne kadar isteyeceğiz?

Aday:

—Tipe göre değişecek. Unutmayın hakkımız olanı alıyoruz.

Müjgan:

—Çabuk kapıyorsun mevzuyu!

Nesrin:

—Bunun neresinde bizim hakkımız?

Aday:

—Unutmayalım, uyuştucuya giden her para doğrudan, bizim ya da iyi niyetlerle sisteme karşı olanların ya da onları kırmak için devletlerin kullandığı gençlerin kafasına mermi olarak gitmekte.

Müjgan:

—Anlattıklarının tamamına katılıyorum. Eğer tipler dediğiniz kadar çoksa ve meblağlar uçuyorsa buradan çok para çıkabilir. Yalnız ben, alabilirsek, bu paranın tamamının mücadeleye harcanmasının gerektiğini düşünüyorum. Nasıl ve ne şekilde olursa olsun, biz kendi zevklerimiz ya da ihtiyaçlarımız için olanı başka şekillerde bulmalıyız. Evet, ev meselesine gelince öyle bir ev kuralım ki vurduğumuz parayla, tamamen yaptığımız işlere yönelik olsun. O zaman vicdanım çok daha rahat olacaktır.

Aday:

AYAK

—Sonrasını düşündün, düşündürdün.

Müjgan:

—Böyle yapmayacaksak yokum da ondan. Tamam, ne kadar ahlaklı bir yerden de olsa yapacağımız iş, tehdit etmek ve haraç almak. Bak, çıkış noktana bir şey demiyorum. Ama baştan kendimize söyleyelim adını işin. Evet, bakarız süreçte kendimizi vicdan olarak da rahat hissederiz. O zaman başka isim verebiliriz belki.

Aday:

—Ben size ve kendime güveniyorum. Bazı teknik ayrıntıları iyice düşünmemiz lazım.

Cem

—Bana çok söz düşmez ama bence iş süper, ayrıca tipi seçme araştırma süresince ayrıntıları şekillendirebiliriz. En kısa zamanda başlayalım derim.

Nesrin:

—Ben ayakta dondum. Yok, efendim telefonlara güvenmezmiş de. Seni mi dinliyorlar sanıyorsun?

Müjgan:

—Nesriin, sonra konuşacağız dedim.

Nesrin:

—Dondum burada ya. Bari bir kanyak alalım. İçimiz ısınır.

Aday'la Müjgan ayağa kalktılar. Hepsi birlikte yola koyuldular. Sokak lambasının altından geçip üşümüş yüzleriyle merdivenlere ayak bastıkları anda kar tanesi ışıktan süzülüp yere düşüyordu. Adımlarını sıklaştırdılar. Merdivenleri tırmanıp sokağa çıktıklarında kar taneleri sıklaşmaya başlamıştı. Müjgan durup gökyüzüne baktı, diğerleri de onu izledi. Kar yağmaya başladığında Umut'un evinin sokağına girmişlerdi. Toprak sıralı mezarlarda Umut'un toprağının üstünü ise çoktan kar tutmuştu.

VI

Yalnızca çatal bıçağın tabldota çarpma sesleri duyuluyordu. Masanın üzerinde biraz büyükçe şeffaf plastik kutunun içi ekme doluydu. Gri üniformalı görevli sebile su bidonunu yerleştiriyordu. Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin Erkek Bölümü Servisi'nde akşam yemeği vaktiydi. Hastalar ya da toplumun deli diye nitelendirdikleri, oldukça tuzsuz olan yemekleri sessizce yemektedirler. Dışarıdan ve içeriden yalnızca anahtar kullanılarak açılabilen koyu kahverengi çelik kapı doğrudan televizyon bulunan salona açılmaktaydı. Çelik kapıdan girildiğinde hemen sağda ziyaretçi odası, onun yanında tuvaletler onun yanında birkaç doktor odası bulunmaktaydı. Doktor odalarının karşısında pembe renge boyanmış kapıları bulunan hasta odaları vardı. Hasta odalarıyla doktor odalarının arasındaki koridor, doğrudan televizyon ve kanepelerin bulunduğu salona açıyordu. Çelik kapının solunda nöbetçi doktorun genişçe odası vardı. Nöbetçi doktor odasının kapısının solundaysa enjeksiyon yapılan ufak, karanlık, iki kapılı bir oda bulunuyordu. Bu odanın salona açılmayan diğer kapısı ve televizyonların karşısında duvara dayalı kanepelerin hemen yanında içinde ayna bulunan hemşire odasının kapısına bitişik diğer kapı servisin kapalı bölümüne açıyordu. Kapalı, genelde saldırgan ya da kurallara riayet etmeyen hastalara ayrılıyordu.

Yemekten sonra temizlik vaktiydi ve temizlik vaktinde tüm hastalar kapalı bölüme geçiriliyor, ilaç dağıtımı yapılıyordu. İlaçlar, oldukça küçük plastik bardaklara konuyor. İsmi okunan hasta gelip ona uygun görülmüş dozda ilacı alıyordu.

Ozan, hastanedeki gündelik hayat ritmine epey alışmıştı. Acil serviste işneden sonra uyanamamış, gözleri yarı açık biçimde görevliler tarafından kollarından tutularak servisin kapısına kadar getirilmişti. Kapıyı, sol omzu yukarıda duran kambur, kısa boylu, kel bir görevli açmıştı. Ozan, içeriye girdiğinde seslerin ve anlamsız konuşmaların çokluğundan dolayı irkilmişti. İçerideki hastaların bir bölümü yaklaşp Ozan'a bakmış diğerleri ise hiç ilgilenmemişlerdi. Görevliler Ozan'ı koridorun sonundaki iki kişilik odaya götürüp, kapıyı üzerine kilitlemişlerdi. Ertesi gün uyandığı andan yemek yediği şu ana kadar geçen sürenin farkında değildi. Geçen süre bir yana dursun, şu ana kadar yaptıklarının da bilincinde değildi. Çevresinde bir şeyler dönüyor, doktorlar ona sorular soruyor, muayene ediyor, arada ilaç alıyordu. Ama Ozan tüm bunların farkında değildi. Görevliler onu nerede bırakırlarsa orada kalıyordu. Zorluk çıkarmadığı gibi hiç yardımcı da olmuyordu. Çevresindeki hastalar arada yanına gelip bir şeyler anlatıyor ama sesler Ozan'a anlamsız geliyordu. Önündeki pırasa yemeğini yerken gözü karşıdaki duvar saatine takıldı. Çatalı tabldotun kenarına koyduktan sonra sakince masadan kalktı. İlk defa kendiliğinden hareket ediyordu. Saat tavana yakın bir yere asılmıştı. Duvara doğru yürüdü, saatin karşısında dikilip gözlerini akreple yelkovanın kesiştiği noktaya dikti. Bir çemberin merkezi gibi görüyordu. Ozan'ın ilk defa kendiliğinden hareket ettiğini sebile su bidonu yerleşiren görevli nöbetçi doktora bildirdi. Bu arada hastaların bir bölümü Ozan'ı seyrediyordu. Doktor odasından çıkıp Ozan'ın yanına geldi. Ozan'ın baktığı yere bakarak:

—Ne görüyorsun?

Ozan, sessizce bakmaya devam etti. Doktorlar aralarında Ozan'ın sağır ve dilsiz olabileceğini düşünüp test yapmaya karar vermişlerdi. Doktor, yine de Ozan'ın bu beklenmedik hareketinden dolayı devam etti:

—Beni duyuyor musun?

Ozan'ın baktığı saatte yelkovan bir dakika ilerlediği anda doktora bakmadan:

—Sen id değilsin, uyumuyorum.

Doktor, Ozan'ın ne dediğini anlamamıştı ama konuşmasından memnun olmuştu. Doktor:

—Biraz konuşalım mı seninle?

Saate bakmayı sürdüren Ozan:

—Olur.

Doktor:

—Odaya geçelim mi, orda da saat var?

Ozan:

—Ne işe yarar saat?

Doktor:

—Zamanı ölçmeye.

Ozan:

—Ben zaman nedir bilmiyorum. Ölçmesem de olur.

Doktor:

—Senin adın ne?

Ozan:

-Adım...Adım.. At.

Ozan, elleriyle kafasını tutup, kafasını sallamaya başlamıştı. Doktor, görevlileri çağırıp Ozan'ı odasına götürmelerini işaret etmişti. Biraz sonra doktor odasında, Ozan sandalyeye oturmuş doktorun karşısındaydı. Doktor:

—İyi misin?

Ozan:

—İyiyim.

Doktor, daha önce acil servise ilk getirildiğinde Ozan'la konuşmaya çalışmış hemşireden, Ozan'ın atlarla ilgili bir şeyler söylediği hakkında bilgi almıştı. Az önce de adını sorduğunda Ozan'ın rahatsızlanırken "At" dediğini fark etmişti. Doktor:

—Sana yardımcı olabilmemiz için tanışmamız gerekiyor. Yoksa seni burada ne kadar tutabiliriz bilmiyorum. İsmi söyle misin bana?

Ozan:

—Unuttum, hatırlamıyorum.

Doktor:

—Nerede oturuyorsun?

Ozan çevresine bakınarak:

—Sandalyede.

Doktor biraz sıkılarak:

—Yaşadığın yerin ya da tanıdığın birinin ismini hatırlıyor musun?

Ozan:

—Yok.

Doktor:

—Saate niye bakıyordun?

Ozan:

—Bana bir şey hatırlattı.

Doktor:

—Ne hatırlattı?

Ozan:

—Bir çemberin merkezini.

Doktor, Ozan'ın rol yaptığından kuşkulananmaya başlamıştı. Sormaya karar verdi:

—At sana ne hatırlatıyor?

Ozan yüzünde üzüntülü bir ifadeyle:

—Atım. Atımı kaybettim, atım sağ mı?

Doktor:

—Nerede kaybettin atını?

Ozan:

—Koştu gitti, bilmiyorum.

Doktor:

—Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?

Ozan:

—Hayır.

Doktor:

—Seni polisler getirdi.

Ozan, polis lafını duyunca sağ dirseğini masanın üstüne koydu, işaret parmağı ve başparmağıyla elinde silah varmış gibi durdu. Doktor, Ozan'ın bu davranışını inceleyip sordu:

—Elini niye öyle tutuyorsun?

Ozan.

—Hatırladım.

—İsmi mi?

—Hayır, o at hırsızlarını... Vuracağım onları.

—Kim o at hırsızları?

—Üniformalılar. Onlar çaldı atımı.

—Elinde silah mı var?

—Evet, görmüyor musun?

—Hayır, görmüyorum, hemşireye de soralım mı?

—Olur.

Doktor odasından kafasını uzatıp hemşireye seslendi. Hemşire aceleyle odasından çıkıp geldi. Doktor, Ozan'ı işaret ederek:

—Hemşire hanım, elinde silah görüyor musun?

Hemşire:

—Hayır.

Ozan gülmeye başlamıştı. Bir taraftan da sağ eline bakıyordu. Bir süre güldükten sonra derin bir soluk verdi, yüzü düştü, gözleri doldu. Sağ eli masanın üstüne düştü. Doktor, bu kadar konuşmanın şimdilik yeterli olduğuna kanaat getirip:

—Kendini daha iyi hissettiğinde yeninden konuşalım. Odana gidebilirsin.

Hemşireye, Ozan'a vermesi gereken ilacın dozunu söyleyip Ozan için tutulan dosyayı eline aldığı anda Ozan koridordan geçip odasının yolunu tutmuştu. Yeni yeni nerede olduğunu fark ediyordu yalnız üzerinde anlayamadığı bir sersemlik vardı, sanki zihni biraz geriden geliyordu. Kafasının sol yarısını tutuyordu, koridorun sonuna geldiğinde parmaklıkları pencereleden dışarı bakmaya başladı. Aklına doktor geldi. Odasına gitmesini söylemişti ama Ozan odasının yerini bilmiyordu. Öylece pencereden karanlığa doğru bakıyordu. Koridor, temizlik nedeniyle bomboştu. Hemşire biraz sonra yanına gelip:

—Odanı bulamadın mı?

—Bulamadım.

—Bak burası senin odan, normalde iki kişilik ama şu an başka hasta yok. Gir bakalım. Al bu da ilacın.

Hemşire elindeki plastik bardağı uzatarak:

—Hadi yut bakalım zorluk çıkarmadan.

Ozan:

—Tamam.

Hemşire elindeki büyük plastik bardağı uzatarak:

—Al, bu da suyun. Bu seferlik ben getirdim.

Ozan:

—Teşekkürler.

Hemşire kapıyı kapatıp gittiğinde Ozan odayı inceliyordu. Azımsanmayacak bir süredir hastanede olmasına rağmen çevresine baksa da hiç göremediğini fark etti. Yatağa oturdu. Aklının bir süredir neye takıldığını hatırlamaya çalışıyordu. Bir süre zorladı bulamadı. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kulaklarında çınlama sesi duyuyordu. Odadaki duvarları incelemeye başladı. Tavana bir süre baktıktan sonra pencereye doğru çevirdi kafasını. Pencereyi bir anlığına görür gibi olduysa da pencerenin olması gereken yerde duvar vardı. Kafasını hemen kapıya çevirdi. Kapının olması gereken yerde de duvar vardı. Duvarlardan beyaz ışık geliyordu, yatağa uzandı. Kendini sıkışmış hissediyordu. Gözlerini tavana dikti. Beyaz bir ışık dışında hiçbir şey göremiyordu. Elleriyile yatağın olup olmadığını yokladı. Olduğunu fark etse de bakmak istemedi. Bu-

AYAK

lunduğu yerden çıkmak istemesini anlayamıyordu. Konuşmaya başladı.

—Buradaki herkesin odası da böyle kapalı mı? Herkes mi çıkmak istiyor? Ben, başkasının odasına nasıl girebilirim? Atım, atım olsa onunla girerdim.

Yavaş yavaş göz kapakları ağırlaşıyordu.

—Bana atım lazım.

Vücudunda kasılmalar ve gevşemeler başlamıştı.

—Atım bir girse o odaların birine.

Vücut ısısında anlık bir düşüş olmuştu. Bağırıldı:

—At! Her şey at olarak kullanılabilir!

VII

Yılbaşı akşamını evde mısır patlatarak, çay içerek ve tombala oynayarak geçirmişlerdi. Cem de akşam gelip, sabah gün ağarıncaya kadar kalmıştı. Aday hariç bolca çocukluklarından bahsetmişler konudan konuya atlamışlardı. Çizgi filmler konusu epey uzun sürmüştü. Özellikle He-Man'dan bahsetmişler, He-Man'deki kafası kesik koni biçiminde kesilmiş demirle kaplı karakterin adını hatırlamaya çalışmışlar, başaramamışlardı. Ama hepsinin de hatırladığı bu karakterin zıplayıp sağa sola kafa atmasıydı. Nesrin, bunaldığında bu karakter gibi zıplayıp kafa atmak istediğini belirtmişti. He-Man konusu o kadar uzamıştı ki, katıla katıla gülerken birlikte şöyle bir hikâye uydurmuşlardı: “He-Man, bir akşam köpeğini kaybetmiş, aramaya çıkmış. Gezinirken İskeletor’la karşılaşmış. Sormuş iskeletora: ‘Bu ne hal bir deri bir kemik kalmışsın?’ diye. İskeletor demiş ‘She-Ra’nın kara sevdasından’ He-Man sormuş: ‘Şimdi nereye gidiyorsun?’ ‘She-Ra’nın atı sakatlanmış, boynuzu kırılmış, tamir etmeye...’ İskeletor sormuş: ‘Sen ne yapıyorsun?’ He-Man önündeki köpeği göstererek ‘İki saattir bakıyorum, Titrek mi değil mi anlayamadım.’” Gecenin büyük bir bölümünde bu diyalog ve hikâyeyi değiştirerek tekrar tekrar anlatmışlar, tekrar ettikçe daha da fazla gülmeye başlamışlardı.

Ertesi günü uyuyarak geçirmişler, bir iki gün günlük rutine devam ederken, bir taraftan da yapacakları plana hazırlanmışlardı. Bugün için sözleşmişler,

kenara biraz para ayırmışlardı. Hafta sonu olduğundan Taksim’de mekânların kalabalık olacağını, bu durumun daha fazla seçenek sağlayacağını düşünüyorlardı.

Cem’le Beşiktaş’ta buluştular. Dolmuşa binip Taksim’e geçtiler. Cem, istedikleri gibi mekanları sorup sorduğumuz en sonunda istedikleri tiplerin daha sık uğradığı bir mekan adı ve adresi almıştı. İstiklal Caddesi’nde biraz dolaştıktan sonra, girecekleri mekânın yan sokağında durdular. Aday:

—Herkes isim düşündü mü?

Cem:

—Benimki Orhan.

Aday:

—Güzel.

Nesrin:

—Ben Büşra.

Feride:

—Sibel.

Müjgan, Aday’a bakarak:

—Ben de Serpil. Sizin adınız neydi?

Aday:

—Cengiz. Herkes aşağı yukarı bir hikâye uydurmuştur herhalde, ne iş yaptığınız, nereli olduğunuz vesaire... Birimiz pot kırsa diğerimiz toparlasın. Zaten gürültüdür mekân. En basit plan şu Orhan’la Sibel bir arada duruyorlar, tipi belirliyoruz, unutmayın bir arkadaş grubu da olabilir, sonra ben tuvalete gidince Orhan sen geliyorsun, tipi kesin kararlaştırıyoruz. Sonra senaryo şu: Siz Sibel’le dans ediyorsunuz, olabildiğince sarhoş görünmeye çalışın. Gerekirse masaya oturduğunuzda içki ısmarlayacağınızdan çok fazla içmezseniz iyi olur. Orhan, sen bir ara kayboluyorsun, o arada Sibel tipe yaklaşıyor. Birine benzettiğini söyleyebilirsin mesela. Biraz sohbet edersin. O arada Orhan gelir. Soğuk davranmamak gerekiyor, Orhan geldiğinde ortam biraz soğuyabilir. Neyse gerisini Orhan anlatabilir sanırım.

Cem Feride’ye bakarak:

—Olabildiğince her şeyi boş vermiş görün ama bunu sözle ifade etme. Tavırlarla, ne bileyim mesela abi sözcüğünü uzatarak kullan. İlgileniyormuş gibi görün. Uyuşturucu muhabbetini benim açmamı bekle ve sadece tip ürker ve çekinirse ‘Takılıyor’ durumunu ifade et. Ben tipe doğrudan kendisiyle ilgili soru sormayacağım, o kısım senin.

Müjgan:

—Arkadaş grubu olursa?

Orhan:

—O zaman hippi gibi davranacağız ve biraz para gerekli. Gençleri eğlencenirken gördük, içki ısmarladık gibilerinden yaklaşıcağız. Çiftler planımızda yok.

Aday:

—Tamamdır. Biz Serpil’le ayrı masalarda sizi gözleyeceğiz. İkimizden birine işareti çakınca çıkıp telefonla arıyoruz, sizin de işiniz çıkıyor kalkıyorsunuz. Bir problem olursa Büşra devreye girecek. Barda karşılaşmış tanışlar gibi. Giriş paralı mı, öğrendin mi?

Cem:

—Yok, Cuma günleri ücretsiz. Yalnız içki pahalı. Küçük bira on lira.

Feride:

—Yuh.

Aday:

—Ben su içerim.

Müjgan:

-Hadi başlayalım. Mümkün olduğunca hızlı.

Aralarında biraz mesafe bırakarak yan sokağa geçtiler. Önde Cem ve Feride, arkalarında Nesrin, birkaç adım gerisinde Müjgan ve Aday bara doğru yürüdüler. Sokak oldukça gürültülü ve kalabalıktı. Cem ve Feride kapıda biraz oyalanınca, Nesrin sokakta bir tur atmak durumunda kaldı. Planlarına göre Aday ve Müjgan ayrı ayrı gireceklerdi ama damsız almadıklarını fark edince konuşmadan anlayıp içeri birlikte girdiler. Bar çok kalabalık olmamakla beraber masaların çoğu doluydu, dans eden birkaç insan da vardı. Saat henüz gece yarısını bulmamıştı. Barın loş olduğunu hesaba katmamışlardı. Bu yüzden Aday ve Müjgan olabildiğince gezinerek bir yere oturdular. Cem ve Feride çoktan bir yer bulmuştu ve içkilerini söylüyorlardı. Nesrin gözüne bir arkadaş grubu kestirmiş hemen yanlarındaki bara oturmuştu. Aday ve Müjgan elektronik müzikten oldukça rahatsız olmuşlardı. Yalnız müziğin sesinin henüz çok yüksek olmaması iyiydi. Gece yarısı dj’in sahne alacağını öğrendiler. Renkli ışıklar ortadaki boş alanda gezinirken çok da sürelerinin olmadığını fark etmişlerdi. Nesrin barda Aday ve Müjgan’a sırtı dönük oturuyordu. Aday ve Müjgan ikisi birden Cem ve Feride’yi görebilecek şekilde konum almışlardı. Cem içkisinden birkaç yudum aldıktan sonra tuvalete doğru yürüdü, onun kalktığını fark eden Aday da peşine takıldı.

Tuvalete peşi sıra girdiler. Cem:

—Hemen çaprazımızda ayrı masalarda oturan tiplerden, genç olanı. Hareketlerinden hali vakti yerinde olduğu belli oluyor.

Aday:

—Diğeri de öyle ama dediğin biraz daha genç, olmayacak gibiyse zorlamayın.

Cem, aynaya bakarak derin bir soluk verdi. Doğruca Feride'nin yanına gitti. Aday, tuvalette ihtiyacını giderip Müjgan'ın yanına döndü. Bu arada müziğin sesi biraz daha yükselmişti. Müjgan Aday'ın kulağına yaklaşıp:

—Başlıyorlar mı?

—Evet.

Bu arada Cem'le Feride dans etmeye başlamışlardı, Müjgan'la Aday'da dikkatle onları izliyorlardı. Dans ederken arada kulaklarına doğru eğilip konuşuyorlardı. Müzik parçasının sonu gelmek bilmiyordu. Cem, tuvalete doğru yürüdüktan hemen sonra Feride hafif sallanarak seçtikleri tipin masasına yöneldi. Feride:

—Burak?

—Pardon, benzettiniz galiba. Ben Berke.

Müziğin sesi yüksek olduğundan kulaktan kulağa konuşuyorlardı.

Feride:

—Bir arkadaşına çok benziyorsun, soyadın ne? Arkadaşın kardeşi vardı Berke diye...

—Gezgin. Yalnız benim kardeşim yok.

—O kadar çok benziyorsun ki...

—Sizin isminiz neydi?

—Sibel.

Cem, Feride'nin sağ yanına gelip durmuştu. Berke, Sibel'in erkek arkadaşının geldiğini düşünerek biraz çekinmişti ve bunu geriye doğru yaslanarak ifade etmişti. Cem, elini uzatıp sesini duyurmaya çalışarak:

—Ben Orhan.

—Ben de Berke.

Cem, Feride'ye dönerek:

—Arkadaşın mı?

Feride:

—Bir arkadaşına benzettim de.

Cem, Berke'ye doğru:

—Olsun hepiniz eğleniyoruz değil mi? Ne içersin?

Berke:

-Sağ ol viski içiyorum.

Cem:

—Ortam süper değil mi?

Berke:

—Güzel.

Feride, Cem'in kulağına yaklaşır sessizce:

—Soyadını öğrendim.

Cem:

—Tamam.

Feride, Berke'ye dönüp:

—Okuyor musun?

Berke:

—Evet, özel üniversitede...

Feride:

—Üniversite yılları güzeldir abi ya

Barda çalan müzik önce azalmış sonra tamamen kesilmişti, Aday saati-ne baktığında gece yarısına az kaldığını gördü. Sessizlikten yararlanmaya çalışan Cem, ortaya doğru:

—Ne takılırdık üniversitede, kafamız hep güzel gezerdik, ne günlerdi... Şimdi nasıl üniversiteliler takılıyorlar mı?

Berke:

—Takıyoruz abi işte.

Tam bu anda Cem, burnunu çekip sağ elinin işaret parmağını yatay bir biçimde burnuna götürdükten sonra Berke'ye anlık bir bakış fırlatıp hafifçe sol gözünü kırptı. Anlık bir göz göze geliş olmuştu.

Cem:

—Elektronik müzik, Dj falan sağlam gider kafaya, ne dersin?

Berke:

—Çıkacak Dj sağlam.

Cem, barın hemen üzerindeki hazırlanmakta olan, dj'in bulunduğu camlı bölmeye dönüp baktı. Tekrar masaya dönerken Aday'ların oturduğu masaya doğru baktı. Müjgan, Aday'ı dürterek uyardı. Aday:

—Sen ara Feride'yi, ben Nesrin'i alayım, kapıda buluşalım.

Müjgan, Feride'yi ararken Cem muhabbeti ilerletiyordu.

Cem:

—Başka nerelere takılırsın?

Berke:

—İşte genelde elektronik müzik olan yerlere...

Telefonu elinde çalmakta olan Feride, Cem'e telefonu göstererek açtı:

Feride:

—Alo... Tamam, çıkıyoruz şimdi...

Feride, Berke'ye yaklaşır:

AYAK

—Tanıştığımıza memnun oldum, çıkmamız gerekiyor şimdi.

Berke:

—Görüşürüz.

Cem:

—Eyvallah.

Bu arada Aday, Nesrin'in yanından bara yanaşıp su istemişti. Nesrin, Aday'ın sağ tarafına geldiğini fark etmiş, ama sol yanındaki gence dönüp:

—Murat Kaya'mı?

—Yok, Murat Ertak.

—Pardon, bir ilkokul arkadaşına benzettim de...

—Önemli değil.

Aday, suyu alıp kapıya yöneldi. Beş dakika sonra hepsi barın bulunduğu sokağın köşesinde buluşmuşlardı. Aday:

—Şu kalabalıktan kurtulalım.

İstiklal Caddesi'ne paralel sokaklardan Taksim Meydanı'na doğru yürüdüler. Taksim Meydanı'ndan Gümüşsuyu'na doğru devam edip, parkın içindeki merdivenleri kullanarak Dolmabahçe Sarayı'na kadar geldiler.

Müjgan:

—Burada boğaza karşı oturup birer sigara içelim. Senin için bir mahsuru yoksa Aday?

Aday, Dolmabahçe'ye doğru yürümeye başladıkları andan itibaren donuklaşmış, zihni o anı tekrarlamaya başlamıştı, Umud'un yere düştüğü anı. Zor da olsa konuşabildi:

—Olur, er ya da geç yüzleşeceğim.

Cem:

—Olay nedir?

Nesrin:

—Boş ver sen şimdi, anlatmak isterse anlatır sonra sana.

Aday, kafasını kaldırıp saat kulesine baktığında, kulenin tadilat için bakıma alındığını gördü. Oysa zihni sadece o saati, 14.27'yi gördüğü anı düşünüyordu ya da şöyle diyebiliriz: Aday, yaşadığı şu anda geçmişteki anları görme eğilimindeydi.

Dalgalar kıyıya vuruyor, bazen beton zeminin üzerine parçalarını bırakıyordu. Boğazın bıraktığı parçaları, su birikintileri oluşturuyordu. Gecenin bu vaktinde rüzgâr da epey soğuk esiyordu. Beş arkadaş su birikintilerinin hemen gerisinde durdular. Müjgan bir paket sigara çıkardı ve herkes bir adet aldı. Müjgan:

—Evet, nedir sonuç?

Cem:

—Tıpın adı Berke Gezgin, özel üniversitede okuyor. Burslu olmadığı her halinden belli. Büyük ihtimalle kokain kullanıyor.

Müjgan:

-Ne demek büyük ihtimalle, konuşmadınız mı?

Cem:

-İlk tanışmada konuşulabileceğini sanmıyorum. Aday'ın tarif ettiği gibi yaptım.

Aday:

—Baktı mı?

Cem:

—Göz göze geldik.

Aday:

—Tamamdır, o zaman.

Müjgan:

—Nedir bu, ne tarif ettin?

Cem:

—Burnumu çektim, parmağımla da düzeltirken bir bakış attım.

Müjgan:

—Böyle bir şeye güvenilir mi?

Aday:

—Başka soru oldu mu konuyla ilgili?

Cem:

—Takılıyor musunuz gibilerinden sordum. Takılıyorz dedi.

Aday:

—Nasıl bir tavırla söyledi?

Cem:

—Valla biraz çekinerek söyledi.

Aday:

—Bence tam isabet.

Müjgan:

—Sorumu yineliyorum. Sadece anlık davranışlara göre nasıl anlayabiliriz ki?

Aday:

—Bunun başka bir yolu yok, ilk tanıştığın insana açıkça soramazsın, açıkça sorarsan şüphelenir, biraz süre gerekir...

Cem:

—Aday haklı. Benim kanaatim de bu yönde, bence çok açık durum.

Nesrin:

—Bu arada ben de bir arkadaş grubunun konuştuklarını duydum ama bana da öyle gelmiş olabilir. İnsan bir meseleyi duymaya odaklanınca algıları ona göre şekilleniyor. Algıda seçicilik mi ne? Müzik kesildiğinde sanki arkamda oturan grup esrar içmekten falan bahsediyorlardı sanırım ya da ben öyle duydum. Sonra içlerinden biri bira almaya kalktı o arada arkadan seslendiler ismini, sonrası kolay oldu.

Feride:

—Ne ismi?

Nesrin:

—Murat Ertak.

Aday:

—Bence iş çıkmaz oradan.

Cem:

—Abi, belki arkadaş grubunun tamamının isimlerini buluruz.

Aday:

—Nasıl bulacağız ki?

Cem:

—Bu facebook denen olay var ya...

Aday:

—Duydum ama bilmiyorum...

Feride:

—Tüm bilgilerini giriyorsun, doğum tarihinden tut da ilkokuluna kadar hatta gittiğin partileri, üyesi olduğun organizasyonlara kadar.

Aday:

—Herkes giriyor mu bu bilgilerini?

Feride:

—Üye olan herkes az ya da çok kişisel bilgilerini giriyor.

Aday:

—Bu yolla inanılmaz bir kontrol mekanizması kurulabilir insanlar üzerinde, farkında değiller mi bunun?

Müjgan:

—Olsalar bile önemsemiyorlar, alışmışlar kontrol altında yaşamaya. Burası soğuk olmaya başladı, yürüyelim mi?

Müjgan'ın teklifine diğerleri de uymuş, Beşiktaş yönüne doğru yürümeye başlamışlardı.

Aday:

—Arkadaşlarını nasıl bulacağız peki?

Feride:

—Arkadaşlar birbirlerini listelerine ekliyorlar. Baktığımda birbiriyle ilişkilerini, ilişkilerinin niteliğini hatta nerede tanıştıklarına kadar bulabiliyorsun.

Aday:

—Bu resmen insanların gönüllü olarak kendini fişlemesi...

Feride:

—Ama bizim işimize çok yarayacak.

Aday:

—Adreslerini de bulabiliyor muyuz bu siteden?

Nesrin:

—O kadar değil, onun için daha öncede söylemiştim, Telekom'un internet sitesini kullanacağız. Yalnız orada adresi kısmen veriyor. Onu bir şekilde tamamlamamız gerekir.

Aday:

—Muhiti veriyorsa gerekirse bekler takip ederiz.

Müjgan:

—Uzun iş, ayrıca sabit telefon ailesinin üzerine olabilir. Bu işimizi epey zorlaştırır.

Feride:

—Ailesi facebook kullanıyor olabilir.

Müjgan:

—Bu sadece bir ihtimal.

Aday:

—Zaten tipin ailesi zengin, muhitlerin bir bölümü otomatik olarak elenir. Geri kalanını ankesörlü telefondan tek tek ararız.

Nesrin:

—Diyelim muhiti, mahalle adını bulduk; tam adresi nasıl çıkaracağız, takip etmek olmaz diyorsanız?

Cem:

—Yemek sipariş edilebilen siteler iş görür mü?

Nesrin:

—Nasıl?

Cem:

—İşte şu siteden arıyoruz, sitedeki verileri yenilerken hata oluştu adresiniz bilmem ne mahallesi... dersek devamını getirebilir.

Müjgan:

—Siteye üyeliği olmayabilir.

Cem:

—Çok üyesi oluyor böyle sitelerin.

Müjgan:

—Olabilir negatif olasılığı da düşünmeliyiz.

Aday:

—Muhtara sorabiliriz. Arkadaşımın evine gidiyordum da telefonun şarjı bitti, işte annesinin adı şu , şu mahalle de oturuyor...

Müjgan:

—Bu sağlam gözüküyor.

Nesrin:

—Adresini bulduk, ev telefonunu bulduk, cep telefonunu da GSM firmasından bulduk, ailesindekilerin adını, işlerini bulduk ve hepsini bir zarfa koyduk. Ne kadar para isteyeceğiz, mesela bin lira için bu kadar iş yapılır, bu riske girilir mi her seferinde?

Aday:

—Eğer dediğiniz kadar kişisel bilgiye ulaşabilirsek, ne kadar isteyeceğimize karar verebiliriz, ödeyebileceği üst limiti isteriz.

Müjgan:

—Serbest piyasa ekonomisi diyorsun, giydirebildiğine...

Aday:

—Ha ha. Sanırım öyle dedim.

Hep birlikte gülüyorlardı. Dolmabahçe geride kalmıştı, belki de Aday, o günden beri ilk defa bu kadar içten gülmüştü, gülebilmmişti. Planın ince detayları kafalarında şekillenerek yürürlerken, tadilattaki kulede şu an görünmeyen saat; Aday'ın gözlerinde donduğu o an, bir fotoğraf olarak kalıyordu.

VIII

Uyandığında ranzadan bozma yatağında oturuyor ve salladığı ayaklarına bakıyordu. Oldukça uzun bir süre boyunca ayaklarını izlemeye devam etti. Zihninde yalnızca önceki akşam düşündükleri vardı, daha öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Kafasını kaşdı:

—At.

Tokat yemiş gibi geriye savruldu. Sonra tekrar ayaklarını salladığı pozisyonunu aldı. Dün akşam düşündüklerini tekrar ediyordu zihni ama daha öncesine dair sadece bir tek sözcük yankılanıyordu zihninde, at. Ayaklarını izlemeyi kesip, odanın içinde gözlerini gezdiriyordu. Gördüğü sadece bembeyaz ışığın geldiği duvarlardı. Ne kapıyı, ne pencereleri ne de masayı görebiliyordu. Kafasını yukarı kaldırmadan gözleriyle tavana bakıyordu. Ozan'a karşıdan bakılmaya çalışılırsa sadece göz akları gözükecekti. Gözleri tavana kilitlenmiş halde uzun bir süre kaldı. Düşüncesinde sadece beyaz ışıkla sınırlanmış içerisinde hiçbir nesne bulunmayan bir yerde olduğu vardı. Özne fikrinden, kendisinin varlığı üzerine düşünemeyecek kadar uzaktı. Tavandaki beyaz ışıktan bir parça kopup yere doğru düşmeye başladı, bu Ozan için çok uzun sürdü. Kopan parçayı yerdeki beyaz ışıkla bütünleşene kadar yalnızca sol gözüyle ve kırpmadan takip ettiği için, gözü kurumuştı. Çok da uzun olmayan bir süre sağ gözü tavanda sol gözü yere bakacak şekilde kaldı. Daha sonra bir ses duydu. Ozan'ın zihninde

bu; bembeyaz ışıklı odanın sol tarafında karanlık bir yer açılması şeklinde tezahür etti. Oysa ki dışarıdan bakıldığında yalnızca içeri hemşire girmişti. Hemşire Ozan'a yaklaştıkça, zihnindeki beyaz ışık yerini karanlığa bırakıyordu. Hemşire yaklaştı, yaklaştı Ozan'ın gözlerine baktığı anda göz göze geldiler ve Ozan'ın gözleri ters çevrildi, artık içe doğru bakıyordu. Gördüğü yalnızca karanlıktı. Zihninde bir ses yankılandı, kendi sesi titreşerek ve biraz yavaşlayarak:

—İntrospektif, içe bakış!

Ozan, zihnindeki karanlığın çevrelediği beyaz ışıklı bir odanın içindeydi, kendini tamamen dışarıdan görüyordu, bu arada Ozan'ın gözlerinin halini gören hemşire korkmuş ve koşarak doktorun odasına gitmişti.

Biraz sonra doktorla birlikte içeri girdiklerinde, Ozan, zihnindeki karanlıkla çevrili beyaz ışıklı odanın duvarlarını inceliyordu. Doktor Ozan'ın kafasını eliyle tutup gözlerine baktı, gördüğü yalnızca Ozan'ın korneasıydı yani göz akı.

Doktor:

—Duyuyor musun beni?

Ozan, odasının duvarlarını incelerken karanlıktan bir ses geldiğini duymadı. Anlamaya çalıştı, ses boştu. Zihnindeki beyaz duvarlara doğru bağırdı:

—Anlamadım.

Ozan zihnindeki duvarlara doğru bağırması olsa da dışarıya hiç ses çıkmamıştı. Ne doktor ne de hemşire onu duymuyordu. Doktor, Ozan'ın çenesine baktı. Çenesini çok da sıkmadığını fark etti ama anlık kasılmalar vardı. Ozan, duvarlara bağırmasına çalıştıkça çenesi kasılıyordu. Doktor, tekrar seslendi.

—Duyuyor musun?

Ozan, karanlıktan gelen sesi bu sefer net olarak duymuştu ama ses kendi sesiydi. Elleriyle incelediği beyaz duvarlara bağırmanın fayda etmediğini gördü. Zihnindeki odanın tavanına bakıyordu, tavandan mavi bir ışık elini koyduğu duvara damladı. Ozan, eliyle mavi ışığa dokundu. Mavi ışıkla duvara “Duyuyorum!” yazdı.

Doktor ve hemşire, Ozan'ın “Duyuyorum” dediğini duymuşlardı. Dışarıdan bakıldığında bunu söylerken Ozan ağzını çok az oynatmıştı. Doktor sordu:

—İyi misin?

Ozan, karanlıktan gelen sesi duydu ve mavi ışıkla duvara yazdı:

—İyiyim. İlk cemre duvara düştü.

Doktor, hemşireye dönerek:

—Ne dedi, duydun mu?

Hemşire:

—Cemre dedi galiba.

Doktor:

—Yatağa yatırmamız, lazım; tansiyonuna bakmamız gerekiyor. Gözleri bu şekilde ve bu kadar uzun kalan başka bir hasta görmedim ömrümde. Hareket etmeye, debelenmeye başlarsa yatağa bağlamamız gerekebilir. Ben buradayım. Görevlilere haber ver, gelirken tansiyon aletiyle, sakinleştiriciyi getir.

Hemşire, verilen görevleri yerine getirmek için odadan çıktı. Doktor, Ozan'ı yavaşça yatağına yatırdı. Ozan'ın gözlerine tekrar bakarak:

—İnanılır gibi değil!

Ozan ise zihnindeki beyaz ışıkla kaplı, kapalı odasının dışındaki karanlıktan gelen seslere aldırmandan duvarına “İlk cemre duvara düştü” yazmış, üzerine eliyle duvardan aldığı beyaz ışığı sürdürdüğü yazının duvarda sürekli kaldığını görmüştü. Hemşire Ozan'ın koluna tansiyon aletini dolarken, yazdığı yazının memnuniyetiyle zihnindeki odasının ortasında oturuyordu.

IX

Dolmabahçe'den Beşiktaş tarafına doğru yürüdükleri gecenin üstünden birkaç gün geçmişti. Öncelikli hedefleri Berke Gezgin hakkında çok detaylı bir araştırma yapmışlar, ikamet ettiği mahalle muhtarından evlerinin tam adresini, ailesindekilerin adını öğrenmişler, detaylı bir internet araştırmasıyla geçmişi dahil neredeyse tüm bilgilerine ulaşmışlardı.

Aday, her konuda çok titiz davranıyordu. Tüm bilgiler bir kağıda yazıldıktan sonra sıra bilgisayarda yazmaya gelindiğinde Aday, çıktı alınırken cerrahi eldiven takılmasında ısrar etti. Eczaneden bir liraya cerrahi eldiven alındıktan sonra Nesrin'in çantasına yün eldivenlerle birlikte konulduktan sonra Nesrin, güvenlik kamerası olmayan ve tuvaleti olan bir internet kafeye çıktıyı almaya gitti. Yazılanları bilgisayara çekip, iyice kontrol ettikten sonra çıktı almak istediğini söyleyip tuvalete gitti. Tuvalette önce cerrahi eldivenleri ardından yün eldivenleri taktı. Tuvaletten çıkınca doğru kullandığı bilgisayarın karşısındaki sandalyeden paltosunu alıp giydi. Dört sayfalık çıktıyı alıp, parasını ödedi. İnternet kafeye yakın bir otobüs durağında arkadaşları onu bekliyordu, biraz sonra buluştular ve eve doğru yollandılar. Müjgan, Aday'ın aşırı titizliği hakkında durmadan söylense de Aday'ın yapmayı tavsiye etmediklerine uyuyordu. Mesela bunlardan Müjgan'ın en fazla canını sıkkan yaptıkları bu işten hiçbir şekilde evde ya da telefon bulunan bir ortamda bahsedilmemesiydi. Aday'ın bu kadar para-

noyak oluşuna anlam veremiyordu. Eve girdiklerinde sessizce mutfak masasına geçtiler, eldivenleri çıkarmadan zarf almaya giden Nesrin’de biraz sonra aralarına katıldı. Son bir defa masanın ortasında duran bilgileri okudular, bir insan hakkında toplanılabilecek neredeyse tüm kişisel bilgileri toplamışlardı. Üçüncü sayfada koyu renkte “Hangi miktarlarda ve ne zaman uyuşturucu ve uyarıcı kullandığınızı biliyoruz. Mevcut durumunuzda bunun çevreniz ve aileniz tarafından duyulmasını önemseyeceğinizi düşünüyoruz. Ailenizin bize inanmayacağını düşünebilirsin, bu konuda risk almak senin tercihin, unutma ki kullandığın uyarıcı ve uyuşturucular testlerde altı ay boyunca pozitif sonuç veriyor. Bu yüzden bugüne kadar uyuşturucu ve uyarıcıya verdiğiniz ve kısa zamanda vermeyi düşündüğünüz meblağı ortalama 2 bin lira olarak hesapladık. Bu parayı bu zarfı aldığın günden tam bir hafta sonrasından itibaren yanında bulundurman senin için iyi olacaktır. Bu günün izleyen üç gün içerisinde para senden alınacak ve bir daha bizle karşılaşmayacaksın.”

Aday:

—Tamam.

Müjgan:

—Bakalım göreceğiz.

Feride, salondan elinde makasla geldi. Aday, dördüncü sayfada yalnızca birkaç adet Berke Gezgin yazmasını istemişti. Bunun iki sebebi vardı, ilki; isim yazan kâğıdın zarfın dışına yapıştırılacak olması ikincisi; üçüncü sayfada koyu renkte yazılanların internet kafe işletmecisinin gözüne çarpmaması için alınan önlemdi. Nesrin, cerrahi eldivenlerle isim yazan kâğıdın güzelce kesti, zarfın üzerine yapıştırdı. Dört sayfayı katladıktan sonra zarfın içine koydu. Tam tükürükle yapıştıracaktı ki Aday, Nesrin’in kolunu tutarak:

—Suyla yaparsan daha iyi olur.

Müjgan:

—Çok şüpheli yaklaşıyorsun.

Nesrin:

—Olsun, yapaım! Benim için çok eğlenceli.

Zarf masanın üzerinde duruyordu. Beşi birden zarfa baktıktan sonra birbirlerine baktılar. Feride gülerek:

—Bana hiç inandırıcı gelmiyor.

Nesrin:

—Ha ha, şu halime bak; ameliyattan çıkmış gibiyim.

Aday, kadınların durumu alaya almalarına biraz bozulmuştu.

Müjgan:

—Şuna bak bozuk çalıyor, poz yapıyor bir de! Kaç gündür senin bu zırvalıklarını çekiyoruz biliyor musun?

Aday, bir süre daha ciddi davranmaya çalışsa da bıyık altından gülmeye başlamıştı. En sonunda dayanamayıp:

—Ha ha ha, sanki uluslararası çapta bombalama eylemine hazırlanıyoruz.

Cem:

—Ben ciddiye alıyorum söylediklerini. Bence hakikaten...

Burada sol eliyle kulağına telefon götürür gibi yapmıştı. Devam etti:

—Dışarıda konuşalım.

Müjgan:

—Her mesele için parka gitmekten sıkıldım, biraz mantıksız değil mi?

Nesrin:

—Geldik sonuna bu işin. Hadi gidelim.

Aday:

—Daha yeni başlıyoruz.

Paltolarını giyip tekrar planı yaptıkları parka yollandılar. Bu sefer parkın üst tarafındaki banklara oturdular. Cem:

—Bir süredir bir iş yapmaya çalışıyoruz, sen paranoyaya yakın derecede sıkı tedbir alıyorsun. Müjgan da buna yükleniyor durmadan aklıma bir fikir geldi.

Müjgan:

—Fikri gelen parka götürüyor zaten. Söyle bakalım bu seferki neymiş?

Aday:

—Parka şu zarfı verme işini konuşmak için zaten gelecektik.

Müjgan:

—Neyse, öt bakalım sen!

Cem:

—Planı ciddiyetsiz de bulabilirsiniz ama sen ‘Sanki uluslararası çapta bombalama eylemine hazırlanıyoruz’ deyince aklıma düştü. Madem bu kadar çok dinlendiğini düşünüyorsun hatta düşünmekten öte eminsin, Müjgan da böyle olmadığını düşünüyor o zaman test etmesi kolay.

Feride:

—Nasıl?

Cem:

—Şimdi evde hiç olmayan bir bombalama, suikast planı üzerine konuşmaya başlıyoruz. Akşamları belli saatlerde, sanki eylem için mühimmat topluyormuş gibi davranıyoruz. Epey bir süre planlıyoruz. Eğer Aday, senin dediğin gibiyse takibe alırlar. Eğer daha da şüphe çekmek istiyorsak eve kendi adımıza içinde ne bileyim sıvı bulunan talaş bulunan büyük koliler yollayalım. Akşamları

konuştuğumuz hiç olmayacak eylem hakkında ya baskın olur Aday haklı çıkar, ya da olmaz Müjgan haklı çıkar.

Nesrin:

—Her akşam süper muhabbet olur. Katıla katıla gülmeyi nasıl engelleyeceğiz?

Cem:

—Sadece belli saatlerde konuşacağız.

Aday:

—Test etmek için iyi fikir ama bu işi yaptığımız süreçte olmaz.

Feride:

—Bence kıvırıyorsun şimdi.

Müjgan:

—Yok haklı, olur da takibe alırlarsa kendi kendimizi ele vermiş oluruz. Ben, Aday'ın yaptıklarından rahatsız değilim de, yaparkenki tarzı, açıkça, tam bir hasta gibi davranıyor. Öyle değil mi?

Aday:

—Olabilir. Kendimi dışarıdan görmüyorum ki...

Müjgan:

—Bence zaten bizi bir arada tutan kendimizi yanımızdakilerde görmek.

Bundan memnun olmayanınız var mı?

Feride:

—Ben aynada ne görüyorum peki?

Nesrin:

—Yansımanı, saf!

Feride:

-Hakkaten ne safça bir soru bu!

Nesrin:

—Aynadaki sen değil, yansıman! Ben yansımam! Ne güzel duvar yazısı olurdu bu!

Müjgan:

—Altına da pansuman diye imza atarsın.

Nesrin:

—He he.

Aday:

—Niye yapmıyoruz? Bizi tutan ne? Bir spreylenmiş boya kaç lira?

Müjgan:

—Beş liraya alınır ucuzundan da nereye yapacağız?

Aday:

AYAK

—Şurada üstgeçidin altından geçen yol var ya Harem'e giden, onun kenarındaki duvara yaparız.

Müjgan:

—Hava henüz kararıyor, erken değil mi biraz?

Aday:

—Spreyi alacak nalbur bulana kadar süre geçer sonra da hava kararır zaten beş kişiyiz, erkete yaparız.

Feride:

—Erkete ne demek?

Nesrin:

—İyice saflaştın kız, dikiz demek.

Müjgan:

—Spreyi de cerrahi eldivenlerle alalım mı?

Aday:

—O kadar da değil!

Müjgan:

—Hah şöyle!

Hep birlikte banklardan kalkıp, yürümeye başladılar. Caddeyi oluşturan yokuştan biraz yukarı çıkıp sola döndüler. Kadıköy yönüne doğru yürüyorlardı. Açık nalbur bulabilmek için ara sokaklara daldılar.

Feride:

—Bu sokağın paralelinde dükkânlar vardı orada olması lazım.

Nesrin:

—Oradaki nalbur kapattı.

Müjgan:

—Biraz daha ileride bir tane daha olacak

Feride:

—Nalbur sözcüğü hakikaten at nalından mı geliyor?

Aday:

—Muhtemelen. Ama nalın başka bir anlamı daha var. Norodol-Akineton-Largactil.

Müjgan:

—Ne?

Aday:

—Norodol-Akineton-Largactil'in kısaltması: NAL. Tımarhanelerde özellikle 60'larda ve 70'lerde kullanılan bir karışım. O günlerde hasta acile geldiğinde nallarlar. Gerçi şimdiki ilaçların adı değişse de benzer işi yapıyorlar. Amaç hastanın ruh halini atın nallarını yenilemek gibi değiştirmek.

Müjgan:

—Nereden biliyorsun bunu?

Aday:

—Hastanede kaldım bir süre.

Müjgan:

—Dedim bu herif hasta diye.

Nesrin:

—Toplum normlarına uymayanları oraya kapatıyorlar, atları ahıra kapatır gibi. Oysa toplumun normları dediklerimiz tamamen ikiyüzlülük ve salağa yatmak üzerine kurulu. İnsan sadece içinden geçenleri olduğu gibi söylese bir yere kapatırlar artık tımarhane mi olur hapishane mi olur bilmem.

Feride:

—Hah bulduk nalburu, ben gidip alayım.

Dördü yürümeye devam etmişler, Feride, nalburdan spreyci boya alıp onlara yetişmişti.

Müjgan:

—Ne renk aldın?

Feride:

—Kırmızı mat.

Aday:

—İyi.

Müjgan:

—Şurada kestirme var, doğrudan üst geçide çıkıyor, oradan devam edelim.

Nesrin:

—Peki, ben bir şey merak ettim madem delisin sen...

Aday:

—Ben deli değilim!

Müjgan:

—Tabi, he he.

Hep birlikte bir süre kahkahalarla gülmüşlerdi. Nesrin devam etti:

—Delilerle ilgili düşündüğümde aklıma gürültü geliyor. Nedendir bilmiyorum.

Aday:

—Nasıl gürültü?

Nesrin:

—İşte bir gürültü, dediğim gevezelik değil!

Aday:

AYAK

—Kafalardaki gürültü gibi bir şey mi?

Nesrin:

—Olabilir... Hatta evet. Sanki kafaları doluymuş gibi geliyor ama fikirle değil de gürültüyle.

Aday:

—Bence kafalarındaki gürültü yüreklerindeki sessizliği ifade ediyor.

Feride:

—Bak bu da güzel duvar yazısı olur. Kafamızdaki gürültü yüreğimizdeki sessizliktir.

Müjgan:

—Buna da artık tımarhane imzası atarız.

Üst geçide gelmişlerdi. Aday, durdu ve Kadıköy yönüne doğru bir süre baktı. Sonra Nesrin'e dönüp:

—İlk defa seninle karşılaştığımız gün sana “Beni ayaklarım buraya getirdi” demiştim. O gün başka bir üst geçitte bana bir soru sorup cevap istemiştin. Daha sonra evin kapısına kadar geldik ve bana “Bu kapıdan içeri girersen asla pes etmek yok” dedin. Bana göre bugün burada ilk eylemimizi yapacağız. Müjgan “imza” deyip duruyor. O evin kapısından girdiğimde ne hissettim biliyor musunuz? Utanç... Ayaklarımdan utandım. İnsanın çocukluğunda ilk kez utanç duygusunu hissettiği yer gibi çakıldı zihnime o an. O günden beri ayakları düşünüyorum. Yalnızca benim değil bizim ayaklarımızı. Ayaklanmanın başlangıcıdır ayak.

Üst geçidin altından arabalar hızla geçiyordu. Cem ile Feride merdivenlerin başında durdular. Diğerleri merdivenlerden inip yol kenarında üst geçidin ayaklarının oluşturduğu duvarın yanına gittiler. Aday, kapağını açtıktan sonra spreyci boyayı sallayıp, duvara büyük harflerle boydan boya: “Kafamızdaki gürültü, yüreğimizdeki sessizliktir. AYAK” yazdı. Merdivenlerden çıktıktan sonra üstgeçidin karşı tarafına geçtiler bu sefer Feride ile Nesrin merdivenlerde erketeye durdular, diğerleri aşağıya indiler. Müjgan, Aday'dan spreyci alıp demin ki yazının tam karşısındaki duvara : “Aynadaki sen değil, yansımın, ben yansımam. AYAK” yazdı.

Hızla geçen arabaların ışıklarının aydınlatmadığı bir anda duvarları kendi ışıklarıyla aydınlatmaya başlamışlardı.

Merdivenleri tırmandılar.. Eve gidene kadar akıllarına takılan son konuyu zarfı nasıl, nerede ve ne zaman seçtikleri tipe vereceklerini bir karara bağladılar.

X

İki doktor Ozan'ın odasına doğru yürürken:

—Bu kadar uzun süre troya durumunda kalan değil bir hasta, bir insan görmedim. Sadece korneası gözükiyordu, ne kadar uzun sürdü anlatamam.

—Ne yaptın peki?

—Bekledim, hasta sakindi. Tansiyonuna baktım, normaldi.

—Uyuşturucu madde kullanmış olamaz mı?

— Madde göz kaslarına etki edebilir, kullandıktan kısa bir süre sonra troya olabilir.

—Hasta bir süredir burada.

—İçerde bulmuş olamaz mı?

—Mümkün değil.

—Belki yanında falan getirmiştir. Hani makatlarına falan sokup saklıyorlar ya. Biz bir test yapalım yine de.

Odaya girdiklerinde Ozan ellerini arkasında bağlamış, sağ elinde silah tutuyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

İki doktor Ozan'ın yanına gelip baktığı yere baktıktan sonra soldaki:

—Merhaba.

Ozan:

—Merhaba.

—Nasıl hissediyorsun kendini?

—İyi.

—Baş ağrın var mı?

—Yok.

—Senden biraz kan alsak seni rahatsız eder mi?

—Olur.

Sağdaki doktor odanın dışına çıkıp hemşireyi çağırmıştı. Hemşire odaya girdiğinde, Ozan’la konuşan doktor kolundan tutup yatağa oturmasını sağlamıştı. Hemşire önlüğünün sol cebinden enjektörü çıkarıp, Ozan’ın sol kolunu hazırladı.

Ozan doğrudan karşı duvara bakıyordu. Gördüğü ise sadece beyaz ışıktan oluşan duvarlardı. Çevresindekileri görmüyordu. Yalnızca beyaz ışıktan duvarların sınırladığı odasının içerisinde, dışarıdaki karanlıktan gelen seslere cevap yazıyordu. Yazdığı cevapların üzerine yeniden yazıyordu. İki sözcüğü üst üste yazdığında, birbirinin üstüne gelen harflerden yeni sözcükler türetilip yazıyordu, her yazdığının karanlıktaki seslerin sahibi tarafından duyulmadığını fark etti. Yalnızca sonuna nokta koyarsa duyuluyordu.

İğne, Ozan’ın koluna girdiğinde sanki zihnindeki odadan onu çekip çıkarıyorlarmış gibi gelmeye başlamıştı, ilkin kasıldı ardından gözleri içe döndü. O arada hemşire gereken kanı almıştı ancak Ozan odadan dışarı doğru çekildiğini hissetmeye devam ediyordu. Kolları, bacakları oynamaya başladı. Ardından hızla debelenmeye bağırılmaya başladı, gözleri hala tropyta halindeydi. Hemşire görevlileri çağırdı, görevliler gelip Ozan’ı yatağa takılı halde bulunan kordonlarla yatağa bağladılar. Ozan, hala sesler çıkarmaya devam ediyor, kafasını bir sağa bir sola oynatıyordu. Ozan’la konuşan doktor diğere:

—Sakinleştirici verelim mi?

—Biraz daha bekleyelim kendiliğinden geçebilir.

Ozan zihninde odadan çıkmamak için mücadele veriyordu. Çenesi kasıldığında Ozan yüzünün duvara değmek üzere olduğu gördü. Tüm vücudu kasıldı, yüzü duvara değdiğinde, duvardan yere bir kâğıt düştü. Ozan, derin bir soluk verip, odanın ortasındaki yerine zorlanmadan ulaştı. Hastane odasındakiler bu rahatlamayı gözleriyle görmüşlerdi. Ozan’ın gördüğü odanın tavanından kâğıdın üzerine mavi bir ışık damlası düştü. Ozan ayağa kalkıp duvara yazdı: “İkinci cemre kâğıda düştü.”

—İkinci cemre kâğıda düştü.

XI

Bekleyiş uzun sürmüştü. Müjgan ile Feride, daha önce Beşiktaş Sahili'nde Aday'la, Umut' un defin işlemlerini halletmek için buluştukları yerde Nesrin'i, Aday'ı ve Cem'i bekliyorlardı. Zarfı, önceki hafta pazartesi günü Berke Gezgin'e okuduğu özel üniversitenin çıkışının biraz ilerisinde iletmişlerdi. Aslında ilk planları "facebook'ta" katıldığı grupların bir partisinde iletmeyi ancak zarfın partide kaybolabileceği endişesiyle üniversitenin çıkışında iletmeyi tercih ettiler. Müjgan, duvar yazısı yaptıkları hafta sonundan sonraki ilk pazartesi günü sabah dokuzda Beşiktaş' ta olmuş, özel üniversitenin yakınlarında epey bekledikten sonra tam kendine bekleyerek olmayacağını söylediği anda taksiden Berke inmişti. Doğruca yanına yürüyüp, elindeki zarfı uzatıp, zarfın Berke'den düştüğünü söyledi. Önce itiraz eden Berke, daha sonra ismini görünce zarfı eline aldı. Bu arada Müjgan çoktan Berke'nin indiği taksiye binip uzaklaşmıştı.

Aslına bakarsanız bir hafta boyunca parayı nasıl alacaklarını tartışmışlar sonunda birkaç gün boyunca üniversitenin çıkışında beklemeye karar vermişlerdi. Daha bunu denedikleri ilk gün akşam beş sularında Berke, üniversitenin çıkışında görüldü. Arkadaşlarına hoşçakal dedikten sonra Beşiktaş yönüne doğru yürürken Aday, tam yuvarlak güneş gözlükleriyle karşıdan ona doğru yürüyordu. Karşı kaldırımda Nesrin, Aday'ın işaretini görünce telefonla Cem'e çağrı bıraktı. Cem, ankesörlü telefonda Berke'nin cep telefonunu aradı. Tam Berke,

telefona cevap verdiğinde Aday'la aralarında birkaç metre kalmıştı. Berke:

—Alo.

Cem:

—Vakit geldi. Parayı şimdi senden alacağız.

Berke:

—Alo.

Cem:

—Duydun.

Telefon görüşmesi sonlanmış, Berke kafasını kaldırdığında Aday'la karşı karşıyaydı.

Aday:

—Evet.

Berke biraz çekinerek:

—Siz kimsiniz?

Aday:

—Cengiz Ağabey'in selamı var, onu bu âlemde herkes tanır. Para hazır mı?

Berke:

—Bu yaptığınızı yanınıza bırakmam.

Aday:

—Sözlerine dikkat et!

Berke:

—Buna hakkınız yok.

Aday elindeki cep telefonunu göstererek:

—Yes, tuşuna bastığımda, cümle âlem yediğin halı öğrenecek tercih senin.

Berke:

—Niye yapıyorsunuz bunu?

Aday:

—Hakkımızı alıyoruz. Evet, parayı alalım.

Berke:

—O kadar parayı yanımda taşımam.

Aday cep telefonuna bakarak:

—Sen bilirsin, arıyorum.

Berke:

—Dur! Bankada para, çekip vereceğim.

Aday, bunu hesaba katmadıklarını anlayınca bir anlığına duraksadı. Birlikte yanında gitse bankanın güvenlik kamerasına takılacağını düşündüğünden

farklı bir çözüm düşünmeye çalıştı. Her geçen sürede karşısındakinin daha fazla cesaret topladığını düşünüyordu. Bırakıp gitmeyi düşündü, Nesrin'e verdiği söz aklına geldi. Daha fazla süre geçmesini istemediğinden, birden:

-Tamam. Bankaya girmeyeceksin! Gittiğin yoldan geri gel. Tekrar karşılaşacağız eğer telefonunu kullanmaya kalkarsan olacakları biliyorsun.

Berke, hiçbir şey söylemeden Aday'ın yanından geçip gitti. Aday, karşı kaldırımında duran Nesrin'i telefonla aradı. Nesrin, şaşkınlıkla telefonu açtı. Aday:

-Bankaya gideceğiz, sen de orada ol. Telefon kullanırsa bana haber ver, sahilde buluşuruz.

-Tamam.

Nesrin, Berke'yi karşı kaldırımdan göz ucuyla izleyerek bankanın önüne gidişini seyretti. Aday'ın arkalarından gelmeyip otobüs durağında beklediğini görünce, Aday'ı aramayı düşündü sonra vazgeçip Berke'yi izleyerek bankanın yakınına kadar gitti. Berke, çok tedirgindi. Durmadan çevresine bakınıyordu. Bankamatik sırasında, çevresine iyice bakındıktan sonra eli yan cebine gitti. Telefonu çıkardı. Bu sırada Nesrin, cep telefonu ile konuşuyormuş gibi yapıyordu. Berke'nin cep telefonunu eline aldığı görünce Aday'ı aramak için sağ kulağındaki telefonu sol kulağına geçirdi. Sonra son kez ne olduğuna bakmak istedi, bu sırada Berke cep telefonunu kullanmadan cebine koyuyordu. Bir süre bekledi, tam emin olamamasına rağmen aramamaya karar verdi. Berke, parayı bankamatikten çektikten sonra elindeki okul defterinin arasına koydu ve geri, üniversitenin çıkışına doğru yürümeye başladı. Nesrin'in önünden geçti. Nesrin, Berke'nin arka çaprazından telefonu kullanıp kullanmadığını görebilecek şekilde yürüyordu. Birkaç dakika sonra durağa geldi. Durak oldukça kalabalıktı. Yanaşan otobüse insanlar binmeye çalışıyordu. Duraktaki reklam panosunun arkasında duran Aday, yanından geçip gitmekte olan Berke'ye seslendi:

—Buradayım.

Berke defteri açarak:

—Al!

Aday, paraları alıp cebine koyduktan sonra:

—Kullanmaya devam etmezsen bir daha görüşmeyiz. Şimdi şu otobüse bin.

Berke:

—Ben otobüs kullanmam ki!

Aday:

—Bu ilk olur o zaman.

Berke, çaresizce otobüse bindi. Aday, otobüsün kalktığına emin olduktan sonra doğru Üsküdar Motor İskelesi'ne doğru yürüdü. Uzaktan onu gören

Müjgan ve Feride, oturdukları banktan kalkıp iskelede ona yetiştiler. Biraz sonra Nesrin ve Nesrin'in aradığı Cem de geldiğinde motordaki yerlerine yerleşmişlerdi.

Müjgan:

—Tamam mı?

Aday:

—Sanırım.

Beşiktaş'tan Üsküdar'a geçene kadar bir kelime daha etmediler. Motor, Üsküdar'a yanaştığında rahat bir nefes aldılar. Feride:

—Ne dersiniz bu soğuk havada birer şişe kanyağa?

Müjgan:

—Hangi parayla?

Feride, Aday'ın cebini işaret ederek:

—Olmaz mı bir kutlama yanı?

Müjgan:

—Olmaz, ne konuştuğumuzu unutma, o para sadece mücadele için harcanacak.

Nesrin, ortamı biraz gergin gördüğünden:

—Bir çay bahçesinde çay içmeye ne dersiniz? O kadar paramız vardır herhalde.

Aday:

—Bu güzel fikir.

Trafik ışıklarından karşıya geçip, döner satan büfelerin sol yanında bir çay bahçesine oturdular. Müjgan, çaycıya seslenerek:

—Bize beş çay! Demli olsun!

Nesrin:

—Bir sigara verin bana.

Müjgan:

—Acele etme çaylar gelsin.

Nesrin, Aday'a dönerek:

—Bir ara cebinden cep telefonunu çıkardı, tam arıyordum seni, bir kez daha baktım, yerine koydu.

Müjgan:

—N'oldu, ne telefonu?

Aday:

—Her şey yolunda gidiyordu, karşılaştık. Biraz ağız yaptı. Ben, geri adım atmayınca yelkenleri suya koyverdi. “Tamam, oluyor bu iş.” dedim kendime tam o an “Para bankada” demez mi? Başımdan aşağıya kaynar sular dökül-

dü. Bırakıp gitmek istedim. Bir taraftan süre geçiyor, bakıyorum horozlanmaya başladı, başlayacak. Dedim, “Olur.” Sonra aradım Nesrin’i, takılmasını söyledim peşine. Sonra, aradaki süre nasıl geçti bilmiyorum. Yalnız en son, otobüsün durakta olması iyi raslantıydı, yoksa nasıl uzaklaşmıştık, bilmiyorum. Bu ayrıntıları daha iyi planlamamız gerekiyor. Neyse en son, “Bin şu otobüse!” dedim. Bana “Ben otobüse binmem ki!” deyince, içimden bastım kakkahayı. Tabii bir taraftan çok gülünecek bir durum değil farkındayım. Siz hiç kendinize “Metropolde yaşayıp da hiç otobüse binmemiş olan var mıdır” diye sordunuz mu? Hiç böyle bir şeyi tahayyül ettiniz mi?

Birlikte bir süre gülmüşler, bu arada çaylar gelmişti. Müjgan, paketten sigaraları dağıtmış, boş paketi sehpanın üzerine bırakmıştı.

Cem:

—Aralarından mülakatla seçsek böyle süzme bir tip bulamazdık hani.

Feride:

—Hakikaten.

Müjgan:

—Bu iş nereye gider bilmiyorum. Ben bu işi eğlenmek için yapmıyorum. Şimdi elimizde iki bin lira var ve soru şu olmalı, bu iki bin lirayı en iyi ne şekilde değerlendirebiliriz? Sonra ev meselesi var, tahmin ettiğimiz süre yaklaşıyor. Var mı bir fikriniz?

Aday:

—Bence ev meselesini sürece bırakalım, önümüze seçenekler geldiğinde görelim. Şimdiden planlamaya çalışmanın bir faydası yok.

Feride konuyu değiştirmek istediğinden:

—Bu çay bahçesinin sedirleri ne güzel! Ben böyle tahtadan yapılmış, parlak ve saydam olmayan eşyaların olduğu yerleri daha samimi içten buluyorum. Mesela en çok sıkılacağım yerlerin başında galeriler geliyor. Hiçbir sıcaklık duymuyorum bu yerlere karşı.

Nesrin:

—Florasan ışığı ile gün ışığı veren lambalar arasındaki fark gibi mi?

Feride:

—Evet, tam olarak öyle.

Müjgan, konunun değişmesinden sıkılmış, boş sigara paketinin folyosuyla oynuyordu. Nesrin:

—Bir de buram buram hijyen kokan yerler var, hiç insani değil! İnsan, doğallığında kokar. Bence iyi koku ile kötü kokuyu ayıran yapay olarak üretilip üretilmemesidir. Laboratuarda üretilmiş parfümler yerine tezek kokusunu yeğlerim. Mesela her eve giren çamaşır suları, çevreye, doğaya ve insan sağlığına

ne kadar zararlı? Acaba kutunun telefon numarası yazan müşteri temsilcime açıp sorsam mı? Bu müşteri temsilcilerini arayan var mıdır acaba? Ne bileyim arayıp içtiği biranın içinde ne olduğunu soranlar var mı?

Müjgan, elindeki folyoyu parçalayıp, irili ufaklı sekizler yapmıştı. Bir anlığına muhabbete dikkatini verdikten sonra:

—Ha ha!

Müjgan'ın bu beklenmedik tepkisi hepsini şaşırtmıştı. Müjgan:

—Aklıma ne geldi biliyor musunuz? Bilmiyorum ne zaman, bir gün bira içerken hakikaten biranın muhtevisiyatını merak etmiştim. Hemen kutunun üstünde yazanları okumaya giriştim. Hepsi iyi güzel aklıma yattı da, pirinç konusu aklıma takıldı. Biranın içindeki pirincin kırık mı baldo mu olduğunu merak etmekten geri duramadım. Kendi kendime güldüm, güldüm, güldüm... Sonra öylece aklımdan çıkıp gitti. Arayıp sorsak mı?

Katıla katıla gülüyorlardı, biraz soluklandıklarında Nesrin, cep telefonunu çıkarıp, Cem'e bakarak:

—Şu marketteki bira kutusuna bakıp gelsene, neymiş numara?

Cem, ciddiyetle ayağa kalkıp daha önce önünden geçtikleri markete doğru yollandığında hala gülüyorlardı.

Aday, Müjgan'ın folyodan yaptığı sekizlerle oynuyordu. Müjgan:

—Hayrola, yine ne hinlikler peşindesin?

Aday:

—Şu cep telefonları takılıyor aklıma, her eve giriyorlar. Zeus nasıl Troya kentine içinde asker dolu atı hediye etmişse, evlere de öyle giriyorlar bu telefonlarla...

Müjgan:

—Sadece telefonlarla mı, her tüketim maddesi birilerinin truva atı, markalarıyla kendilerini olmadıkları yerlerde var ediyorlar.

Aday:

—Her eve girilebiliyorsa biz neden böyle bir yöntemi kullanmayalım. Her şey at olarak kullanılabilir. Ne olduğu çok da önemli değil.

Cem elinde bir kutu birayla gelip yerine oturdu:

Nesrin:

—Oğlum sana numarayı al gel dedik, birayı değil.

Cem:

—Birkaç defa baktım numaraya, tam kapıdan çıkıyordum, unuttum. Geri döndüm, bakkal da dik dik baktı. Ben de aldım.

Nesrin, kutunun üstündeki numaraya bakarak:

—Aryalım şu numarayı zaten ücretsiz hatmış.

Nesrin:

—Hah, çalıyor... Bant kaydı çıktı. 1'e basalım. Kayıt altına alıyorlarmış güvenliğimiz için... Büşra Gün.. Telefon numarası...

Hepsi pür dikkat dinlerken, Nesrin bant kaydına Feride'nin cep telefonu numarasını söylemişti. Feride, Nesrin'e dirseğiyle şöyle bir çaktı. Nesrin:

—Biranızı ailecek severek tüketiyoruz. Yalnız bir konu ilgimizi çekti. Acaba biranızın içinde bulunan pirinçler baldo mu, kırık mı? Cevabı bildirirseniz sevinirim, aksi takdirde müşteri hizmetlerinizin çalıştığından şüphe duyacağım.

Nesrin telefonu kapattığında kahkahalarla gülüyorlardı.

Aday, bile ciddiyetinden sıyrılmış gülüyordu. Feride, bir an durdu:

—Niye benim telefonumu verdin?

Nesrin:

—Yeni düştü buna da... Başka telefon numarası yok ki ezberimde...

Feride:

—Ha iyi.

Müjgan:

—Sen de ne safsın Feride, kendi numarasını niye vermemiş sor bakalım.

Feride:

—Evet...

Feride'nin, yeni konuşmaya başlayan bir çocuk gibi evet deyişi ortamı sakinleştirmişti. Aday, konuşabileceği uygun atmosferi yakaladığını düşündüğünden elindeki sekizlerle oynamayı bırakıp kaldığı yerden devam etti:

—Nesrin'in söylediği bir şey dikkatimi çekti. Her eve giren bilmem ne... Biz neden her eve girmeyelim ki, ilk hedefimiz bu olabilir bence.

Müjgan:

—Neyle?

Aday:

—Yazıyla.

Müjgan:

—Onu denedik, sonucu hüsrandı.

Aday:

—Tam olarak önceki gibi değil. Öncelikle bir metinle değil ilgi uyandıracak, meraklandırarak birkaç cümleyle, duvara yazdıklarımız gibi, ufak kâğıtlar. Ama geri dönebilecek bir yerleri olmalı bir adres gibi.

Nesrin:

—Pekala bir internet sitesi olabilir.

Aday:

—Bak çok güzel olur.

Feride:

—Ama yapacak insanı nereden bulacağız?

Cem:

—Ben biraz anlarım.

Müjgan:

—Vay, sende de ne meziyet varmış!

Aday:

—Kâğıtlarda açıklayıcı hiçbir şey yazmayacak sadece merak uyandıracak bir cümle bir sözcük bir de internet adresi. Haliyle merak edecek ve girecek.

Müjgan:

—Ne var bunda reklâm dağıtmaktan bahsediyorsun. Sitede ne olacak?

Aday:

—Kâğıtlara bir şifre bir numara yazabiliriz. Yani her kâğıttan bir adet olur, bu insanları daha da meraklandırabilir, biz de dağıttığımız yere göre insanların nereden geldiğini öğrenebiliriz. Ne bileyim, o şifreyi siteye girdiğinde kişiye özel bir mesaj çıksa, yapabilir misin böyle bir site Cem?

Cem:

—Olur, çok zor görünmüyor.

Aday:

—Önce Truva atımızı sokup, olmadığımız yerde olacağız sonra da mesajlarımızı iletacağız. Duvarlara yazdıklarımızı mesela, bu fikirlerimizi daha görünür kılacak, bizim için de başkaları için de.

Müjgan:

—Peki, biz dağıtacak mıyız bu kâğıtları elden?

Aday:

—İşte onu düşünüyorum, bu sekizler o yüzden çok ilgimi çekti. Bu sekizi oluşturanları insanlar gibi düşünelim. Biz bir yerinden kâğıtları dolaşma soksak, sonra kendiliğinden kâğıtlar insanlar arasında dolaşırken sekiz çizse böylece dağıtan belli olmasa.

Müjgan:

—Neden böyle sahte Sherlock Holmes ayakları yapalım ki? Dağıtıyorsak dağıtalım işte.

Aday:

—Bence bir şeyi herkesin öğrenmesini istiyorsan, bunun bir sır olduğunu söylemek gerekir çünkü insanlar gizemli olana yönelirler keşfetmek isterler, keşfedemedikçe de onlar için taze kalır. Oysa doğrudan önüne koysak öncekin-

de olduğu gibi bakmaya bile tenezzül etmezler.

Nesrin:

—Erotizmle pornografi arasındaki fark gibi mi?

Aday:

—Evet, olabilir.

Müjgan:

—Yavaş yavaş aklıma yatıyor. Yalnız mesaj verme kısmını anlayamadım. Kişiyi özel mesaj mı yazacağız?

Aday:

—Mesela her kâğıda bir numara verdik. Elindeki numarayı siteye girdi ve karşısında bir mesaj. Biz sadece her numaraya bir mesaj yazacağız ve tüm numaraları bir araya getirdiğinde bir bütünlük olacak.

Feride:

-‘IKEA’ gibi... Her şeyi parçalayarak satıyor, bir ürün daha pahalıya geliyor böylece.

Müjgan:

—Parçaların toplamı bütünden fazla oluyor. Senden iyi girişimci olmuş be Aday.

Aday:

—Ha ha.

Müjgan, Cem’e dönerek:

—Ne kadar vakit, kaç para alır bu internet sitesi?

Cem:

—Sürekli güncellemek gerekir, onun için bir bilgisayar internet bağlantısı gerekir. Elli lira kadar da nakit.

Aday:

—Yok, evden olmaz.

Cem:

—İnternete girişini internet kafeden hallederiz yalnız tasarlamak için bilgisayar gerekir.

Müjgan, Nesrin’e bakarak:

—Kâğıt, kalem var mı çantanda?

Nesrin:

—Var. Çıkartayım.

Müjgan:

—Ne tutar işimizi görecektir bir bilgisayar?

Cem:

—Beş yüz altı yüz liraya halledilir.

Müjgan:

—Nesrin, yaz oraya beş yüz elli.

Aday:

—Bu fotokopi çektirdiğimiz yerde ikinci el fotokopi makinası satıyorlardı, eski ama işimizi görür?

Müjgan:

—Fiyat sordun mu?

Aday:

—Beş yüz.

Müjgan:

—Beş yüz de ona yaz.

Aday:

—Elli adet de sprej alalım, duvar yazıları çok önemli, İstanbul'un her yerine yazmalıyız. İnsanlar evlerine ufak kâğıtlardaki mesajlar ulaştığında duvarlarda önceden görmüş olmaları gerekir.

Müjgan:

—İki yüz elli de ona yaz.

Nesrin:

—Fotokopinin mürekkep ve kâğıt masrafı da iki yüz elli tutar. Oldu bin beş yüz lira.

Aday:

—Bana iki yüz elli verebilir misiniz, her ay isteyeceğim bunu, nedenini sormadan?

Müjgan:

—Biz de gizli saklı iş olmaz.

Aday:

—Güvenlik için desem, bir ev tutacağım uzak bir yerde, kulübe gibi. Bir durum olursa ne olacağı belli olmaz, adresini sadece bizim bulabileceğimiz bir yere yazıp koysam, olur mu?

Müjgan:

—Sen ve paranoyaların, bize de bulaştırıyorsun, olur yaz onu da, itirazı olan var mı?

Kimseden ses çıkmamıştı.

Nesrin:

—Geri kaldı iki yüz. Buna itiraz istemem, bu işler sırasındaki yol ve yemek paramız. Hesap kapanmıştır.

Cem:

—Ne zaman başlıyoruz?

Müjgan:

—Hemen şimdi, ilk bulduğumuz nalburdan spreyleyi alıp yazmaya başlıyoruz.

Feride:

—Eğer bu söylenenlerin hepsini yaparsak, İstanbul'un çok büyük olduğunu da düşünürsek... Bize gece uyku yok demektir. Nasıl olacak?

Nesrin:

—Rotasyon yaparız.

Feride:

—O ne demek?

Nesrin:

—Sırayla uyuruz.

Cem:

—Peki, ne yazacağız duvarlara, hep aynı şeyi mi?

Aday:

—Yok, olmaz. Bence bir yazdığımızı bir daha tekrarlamayalım. Gerekirse bir tek sözcük ya da harf olsun, yine de tekrarlamayalım.

Nesrin:

—İstanbul'un yüzölçümü ne kadar senin haberin var mı?

Müjgan:

—Beş bin beş yüz on iki kilometre kare.

Nesrin:

—Yuh, nereden biliyorsun?

Müjgan:

—Bir yerde okumuştum aklımda kalmış. Ayrıca otuzdan fazla ilçesi ve yaklaşık iki milyon konut var.

Aday:

—Gidebildiğimiz yer, girebildiğimiz ev kadarıyla...

Feride:

—Her ev demiştin?

Aday:

—Bence mümkün.

Müjgan gülerken:

—Abartma.

Cem:

—Bugün yaptığımız işe devam edecek miyiz bunun yanında?

Aday:

—O da bir mücadele, devam edeceğiz. Biz oradaki hakkımızı alıyoruz.

Kimsenin keyfi yüzünden birilerinin kafasına mermi gitmesine göz yumamayız, elimizden geldiğince bu çarka çomak sokacağız...

Nesrin:

—Hava karardı kararacak, kalkalım derim.

Müjgan:

—Hadi bakalım.

Sahile dik, geniş caddenin, Boğaz'a sırtını verdiği sol koldaki büferlerin hemen bitimindeki köşede, biraz daha içeride, kırmızıyla bordo arası renklerde kaplanmış sedir koltukların ve açık kahverengi renkteki sehparın olduğu çay bahçesinden hesabı ödeyip dükkânların bulunduğu çarşıya doğru hareket etmişlerdi. Kepenklerini kapatmakta olan nalburdan Cem gidip beş adet spreymişti. Renkler: kırmızı, siyah, mavi, turuncu ve beyazdı. Çarşıdan evlerin arasına doğru yürümeye başlamışlardı.

Aday:

—Sizce Üsküdar başlamak için uygun bir yer mi?

Müjgan:

—Unutma başladık bile.

Aday:

—Biraz da o yüzden soruyorum. Duvar yazısı yapmaya başlayacak insanlar genelde yaşadıkları yerlerden mi başlarlar?

Müjgan:

—Sanırım.

Aday:

—Sence bu mantıksız değil mi, eğer bilinmek istemiyorsan?

Müjgan:

—Öyle.

Aday:

—Biz de öyle başladık değil mi?

Nesrin:

—Bence tam olarak öyle sayılmaz.

Aday:

—Neden?

Nesrin:

—Biz otoyol kenarına yaptık ve o mekân yaşam alanı değil, daha çok otomobilden inilip yapılmış gibi.

Cem.

—Otomobil kiralamak nasıl fikir?

Müjgan:

—Düşünülebilir.

Nesrin:

—Yüzölçümü düşünürsek bence iyi fikir.

Aday:

—Otomobil kiralarken nüfus cüzdanı vesaire bir belge istiyorlar sanırım, riskli.

Müjgan:

—Siktir git, affedersin!

Bu çıkışa hiçbirisi kayıtsız kalamamıştı. Müjgan’la Aday arasındaki bu konu giderek daha içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Müjgan kızsada, Aday’ın dediklerini uygulamaya gelince kabul ediyordu ama herkes bir taraftan biriken tatlı kızgınlığın bir yerde patlayacağından emin gibiydi. Yine de gülüyorlardı.

Müjgan, gülseler de biraz sert çıkıştığını düşünerek:

—Şüphelerin...

Sözcüğü tam olarak söyleyememişti. Nesrin:

—Şu pelerin mi dedin?

Müjgan.

—Yok, smokin dedim.

Nesrin:

—Ha ha. Şüphelerin, şu pelerin! Bu akşamın ilk duvar yazısı bu olsun.

Müjgan, caddeyi bir kolaçan ettikten sonra gördüğü ilk evin duvarına elindeki kırmızı spreyle yazıyı kondurdu:

“Şüphelerin, şu pelerin. AYAK”

Yazıyı yazıp spreyi kapattıktan sonra yürüyen gruba katıldı. Aday:

—Biraz daha dikkatli olamaz mısın? Fevri davranıyorsun.

Müjgan:

—Yok canım.

Bu sefer Nesrin elindeki spreyi sallayarak bir diğer duvara yöneldi, soğan köşesindeki sokak lambasının altındaki genişçe beyaz duvara yaklaşp spreyin kapağını açtı. Aday, uzaktan gelen bir karaltı görüp oraya doğru yürüdü. Diğerleri ikilemede kalmıştı, Müjgan, Aday’ın peşine takıldı. Aday, karşıdan elinde alışveriş torbalarıyla gelen sakallı ihtiyarı gördü. Arkasından spreyin tıkrıtılrını geliyordu. Aday, sakallı ihtiyarın arkasını işaret ederek:

—Amca, pardon biz Karacaahmet’e çıkmak istiyoruz. Bu taraftan mı?

İhtiyar:

—Ha bu yoldan devam edin, ilerden sağa dönceniz, orda soruverin yine. Sizi nerelere yollayıvermişler evladım.

Aday, ardındaki sprej tıkrıtısının durduğunu duyunca:

AYAK

—Sağ ol amca. Biz buluruz şimdi.

Nesrin arkalarından yetişirken sokak lambasının aydınlattığı duvarda siyah renkte “Fevri davranışlar, şüpheli bakışlar. AYAK” yazıyordu.

Aday:

—Biraz daha dikkatli olamaz mıyız?

Nesrin:

—Ohoo, bunlardan daha çok yaşayacağız. Senin kafanla gidersek bırak İstanbul’a yayılmayı bir mahalleden çıkamayız.

Hafif eğimli sokağı tırmandıktan sonra sağa döndüler.

Feride, turuncu renkli binanın duvarına beyaz ile: “Bu kafayla çıkılmaz. AYAK” yazmış, yollarına devam ediyorlardı.

Feride:

—Parlayan vitrin yazıları mı ıssız sokaklar mı? Bence bu yürüdüğümüz hafif karbonmonoksit kokulu sokaklar...

Nesrin:

—Benim biraz midemi bulandırıyor, tabii büyük alışveriş merkezleri kadar olmasa da...

Aday, biraz sonra çıkacakları bol ışıklı caddenin hemen köşesindeki duvara yönelip mavi renkle: “Böyle medeniyete kusuyoruz. AYAK” yazdı. Şimdi arabaların geçtiği, birkaç kişinin yürüdüğü cadedeydiler.

Müjgan:

—Bak, işte böyle böyle zihnin düzeliyor.

Aday:

—Bu caddede bu saatte yapamayız herhalde.

Müjgan:

—Yağma yok. Geçtiğimiz her yerde bir harfte olsa bırakacağız izimizi. Bak mesela şu ileride ki marketin yanındaki badanalı duvar.

Aday:

—Olmaz. Market açık.

Müjgan:

—Birimiz markete girer oylar. Diğerleri iki yöne erkete durur. Sıra Cem’de...

Markete doğru yaklaştılar. Marketin hemen sağ yanında beyaz badanalı bir duvar vardı. Feride markete girdi. Buzdolabı tam karşıda olduğundan oraya yönelip, istediği tipte meyve suyunu bulamadığını söyleyip yardım istedi. İçeri gözleyen Cem duvara yaklaştı. Diğerleri sırtı Cem’e dönük geleni kolluyorlardı. Birkaç saniye içinde Cem spreyi sallayıp “Al. AYAK” yazdı ve diğerleri hızla oradan uzaklaştı. Feride, sakın bir biçimde meyve suyunun ücretini ödeyip

marketten çıktı. Yanlarına geldiğinde Cem'e dönerek:

—Bol ayak yazsaydın... Çok sevdiğim altı ayaklı bir çizgi film kahramanıydı.

Aday:

—Ha ha. Ben de biliyorum onu.

Nesrin:

—Hiç duymadım.

Caddeyi takip etmişler ve Karacaahmet Mezarlığı'na ulaşmışlardı. Kaldırımında yürüyen insanlar olmamasına rağmen arabalar oldukça yoğundu. Karacaahmet'in duvarı gecede parlıyordu. Birbirlerine baktılar.

Müjgan:

—Ne yazmayı düşünüyorsun?

Aday:

—Var aklımda bir şey. Yalnız burası biraz tehlikeli. Bu kadar kalabalık olmayalım benimle bir kişi kalsın. Sendeki kırmızı spreyi kullanalım.

Müjgan:

—O zaman ben kalayım. Evde görüşürüz arkadaşlar.

Nesrin:

—Tamam.

Nesrin, Cem ve Feride eve doğru yürümeye başlamışlardı.

Müjgan:

—Durmadan araba geçiyor buradan. Nasıl yapacağız?

Aday:

—Trafik ışıklarında araçlar birikip, ışık yeşil yandıktan sonra bir süre boşluk oluyor sözcük sözcük yazacağız. Işık kırmızı olduğunda durup taksi bekliyormuş gibi yapacağız. Sen polis gelirse veya bir araba sağa çekmeye niyetlenirse seslen. Bu ışıktan sonra başlayalım.

Arabalar, yeşil ışıkta gecenin karanlığında farlarıyla süzülüp giderken Aday duvara yazmaya başladı.

“Her şey satılıksa bir...”

Müjgan:

-Dur!

Aday, spreyi cebine koyup Müjgan'ın yanına geldi. Taksi bekliyor gibi görünüyordular, bir taksi selektör yaktı. Aday, “Hayır” der gibi elini kaldırdı. Işık tekrar yeşil yandığında Aday spreyin kapağını açıp hızla duvara yaklaştı.

“... ölüm kaç para? AYAK”

Hızla ileriye doğru yürümeye başladı, Müjgan adımlarını sıklaştırıp yetiştirdi. Müjgan:

AYAK

—Okuyamadım ne yazdın?

-Her şey satılıksa bir ölüm kaç para? Yazdım.

—İyi bulmuşsun.

-Sağol.

—Sana kızıyorum biliyorsun değil mi?

—Biliyorum.

—Ama dediklerine de dikkat ediyorum, ediyoruz. Biraz daha rahat olamaz mısın?

—Olamıyorum.

—İlk günler gözlerin bir yere kilitlenip kalıyordu, bir nedeni var mıydı?

—Zor. Çok zor söylemesi.

—Umut'la mı ilgili?

—Evet, o anı görüyordum durmadan.

—Hangi anı?

—Yere düştüğü anı. Yüzünde bir gülümseme vardı.

—Ne renkti gülümseyiş?

—Bana göre maviydi.

—Ortadoğu'da mavi rengin kan akışını yavaşlattığına inanılır, nazar boncuğu bu yüzden mavi. Avrupa'da ve Amerika'da ise intiharları azaltmak için köprü ayaklarını mavije boyadıklarından bahsedilir.

—İntiharın rengi nedir peki?

—Kesinlikle mordur, bilinçdişına korku salar. Umut'ta gördüğün renk maviyse onunki intihar değildir. Medeniyet Umut'u öldürmüştür.

Aday suskun yere doğru bakıyordu. Evlerinin yakınındaki yokuştan aşağı doğru inmeye başlamışlardı, ileride boğaz karanlığı tablodaki yerini almıştı.

Müjgan durdu. Aday'a baktı. Müjgan:

—Artık başını öne eğecek bir şey yok. Yaşandı ve Umut bunu tercih etti. Senin yaptığın, yapmaya çalıştığımız zor ve dimdik ayakta duruyorsun hala ve gözlerin mavi, sınırsız ve uzak...

Müjgan, Aday'ın yanına sokuldu ve sım sıkı sarıldı. Aday, tereddütsüz kollarını Müjgan'ın sırtına doladı. Uzakta ay şehrin ışıkları arasından kendini tamamen göstermeye çalışıyordu. Bir süre durduktan sonra ikisi de derin bir soluk verdi.

Müjgan:

—Biliyorsun değil mi?

Aday:

—Biliyorum.

AYAK

Müjgan:

—Bir aşkı beşimiz yaşıyoruz. Her birimize sarılır mısın böyle?

Aday:

—Sanırım.

Müjgan:

—Sana kızmıyorum aslında aksine hoşuma gidiyor.

Aday:

—Ben de gülüyorum kendime.

Müjgan:

—Ama bir tarafım kızgın işte, anlıyorsun?

Aday:

—Anlıyorum.

Müjgan:

—Ayaklarının seni bize getirdiğine çok mutluyum.

Aday:

— Ben de Umut'u, umudumuzu yaşattığıımıza. Anahtarlar sende mi?

Müjgan:

—Yok değil.

Apartman kapısının önünde, önlerine yukarıdan anahtarlar düştü. Pencereden Nesrin bağırdı:

—Elektrikler kesik!

XII

Psikiyatri servisinin ziyaretçi odası tamamen duman altıydı. Hastalar sigaralarını bu odada içiyorlardı. Kimseyle konuşmayan, Maltepe sigarası içen ve söylentilere göre uzun yıllardır bu serviste yaşayan şairin adını hiçbir hasta bilmiyordu. Şairin yüzü kırışıklarla doluydu. Gri, kot bir yelek ve boğazlı kazak giyiyordu. Tamamen kendisine ayrılmış odadan yalnızca yemek ve sigara için çıkıyordu. Bu sürelerde hastalar çevresinde gezinse de hiçbiri konuşmaya veya karşısına oturmaya cesaret edemiyordu. Hastaların büyük kısmı zamanlarını salondaki televizyona bakarak geçiriyorlardı. Hasta yakınları, hastalar adına görevlilere para bırakıyorlar, bu paralardan hastaların gazete, abur cubur gibi ihtiyaçları karşılanıyordu.

Ziyaretçi odasını, yemek sonrası sigarasını içen hastaların sesleri dolduruyordu. Buna yalnızca gürültü deyip geçmek de mümkündü. Aralarında genellikle birbirlerini anlama kaygısı olmadan sohbet ediyorlardı. Ozan, henüz bir hastayla konuşmuş değildi. Yalnız psikiyatri servisinde duyduğu ve anlamaya çalıştığı konuşmalarda hoşunda giden, hastaların birbirleriyle dolaysız, gündelik hayattaki kimliklerden olabildiğince bağımsız konuşmalarıydı. Doğrusu burada Ozan için anlam, kendiliğinden yolunu bulan su gibiydi. Olabildiğince şeffaf, olabildiğince akışkan... Çevresini bazı anlarda odaklamakta zorlanıyordu. Bu anlarda zihninde beyaz ışıktan duvarlarla çevrili odasında hareket ediyordu. Dış uyaranlara neredeyse tamamen kapalı oluyordu.

Doktorlar aralarında Ozan'ın kan testini değerlendirmişler, uyuşturucu ya da uyarıcı madde kullanma sonuçları tamamen negatif çıkmıştı. Doktorlar, diğer psikotik hastalar gibi Ozan'ın da, merkezi sinir sistemi üzerinde etkili Ke-tiapin içeren ilacı kullanmasına karar vermişlerdi. Ozan, bir süredir günde üç adet bu ilaçtan kullanıyordu. Hareketlerinde gözle görülür bir yavaşlama olma-sına rağmen henüz uyku düzeni sağlanabilmiş değildi. Hava kararıp, hastalar odalarında çekildiğinde ve çeşitli odalardan inilti yükselirken Ozan, gözleri yarı açık zihnindeki odada seslerle boğuşmaktaydı. Yine birkaç gece kulağın-da çınlamalarla uykuya dalmayı başarabilmişti. Bu gecelerde rüyasında yalnızca kendisini uyurken dışarıdan izliyordu. Rüya süresi Ozan'a o kadar uzun geliyordu ki, sanki nefes alıp verşi arasında saatler geçiyordu.

Doktorlara henüz Ozan'ın nereden geldiği ya da adının ne olduğu ko-nusunda bilgi ulaşmamıştı. Bu, doktorların işini daha da güçleştiriyordu. Ozan, koridordan geçip ziyaretçi odasına girdi. Aralarında hararetle konuşan hastalar, bir anlığına susup Ozan'a baktılar ve konuşmalarına devam ettiler. Hastalardan biri diğerine:

—Sıkılmadın mı burada hala?

—Çok.

—Çıkmak istemiyor musun, ailene söylemedin mi?

—Her gün doktora söylüyorum, ailemin istemediğini söylüyor.

—Zarar mı verdin onlara?

—Yok, bir köşeye çekilip oturuyordum. Yaşadığımız muhittekiler te-dirgin oluyormuş benden. Oysa benim ne zararım olur? Bizde de başka yere taşınacak para yok. En sonunda tıktılar beni buraya.

—Dışarı çıkınca ne yapacaksın?

—Kayalıklara oturup, denizi seyredeceğim. Çok severim martıların ses-lerini.

—Sıkılmadın mı hala burada?

—Yok.

—Çıkmak istiyor musun, doktora söyledin mi?

—Hergün aileme söylüyorum, doktor izin vermiyormuş.

—Neden diye sordun mu?

—Kime?

—Babana.

—He, sordum.

—Ne dedi?

—Kardeşim korkuyormuş benden. Oysa benim ne zararım olur?

—Dışarı çıkınca ne yapacaksın?

—Kayalıklara oturup, denizi seyredeceğim. Çok severim kargaların seslerini.

—Sıkılmadın mı hala burada?

...

Ozan, bir süre bu konuşmayı bir o hastaya bir diğer hastaya bakarak dinledi. En sonunda aralarından geçip, doğruca şairin karşısına oturdu. Ziyaretçi odasındaki tüm hastalar susup, Ozan'la şaire bakmaya başladılar. Şair, masadaki Maltepe marka sigara paketini alıp kot yeleşinin cebine koydu. Tam kalkmaya hazırlanıyordu ki Ozan, şaire elini uzatarak işaretle sigara istedi. Şair, çevresindeki hastalara bakarak yürümeye niyetlenmişti ki Ozan, ayağa kalkıp şairin gözünün içine bakmaya başladı. Ayakta duran hastalardan, hastalar içerisinde saygınlığı olan biri Ozan'a sigara uzattı. Ozan, eliyle reddedip, şairden ikinci kez sigara istedi. Şair bir süre durup Ozan'ın gözlerinin içine baktı. Ne Ozan ne Şair göz kırpyordu. Şair, Ozan'dan gözlerini ayırmadan yeleşinin cebinden Kısa Maltepe paketini çıkarıp masanın üzerine koydu ve eliyle Ozan'a oturmasını işaret etti. Şimdi karşılıklı masadaydılar. Ozan'a sigara uzatan hasta, diğer hastalara odadan çıkmalarını söylüyordu. Gürültüler, konuşmalarla bir süre sonra Ozan'la Şair ziyaretçi odasında yalnız kalmışlardı. Hastalar, ara ara kapıdan bakmaya çalışıyorlarsa da kapıda Ozan'a sigara uzatan hasta durduğundan fazla yaklaşmıyorlardı. Ozan, masada duran sigaradan bir adet aldı. Şair, çakmağını uzattı. Ozan, sigarasını yakarken hala gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Ozan, sigarasını yaktı ve yaktığı anda sağ gözünü hafifçe kırptı. Onu dikkatle izleyen Şair, derin bir soluk verip, oldukça tedirgin bir biçimde, bir süre sesini düzelttikten sonra:

—On yedi... On yedi yıldır buradayım ve ilk defa bir hastayla konuşuyorum. Hoş, hasta olup olmadığını bilmiyorum. Buradan ne deliler geçti, ne çok konuşmayı deneyen oldu. Ağzımı açmadım. Bir tek doktorlara arada, eskiden haftada birdi şimdi belki sorarlarsa ayda bir, iyiyim derim. Saate nasıl baktığımı gördüm, doğrusu senden çekindim. İlk defa kendime bu farklı, bu kez farklı dedim. Onu tanyor musun?

Ozan, kararlı net bir sesle:

—Hayır, tanımıyorum.

Şair:

—Sesler duyuyorsun değil mi?

Ozan:

—Evet, kendi sesimi duyuyorum.

Şair:

—Nereden biliyorsun senin sesin olduğunu?

Ozan:

—Bilmiyorum, öyle kabul ediyorum.

Şair:

—Neyini kaybettin sen peki?

Ozan, solukları sıklaşarak:

—At. Atımı kaybettim.

Şair:

—Adımı hatırlıyor musun peki?

Ozan:

—Hayır.

Şair:

—Bana buradakiler şair derler. Ben de pek hatırlamıyorum adımlı. O kadar uzun süre oldu ki duymayalı birinden. Buraya ilk geldiğimde, gençtim. Bu yüzümdeki kırışıklıklar yoktu. Her gün elimle yoklarım onları, git gide sarkıyorlar. Buraya ilk girdiğim akşam doğruca gidip aynaya baktım ve küstüm. Şimdi, git gide silinse de zihnimde o günkü yansımam var. Tabi, aklım kendisine göre değiştirdi o görüntüyü, ama bir türlü yok olmadı. O günkü gibi duruyor hala. Buradan çıkma zamanım geldi, seni ilk gördüğümde anladım. Bir süredir düşünüyorum ne yaparım, ne ederim dışarıda diye. Herhalde bir deniz kenarında oturup, denizi seyredirim. Kuşların da seslerini dinlerim. Bize öyle çok şey anlatıyorlar ki... Bilmiyorum bu yaştan sonra olur mu? Sen burada kalıcı gözükyorsun, umarım yakında taburcu olursun. Bana Şair diyorlar her ne kadar kabul etmesem de ben de sana ilk ve son kez, Ozan diyeceğim, adın senin atın olsun. Benim için at, L harfinden başka bir şey değil. Bir yerde düşer, başka bir yerde tamamlanır. Haydi, kendine iyi bak, bence onu tanırısın...

Şair yerinden kalkıp kapıdan çıktı, gitti. Ozan sigarasını söndürürken zihninde beyaz ışıklı duvarların olduğu odasında bir duvar saati görüyordu. Saat tam onu gösterirken, duvarların dışından çok güçlü bir ses yankılanıyordu. “Utandırısın, utanırısın, utanırısın...”

XIII

Oldukça hızlı ve hareketli geçen günlerin sonunda ev ahalisi neredeyse tam randıman çalışmaktan yorgun düşmüştü. Buna rağmen uyku rotasyonlarını sürdürüyorlardı. Pazartesi akşamını, hep birlikte oturup konuşmaya ayırmaya karar vermişlerdi. Elektriklerin kesildiği akşamın ertesi günü Cem ile Aday, bilgisayar, yazıcı ve fotokopi makinası almaya; Müjgan, Feride ve Nesrin ise mağazalardan kıyafet çıkarmaya ve gerekli sayıda sprey boyayı sağlamaya gitmişlerdi.

Aynı günün akşamı evde teçhizatlar hazır haldeydi. Cem, gecikmeden internet sitesini hazırlamış, geriye sadece internet kafeden, sayfayı ziyaret edilebilir hale getirme safhası kalmıştı. İzleyen gece uzun bir tartışma sonucunda evlere dağıtacakları kâğıtların boyutu dosya kâğıdının sekizde biri olarak belirlenmişler, dosya kâğıdından daha kalın kağıtta karar kılmışlardı. Bir süre kâğıtlara, internet sitesine girilmesi için nasıl şifre yazacaklarını tartışmışlar sonunda, Aday'ın istediği gibi dört haneli sayılar yazmaya karar vermişlerdi. Aday'ın savunduğu şimdilik ulaşılabilecek rakamın on bin olması ama ulaşılabilecek on bin insanın olabileceğince ilgilenebilecek insanlardan oluşmasıydı. Bu yüzden, gerekirse sayıların tekrar basılabileceğini ön görüyordu. Üniversitelerde, liselerde dağıtıldığı gibi posta kutularına da bırakılacaktı. Kendilerinin içerisinde mesaj yazan kâğıtları dağıttığı bilinmeden nasıl dağıtacakları konusunda epey bir süre ortaklaşamadılar. Aday, defalarca kâğıt dolaşımının nasıl sekiz çizece-

ğini anlatmaya çalıştı. Diğerlerinin kafasına bir türlü yatmıyordu. Hazırladıkları mesajları toplu halde bir kişiye verip, yine kendilerinin verdikleri dört haneli sayının sahibi tarafından kendisine bu kâğıtların iletildiğini, verdikleri kişinin de içerisinde bir sayıyı alıp diğerlerini toplu halde bir başkasına vereceği, bu şekilde kâğıtlar tükenene dek gideceğini ve tekrar kendilerine döndüğünde bir çember oluşacağını ve bu çemberin kapandığı yerin başka bir çemberin başlangıç noktası olacağına haliyle kafaları pek yatmıyordu. Aday'a en son kâğıtlar dağıtılırken çemberin kendilerine nasıl döneceğini, tükenene dek devam edip çember oluşmama ihtimalini nasıl ortadan kaldıracaklarını sordular. Aday, bir süre düşündükten sonra eğer yeterli miktarda kâğıt, buldukları yerlerde dolaşma girese çember oluşmasının kaçınılmaz olduğunu, çemberlerin çok büyük olabileceği gibi oldukça sınırlı da olabileceğini iddia etti. Sürenin önemli olmadığı konuşulduktan sonra, ilk defa toplu halde kendileri dışında bir insana iletirken bu kâğıtların kendisine başkası tarafından iletildiğini, o başkasının kâğıdının numarasını söyleyerek yapmaya karar verdiler. Birkaç defa tekrarlayınca plan kafalarına yattı. Geriye önemli bir soru kalıyordu, kâğıtlarda neler yazacak ve numaralar internet sitesine girildiğinde neyle karşılaşılacak? Kâğıtlarda ne yazılacağına kısa sürede karar verdiler. Her kâğıtta duvarlara yazdıkları gibi yazılar olacak. Alta Ayak yazacak ve Ayak'ın tam altına gelecek şekilde dört haneli sayı bulunacak. Başta konuştukları gibi dört haneli sayıyı internet sitesine girdiklerinde karşılıklarına yeniden, kişiye özel bir mesaj çıkmasını anlamsız buldular. İşte burada, belki de o ana kadar olan olayların seyrini tamamen değiştirecek bir fikir ortaya atıldı. Fikrin kimden ve nasıl çıktığı tam olarak net değildi, tamamı hararetle tartışırken, belki de birbirlerinin aynası olduklarından o anda bu fikrin ses halinde ortaya çıkmasının faili de önemsenmedi. Fikir, dört haneli sayılar internet sitesine girildiğinde, dört haneli sayıyı giren insana bir eylem öneriyordu. Önceleri, bu kâğıtların ulaştığı her numara sahibinin siteye girmeyeceğini, girse bile önerilen eylemi yapmayacağını düşündüler. Hemen ardından, yapılmasının iyi olacağını düşündükleri eylemleri daha fazla numaraya atfedebileceklerine, bu şekilde eylemin gerçekleşme olasılığının daha fazla olduğuna kanaat getirdiler. İşte bunu düşündükleri an, kafalarında şimşekler çaktı. Neden yapılacak bir eylemi, o eylemi oluşturan parçaları birbirini tanımayan başka insanlar yapmasını ki? İşte bu soru hepsini bir süre düşünmeye itti. Feride, tam olarak anlayamadığını ifade ettikten sonra Müjgan, bunun bir evde yemek hazırlanacaksa o yemeğin salatasını birinin yapması, ekmeği gidip bir başkasının alması, tabakları bir diğerinin dizmesi gibi olduğunu, sonuçta ortaya yemeğin çıkacağını anlattı. Burada, kendilerinin de ilginç buldukları, onların sadece bir eylemi bütün olarak planlayıp, farklı numaralara eylemin parçalarını atfedecek olmalarıydı. Bu

şekilde, eylemi planlayanların bulunma olasılığı yoktu. Eylemin bir parçasını gerçekleştirenin de, eylemin tamamından sorumlu olma yükümlülüğü ortadan kalkacaktı. Bütüne olan güven, parçaların eylem motivasyonu ve tamamen birbirinden bağımsız olmaları, kontrol edilemez bir yapı yaratacaktı. Cem'e, dört haneli numarayı girenin yapacağı eylemi onaylama seçeneğinin olacağı bir sayfa yapıp yapamayacağını sordular. Cem, problem olmadığını, yalnız numarayla birlikte şifre dağıtmalarının daha güvenli olacağını ekledi. Böylece, sadece eline dağıttıkları kağıtlardan geçenler numaraya atfedilen eyleme ulaşabileceklerdi. Gerçekleştirmeyi düşündükleri bir eylemin tüm parçaları, atfedilen numaralar tarafından onaylandığında eylem yapılabilir hale gelecekti. Bu noktadan sonra bir süre tartışmaya ara vermişler, Cem, kurdukları yapıyı internete aktarmaya hazır hale getirmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde konu bu sefer süre problemine gelmişti. Eylemlerin parçalarının arasındaki senkronizasyon nasıl olacaktı? Bunun için eylemin ilk parçasına etkide bulunmaları gerekecekti. Diğerleri kronolojik sıra ile biri diğerinin nedeni olacak bir biçimde sıralanacaktı. Bunun dışında numaraların senkronize olmayan eylemleri de olabilirdi. Tartışa tartışa sabahı getirmişlerdi ama hala eylemin ilk parçasına nasıl etkide bulunacaklarına bir çözüm bulamamışlardı. Çözüm, kendiliğinden geldi. Sabahladıkları günün akşamı duvar yazısına çıkacaklarından ve bir bölümü de kağıtlara mesaj yazıp, evdeki fotokopi makinasıyla kağıtları basacaklarından birkaç saat hep birlikte uyumaya karar verdiklerinde Feride, cep telefonun alarımını kurmak için evde telefonunu aramaya başladı. Feride:

-Yok, bulamıyorum. Mutfakta da yok. Dur bir de ayakkabılığa bakayım...

Yerdeki yatakta uyumak üzere olan Nesrin:

-Neyi arıyorsun ki sen?

Feride, bir hışımla Aday'a doğru gelip:

-Bu manyak sabit telefonu bile sökmüş. Nerede telefonlar?

Aday:

-Ha, pardon. Akşam konuşmaya başlayınca bir ara cep telefonlarını toplayıp, sabit telefonu da söktükten sonra bir kutuya koyup apartmandaki su sayacının olduğu kapalı bölmeye tıktım, hepsi orada.

Feride:

-Allah belanı versin!

Feride, kapıdan çıkıp birkaç basamak indikten sonra, sürgülü bölmeyi ittirip içeriden telefonun olduğu kutuyu çıkarıp, salona geri döndü. Cep telefonunu açmasıyla, telefonun çalması bir oldu.

Feride:

-Alo... Müşteri temsilcisi mi?... Ha, evet. Biz, pardon ben sormuştum.

Kırık mı? Teşekkürler...

Feride, uykuya yeni dalmış olan Müjgan'ı dürterek:

-Şşt. Ailecek severek içtiğimiz bira var ya! Hani sormuştun “ İçindeki pirinç kırık mı baldo mu?” diye.

Müjgan:

-Ne pirinci ya?

Feride:

-Biranın içindeki pirinç, kırılmış.

Aday:

-Ha ha ha.

Müjgan:

-Aradılar demek. Kırılmış ha, ucuza kaçıyorlar demek ki..

Aday:

-Bu arada cevabı bulduk.

Müjgan:

-Neyin cevabını?

Aday:

-Eylemin ilk kısmını gerçekleştirecek insana mesajımızı nasıl iletceğimizi... “Bu müşteri temsilcileri ne işe yarar ki?” diye sormuştun ya birimiz, işte cevabı... Hepinize iyi geceler!

Müjgan:

-Sen tam bir manyaksın!

Nesrin:

-Bence çok iyi plan.

Feride:

-Uyuyalım mı?

Cem:

-Ben çoktan uyudum.

Müjgan:

-Uykuda konuşuyorsun herhalde...

Hep birlikte uyumaya başladıklarında, şehirde gündelik hayatın gürültüsü çoktan başlamıştı. Onlar, evlerinde birkaç saatlik dinlencelerini değerlendirirken; hayatın ritmi ile düşüncelerinin ritmi arasındaki ahenk, uçurum gibi gözüküyordu. Her uçurumun bir yüksekliği ve derinliği vardı, önemli olan bu iki nicelik arasındaki ilişkiyi kurabiliyor olmalarıydı, en azından hissettikleri buydu. Aday, uykuya dalarken, kulaklarında telefon sesleri duyuyordu. Sanki binlerce

AYAK

insan “Alo!” diyordu. Her sesi birbirine benzetiyor, böylece çok sayıda olan sesler gittikçe azalıyordu. Gözünün önünde telefon kabloları vardı. Hepsi bir yerlere bağlanıyordu. Kabloları takip etmeye başladı. Bir süre sonra kabloların bağlandığı bir trafo buldu. Kendisini trafo başında elinde sprej, ağzında sigara varken görüyordu düşünde. Spreyle, sarı trafonun üzerine “Saat yalnızca süre, zaman değil. AYAK” yazdı. Sigarasını yakmak istediğinde, gökyüzünden kendisine çakmak uzatan bir el uzandı, çakmağı aldı ve sağ eliyle sigarasını yaktığında trafo havaya uçtu. Kendisi bir yerlere savruldu. Telefon meşgul tonu veriyordu. Daha sonra uzun metalik tiz bir ses duyuldu. Ardından yalnızca karanlık ve karanlıktan gelen bir ses “Duyuyorum” diyordu. Bu arada Feride’nin cep telefonunun alarmı çalmaya başlamıştı. Hepsi birden uyandı. Aday:

-Evet, işte gün başlıyor. Çok işimiz var.

Nesrin:

-Evet, miskinliği bırakalım ve bir an önce başlayalım.

XIV

Şair, psikiyatri servisinin kapalı bölümü koridorunun en son odasında ranzadan bozma yatağında kafası öne eğik bir biçimde oturuyordu. Servise adım atalı tam on yedi yıl olmuştu. Memleketin bıraktığı gibi olmadığının farkındaydı, salondaki televizyonda arada gözüne çarpan görüntülerden bunu çıkarabiliyordu. Muhtemelen, sokaklar da değişmişti. Gündemden neler gelip neler geçmişti kim bilir? Buraya kalıcı olarak geldiğini düşünmüştü, yalnız geldiğinden birkaç yıl sonra ruhuna kene gibi yapışan bir düşünce, “Bir gün biri gelecek, o geldiğinde ben gitmek zorundayım” düşüncesi yıllarca peşini bırakmadı. İşte, o gün, yemek yendiği sırada Ozan duvar saatine bakarken, kalbi hızla atmaya başladı şairin. Anladı kendisinin çıkmak istemediğini, kağıdı ve kalemle mutluysa serviste. Ertesi günler, olabildiğince uzak durdu Ozan’dan. Karşılaşmamaya çalıştı. Muhtemel karşılaşmayı gözden geçirdi defalarca. Konuşmamaya karar vermişti. İşte, o an, Ozan’la göz göze geldiler. İçinden, belki kırpar gözlerini diye geçirdi. Sırtından ter boşandı ve karşısına oturdu. Şimdi ise boynu eğik odasında düşünüyordu. Ayağa kalktı. Masada her zaman hazır duran kağıt kalemi eline aldı. Boş kağıda baktı. Elindeki kurşun kaleme baktı. Anladı, girdiği yerden çıkmak zorundaydı. Kalemmini kırdı, kağıdın üzerine bıraktı. Hızla kıyafetlerinin ve birkaç şahsi eşyasının olduğu dolaba yöneldi. Bavulu o kadar eskimişti ki, yıllarca maruz kaldığı değişik oda sıcaklıkları yüzünden kapanmıyordu. Kıyafetleri boş

verdi. Sadece birkaç fotoğraf, nüfus cüzdanı ve adres defterini yanına aldı. Yemek saatinden sonra hastaların ilaç almaları için kapalı bölümüne geçirildikleri saatti. Kapalı ile açık bölümü ayıran enjeksiyon odasından görevliye selam verip, doktorun odasına ulaştı. Kapıyı çalmadan, içeri girdi. Nöbetçi doktor, şaşkın bir ifadeyle bu olağanüstü durumu anlamaya çalışıyordu.

Şair:

—Gidiyorum. Ona iyi bakın!

Doktor, ne diyeceğini bilemedi. Nöbetçi doktor, serviste göreve başladığında şair buradaki onuncu yılını dolduruyordu. Doktorun her zaman saygısı vardı. Şair servise geldiği zamanki doktorlar emekli olduğundan, Şair'in hayat hikâyesini de hiçbir zaman öğrenememişti. Çıkış işlemlerini düşündü, söylemeyi kendine yediremedi. Zaten nöbetçi doktor bu düşüncelere daldığında, Şair, çoktan odanın kapısını kapayıp çıkmıştı.

Hastalar, hemşire odasının yanındaki kapıdan kapalıya alınırken Şair, emin adımlarla tuvalete doğru yürüyordu. Hemşire, olduğu yerde kalmış ve gözleri bir noktada sabitlenmiş Ozan'ı kolundan tutup kalkmasına yardımcı oldu. Şair, tuvalete adımını atmak üzereyken, kalbi hızla atmaya başladı sol eliyle kapıya tutundu, kafasını sola çevirdiği anda Ozan'la göz göze geldiler. Bu bakış ikisi için de o kadar uzun sürdü ki, sanki bir an hayatın bütün hareketi durmuş, yalnızca akrep, yelkovanın bir adım atmasını bekliyor gibiydi. Ozan, kapalıya geçtiğinde, Şair aynanın karşısında derin bir soluk verdi ve kafasını kaldırdı. Şair:

—İşte on yedi yıl karşımda! Bir başkası olabildim mi?

Aynanın karşısında üç defa hıştırdı. Tuvaletten usulca çıkıp, görevliye kapıyı işaret etti. Servisin kapısından çıkıp, hastane bahçesine yürüdü. Hastanenin acil girişinden ilk adımını attığında sanki yer, altından kayıyor gibiydi.

XV

Umut'un evinde hummalı bir çalışma yürüyordu. Cem, Aday'ın isteği üzerine evden oldukça uzakta, güvenlik kamerası olmayan bir internet kafeye, internet sitesinin kurulumu için gitmişti. Nesrin ile Feride, sprey boya için gerekli parayı sağlamak için kıyafet mağazalarını dolaşıyorlardı. Aday ve Müjgan ise evde bilgisayarın başında durmadan dağıtılacak kâğıtları ve duvarlara yazılacak sloganları üretiyorlardı. Aday:

—Mavi bir güneş karanlığa doğuyor. Çok mu renkli?

Müjgan:

—Yok yok, iyi! Adımların takipçisi, Bu nasıl?

Aday:

—Bence güzel.

Müjgan:

—Yeraltından duvarlara, çok mu açık?

Aday:

—Uygun, bence bundan beş-altı adet dağıtalım.

Müjgan:

—Bir şey sorucam, sen sadece telefonlara mı takıksın?

Aday:

—Öyle de denebilir. Değişimin ucundan tut.

Müjgan:

—Yok, bu olmamış. “Tut şunun ucunu döşeyelim abi” tadında...

Aday:

—Hakikaten, bakayım bin beş yüze yaklaşmışız. Neden sordun telefonları?

Müjgan:

—Hiç, bir evde herhangi bir radyo da verici olarak kullanılabilir. Sinyal alan herhangi bir şey...

Aday:

—Hadi ya! Bunu bilmiyordum, herhalde daha zordur.

Müjgan:

—Sanmam. Mekanizması aynı, bu ‘wireless’ dediklerinin ‘Türkçe’ ye tercümesi ‘telsiz’ aslında... Hissedilen bağlantı. Bunu da ekleyelim mi?

Aday:

—Olur. Televizyonu da kullanabilirler mi bu şekilde?

Müjgan:

—Sinyal alan her şeyi tersine çevirebilirler. Tersine çevirme demişken, şimdi şu gördüğün ampul nasıl ışık üretiyor? Elektrikçi ışığa çeviriyor değil mi?

Aday:

—Evet.

Müjgan:

—Peki, tersi mümkün mü?

Aday:

—Işığı elektrığe çevirmek mi? Bu arada “Enerji yayılıyor, durdurmanın” bunu da ekledim.

Müjgan:

—Oldu. Evet, işte kamera mantığı bu, kamera ışığı elektrığe çeviriyor.

Aday:

—Hiç düşünmemiştim. Yalnız aklıma çocukluktan beri içinden çıkmadığım bir problemi getirdi bu.

Müjgan:

—Nedir?

Aday:

—Televizyona bağlanan atariler vardı, biliyor musun?

Müjgan:

—Gördüm ama hiç oynamadım.

Aday:

—Onlarda atariye bağlanan bir silah vardı. Silahla televizyonda çıkan

ördekleri vuruyordun. Televizyon eski de olsa algılıyordu nereye ateş ettiğini ama nasıl? Bir türlü bulamadım.

Müjgan:

—Reseptörü vardır.

Aday:

—Silah atariye bağlanıyor, atari anten girişine. Şimdi oyun kumandalarını anlıyorum, kumanda atariye yolluyor bilgiyi, atari televizyona, bağlantı kablodan... Ama silah doğrudan televizyonun yüzeyine ateş ediyor. Kumandalı televizyonların bile sadece bir noktadan reseptörü var, kaldı ki bu atariler kumandasız televizyonlar da bile çalışıyorlardı.

Müjgan:

—Peki, silahı tam ördeğin bulunduğu yere mi tutunca ölüyordu ördek?

Aday:

—Tam olarak öyle.

Müjgan:

—Tersine bir ilişki olmasın?

Aday:

—Nasıl?

Müjgan:

—Yani televizyondan gelen renk sinyalleri silahtaki reseptörü vurmasın, silah da atariye bilgiyi aktarıyor olmasın. Sen de elinde oyuncak silahla büyümüş her çocuk gibi elindeki silahın etkin olduğunu, ördekleri öldürdüğünü düşünüyor olma!

Aday:

—Hiç böyle düşünmemiştim.

Müjgan:

—Yani sen elinde tuttuğun şeyi silah zannederken o senin zaafın olmasın?

Aday:

—“Silahımız zaaflarımız. Ayak.” Bu güzel oldu değil mi?

Müjgan:

—Evet. Ben de “Tersine dönmedi mi hiç şu dünya? Ayak” yazdım...

Saatler süren çalışma sonunda iki binden fazla cümle, sözcük yazmışlardı. Cem, bu arada eve dönmüş, dağıtacakları kâğıtların tasarımını yapıyordu. Bir taraftan da hazır olanlar yazıcıda basılıyor, kâğıttan tasarruf etmek amacıyla Müjgan ve Aday tarafından kesiliyorlardı. İkinci el, oldukça eski olan fotokopi makinesi ise bir taraftan posta kutularına bırakacakları kâğıtları basıyordu. Her eve numaralı kâğıtlardan bırakmaktan vazgeçmişler daha çok geri dönüşün olabileceği yerlerde dolaşıma sokmaya karar vermişlerdi.

Akşam hava karardıktan bir süre sonra Nesrin ve Feride ellerinde torbalarla kapıdan içeri girdiler. Feride:

—Sivri zekâlılar. Elli adet spreyin kaç kilo tutacağını hiç hesap etmediniz herhalde siz, biz nasıl taşıyalım onları iki kişi, bir de Aday Bey'in farklı nalburlardan alınması gerektiğinde talimatı olduğundan ancak yirmi tane getirebildik, o da güç bela!

Nesrin:

—Bütün yol söylendi, kafam şişti. Sizin işler nasıl gitti, her şey yolunda mı?

Müjgan, salondaki bilgisayarın yanındaki yerde sıralanmış kâğıtları göstererek:

—İki bin tanesi tamam!

Nesrin:

—Daha ne! Peki, bu diğerleri nedir?

Müjgan:

—Onlar da posta kutuları için.

Nesrin:

—Gece mesaisi artıyor desene.

Müjgan:

—Biraz öyle.

Nesrin, yerde duran kâğıtları karıştırarak:

—Neler zırvalamışsınız bir bakayım?

Aday:

—Şimdi son bir konu kaldı, o da organize edeceğimiz ilk eylemler?

Cem:

—Abi, şu zengin çocuklarından aldığımız para işini deneyebiliriz mesele organize etmeyi.

Aday:

—İyi fikir.

Feride:

—Müjgan'ın tarif ettiği gibiyse imkânsız o iş. En basitinden parayı nasıl alacağız, parayı alana nasıl güveneceğiz?

Aday:

—Sonuçta bu parayı hakkımız gibi görsek de, parayı almayı riske atabiliriz, tabii eğer çok sayıda zengin çocuğu bulabilirsek.

Cem:

—Bence onları bulmak mesele değil!

Müjgan:

—Barlardan dersin, o iş yatar. Çok meşakkatli.

Cem:

—Yok, bence internet bu iş için yeterli. Dikkatli bir göz, internette oluşturulan profilden rahatlıkla çıkarabilir.

Aday:

—Peki, bunu deneyebiliriz, yalnız benim aklıma biraz daha riskli bir plan geliyor.

Müjgan:

—Hayret sen risk alır mıydın?

Aday:

—Böyle bir konuda alınabilir. Cem, tanıdığın ya da telefon numarasını bulabileceğin torbacı var mı?

Feride:

—Torbacı en demek?

Cem:

—Uyuşturucu satıcısı.Buluruz, abi de ne yapacaksın?

Aday:

—Hava kararınca, gasp edeceğiz telefonunu.

Cem:

—Yok, abi olmaz öyle şey!

Aday:

—Bir kere yapacağız, bir sürü telefon numarası olacak elimizde.

Cem:

—Abi, o iş çok tehlikeli!

Aday:

—Yine de aklımızda bulunsun, zorda kalırsak yaparız. Gasp da adi suçta giriyor hani...

Müjgan:

—İlk eylemler demiştik. Duvarlara yazı yazmayı önersek ilkin, bakalım işleyecek mi mekanizma?

Aday:

—Olur! İyi fikir. Böylece sanki duvar yazılarını çok sayıda insan yapı-yormuş gibi gözükür, belki de hakikaten öyle olur. Bunu yapalım, duvar seçelim, yazıyı belirleyelim, bir de süre verelim!

Nesrin:

—Sonra yazıların dağıtım işini de bu şekilde yapabiliriz.

Müjgan:

—Evet, onu da deneyelim. Mesela bir yere bir kopya bırakalım, bir doğalgaz kutusunun üstüne, belli bir saatte eylem yapmayı kabul eden numa-

ra gelsin, kâğıdı alıp, çoğaltacak insana versin, çoğaltan insan dağıtacak insana ulaştırсын. Böylece bu insanlarda tanışmış olur.

Aday:

—Peki, neden ne eylem yapacağımızı katılan, katılacak insanlara sormuyoruz? Biz neden karar verme hakkına sahip olalım ki?

Her biri bir süre Aday'ın sözlerini düşündükten sonra

Müjgan:

—Cem, bunu da ekleyebilir misin siteye?

Cem:

—Mümkün.

Nesrin:

—Cep telefonlarını yine su sayacının kutusuna koydun değil mi kaşla göz arasında?

Aday:

—Evet.

Nesrin:

—Cem, hatırlıyor musun şu dinleme meselesini test edelim demiştin?

Cem:

—Evet.

Nesrin:

—Onu da yaz eylemler arasına, birkaç kişi test etsin bakalım, hakikaten akşamları bombalama eyleminden bahsedip, eve büyük koliler geldiğinde basacaklar mı evlerini?

Müjgan:

—Ha ha, iyi akıl ettin kız.

Aday:

—Hava karardı arkadaşlar başlıyoruz. Bu gece işimiz her zamankinden daha yoğun olacak. Posta kutularına yazıları bırakacağız, bütün Kadıköy sokaklarını boyayacağız. Haritanın da çıktısını aldın mı Cem?

Cem:

—Burada abi.

Nesrin:

—Yarın gece neresi?

Aday:

—Beşiktaş.

Nesrin:

—Sonra?

Aday:

—Bakırköy, Taksim, Eminönü, Mecidiyeköy, Üsküdar. Sıralama bu.

Feride:

—Koskoca İstanbul. Bu kadarı yeter mi?

Müjgan:

—Şunu düşündük, Eminönü'nden günde beş buçuk milyon kişi geçiyor, Kadıköy'den ve Bakırköy'den üçer milyon... Eğer hakkıyla yaparsak sanırım İstanbul için yeterli olur.

Nesrin:

—Şimdi anladım İstanbul'da dilencilik neden bir sektör. Bir yerden beş buçuk milyon kişi geçerse, haliyle dilencileri de minibüsle dilenecekleri yerlere sabah bırakıp, akşam alırlar.

Aday:

—Evet haritamız bu. Moda'dan başlayacağız, gece ikiye kadar Moda Sahil ile boğa heykelinden Haldun Taner'in oraya kadar her sokakta en bir duvara yazacağız, gece ikiden sonra Yeldeğirmeni, sabah dörtten sonra Evlendirme Dairesi ve Kızıltoprak civarı, her bölgede ikiye ayrılacağız. Cep telefonu kullanmak yok, buluşacağımız saatler ve yerler belli olacak. Sabah ayrı ayrı ister dolmuşla, ister otobüsle isterseniz de yürüyerek evde buluşacağız. Bir durum olursa yalnızca alakasız bir mesaj atıyorsunuz. Nesrin, herkese telefon kartı alдын değil mi?

Nesrin:

—Evet, buradalar.

Aday:

—Ters bir durum olursa polisle falan, “Kafamıza esti yazdık” diyorsunuz, bir yolunu bulup diğerlerine haber veriyorsunuz. Unutmayın, organize suç daha fazla ceza alınmasına yol açıyor, o yüzden olabildiğince fevri bir eylem olarak lanse edin. Kamu malı olan duvarlara ve tarihi eserlere yazmıyoruz. Yarın öğleden sonra bu evde uyandıığımızda bütün Kadıköy'ü boyamış olacağız!

Feride:

—Neden o duvarlara yazmıyoruz?

Aday:

—Tarihi eserlere yazmanın etik olmayacağını düşünüyorum. Görüntü kirliliği yaratmak gibi bir amacımız yok, amacımız zihinlere ulaşmak. Kamu duvarı ise, tutanak tutulduğunda kamu davası açılmasına yol açıyor, sonra uğraş dur. Özel mülkiyetin duvarına yazarsan, mülk sahibinin dava açması gerekiyor ki genelde davayla uğraşacaklarını sanmıyorum, üstünü kapatmayı tercih ediyorlar. Polis yakaladığında eğer yazdıklarında sol örgüt propagandası içeren bir şey yoksa mesela graffitise mülk sahibinin şikâyetçi olması gerekiyor.

Müjgan:

—Nereden öğrendin bunları?

Aday:

—Bu eve ilk geldiğim zamanlar, siz üniversitedeyken kitap okuyordum ya oradan.

Nesrin:

—Peki, bu üzerinde dört haneli numara ve şifre olan kâğıtları ne zaman dağıtacağız?

Aday:

—Öbür günkü üniversiteden başlayacağız.

Müjgan:

—Öbür günkü sabah, katledilen gazetecinin davası için Beşiktaş İskelesi'nde eylem var. Eğer benim numarama, o eylemde bu kâğıtları dağıtma eylemini yazarsanız, yapabilirim. Böylece kâğıtların dolaşıma girdiği yeri de açıkça işaret etmiş olmayız.

Aday:

—Evet, o eyleme hep birlikte katılalım. Geç kalıyoruz çıkalım artık.

Hep birlikte kalktılar, montlarının ceplerine çantalarına sprey boyları doldurdular. Gündüzden hazırladıkları duvara yazılacak yazı listelerini paylaştılar. Çantalarına posta kutularına bırakılacak yazıları da aldıktan sonra kapıyı kapayıp, su sayacının yanından cep telefonlarını alıp, sokağa çıktılar. İstanbul'un üzerine gece sisi ağır ağır çökerken beşi gecenin karanlığını renk renk boylarla aydınlatacak ateş böcekleri gibiydiler. Duvarlara yazı yazmaktan duydukları ilk heyecanı atlatmışlardı, yalnız ilk kez bu kadar çok ve sistemli olarak yapacaklardı. Şehrin sakinleri yataklarında uyurken, sokaklardan sprey boyanın kokusu ve sesi yükselecekti. Nerede olduğunu bilmedikleri Umut'un mezarının üzerinde ise bir kardelen açmaya hazırlanıyordu.

XVI

Ozan:

—Şair bana “Ozan” dedi.

Hasta:

—Benim adım da Baran. Şair öyle dediyse öyledir. Şair, senin yüzünden gitti.

Ozan:

—Öyle mi?

Baran:

—Sende farklı bir durum var anlaşılır. Niye getirdiler seni buraya?

Ozan:

—Bir şeyi kaybetmişim ama neyi hatırlamıyorum.

Baran:

—Şair buldurmıştır sana, o yüzden hatırlamıyorsundur.

Ozan:

—Peki, biz şu an neredeyiz?

Baran:

—Hastane, Bakırköy Ruh ve Sinir.

Ozan:

—Buradaki insanlar niye buradalar?

Baran:

—Herkesin farklı sebebi var.

Ozan:

—Senin sebebin ne?

Baran:

—Aslında bir sebebim yok, kırk altı raporu almaya çalışıyorum, askerden kaçmak için. Kimseye söyleme.

Ozan:

—Kırk altı raporu nedir?

Baran:

—Raporun numarası, deli olduğunu belgeliyor.

Ozan:

—Senin gibi rapor için burada olan çok insan var mı?

Baran.

—Hiç yok.

Ozan:

—Doktorlar biliyor mu?

Baran:

—Maalesef biliyorlar, o yüzden vermiyorlar.

Ozan:

—Peki hala niye buradasın?

Baran:

—Tedavi oluyorum.

Ozan:

—Hasta değilsin niye tedavi oluyorsun?

Baran:

—Sen hasta mısın?

Ozan:

—Bilmem.

Baran:

—Daha nerede olduğunu bilmiyorsun.

Ozan:

—Sen biliyor musun?

Baran:

—Biliyorum, hastane.

Ozan:

—Nereden biliyorsun?

Baran:

AYAK

—Girerken kapısında yazıyordu, gördüm.

Ozan:

—Gördüklerini mi biliyorsun?

Baran:

—Gördüklerimi bilirim.

Ozan:

—Beyaz ışıkları gördün mü?

Baran:

—Nerede?

Ozan:

—Gözünün önünde!

Baran:

—Şimdi mi?

Ozan:

—Her hangi bir zaman?

Baran:

—Rüyada gördüm.

Ozan:

—Rüya nedir?

Baran:

—Uyuyunca gözünün önüne gelenler.

Ozan:

—Bu hastane de uyuyunca gözünün önüne gelmiş olmasın.

Baran:

—Hayır, yürüyerek geldim.

Ozan:

—Yürüdüğün de rüya olmasın!

Baran:

—Çocukluğumu biliyorum.

Ozan:

—O da rüya olmasın!

Baran:

—Burada mı doğduğumu söylüyorsun sen bana?

Ozan:

—Buranın dışarı var mı?

Baran:

—Gel sana pencereden göstereyim.

Birlikte pencereden dışarı baktılar. Ziyaretçi odasının penceresinden sadece birkaç metre ilerideki bina gözüküyordu.

Baran:

—Ağaçları görüyor musun?

Ozan:

—Mavi olanları görüyorum.

Baran:

—Sen rahatsızsın.

Ozan:

—Bu duyduğun sesler de rüya olamaz mı?

Baran:

—Olamaz.

Ozan:

—Neden olmasın?

Baran:

—Duyuyorum sesleri, gerçek bunlar.

Ozan:

—Nereden biliyorsun, duyduklarını bilir misin?

Baran:

—Ne hasta adamsın sen. Gerçek bunlar, konuşuyoruz şu an.

Ozan:

—Nereden biliyorsun?

Baran:

—Bana bak, ben burada deli numarası yapıyorum. Sen de beni sarmıyorsun değil mi?

Ozan:

—Numara yapıyorsan, neden buradasın?

Baran bağırarak:

—Sana mı hesap vereceğim?

Ozan:

—Senden bir şey istemedim.

Baran:

—Ben sana göstereyim rüya olmadığını!

Baran, durduğu pencere kenarından masada oturan Ozan'ın üzerine doğru yürüdü. Ozan, gözünü kırpmadan Baran'ın gözünün içine bakıyordu.

Baran:

—Görürsün şimdi sen!

Baran, Ozan'ın boynuna sarıldı. Sıkımaya başladı, burada sandalye devrilmiş Ozan yere düşmüştü. Baran, Ozan'ın boğazını sıkıca tutuyordu. Sandalyenin düştüğünü duyan hastalar ve görevliler odaya doluştu. Görevliler has-

tararın arasından sıyrılarak Baran'ı Ozan'ın üstünden çekip aldılar. Bu arada o akşamki nöbetçi doktor da hastaların arasından geçerek ziyaretçi odasına daldı.

Doktor görevlilere:

—Kapalıya!

Burnundan soluyan Baran, doktora tükürdü.

Doktor yüzünü silerek:

—Bu kaçınıcı be adam?

Baran:

—Bu sefer o beni kışkırttı.

Doktor:

—Götürün kapalıya şunu, adam olmayacak!

Görevliler Baran'ı, hemşire odasının yanındaki kapıdan kapalı bölüme geçirdiler. Doktor, hastalara dönerek:

—Hadi, siz de dağılın bir şey yok.

Hastalar, gürültü çıkararak televizyonun olduğu salona doğru yöneldiler.

Doktor, Ozan'ın yerden kalkmasına yardım edip:

—İyi misin?

Ozan:

—İyiyim. Şair bana “Ozan” dedi.

Doktor:

—Baran, onu kıskanmıştır. Burada ağa gibi davranıyor.

Ozan:

—Benim adım Ozan.

Doktor:

—Hatırlıyor musun?

Ozan:

—Hayır, şair dedi.

Doktor:

—Seni burada daha ne kadar tutabiliriz bilmiyorum, ama...

Ozan:

—Burası neresi bilmiyorum.

Doktor:

—Bir şeyini kaybetmiştin buldun mu?

Ozan:

—Hatırlamıyorum kaybettiğimi.

Doktor:

—Ne yapabiliriz bilemiyorum.

Ozan:

—Bir şey yapmanıza gerek yok. Dışarısı var mı?

Doktor:

—Buranın dışarısı mı?

Ozan:

—Yalnızca dışarısı...

Doktor:

—İçerisi olan her yerin dışarısı da vardır.

Ozan:

—Gelecekler o zaman, dışarıdan gelecekler...

Doktor:

—Kim?

Ozan:

—Tanımıyorum!

Doktor:

—Nereden biliyorsun?

Ozan:

—Şair söyledi onu tanıdığımı.

Doktor, Ozan'ın odasının kapısını açtı, eliyle girmesini işaret etti. Ozan, odasına adım attığı anda zihnindeki beyaz ışıklı duvarları olan odasını görmeye başladı. Duvarlarında mavi renkte binlerce yazı yazılıydı. Odanın ortasında öylece durmuş duvarlardaki yazıları okumaya çalışıyordu. Sesi çıktığı kadar yani düşüncesinin sesiyle duvara yazdı:

—Buradayım!

XVII

Beş arkadaş sere serpe uyuyorlardı. Hepsinin kıyafetleri renk renk spreyle boyalı lekeleriyle doluydu. Sabah altıya doğru eve ulaşmışlar, Bakırköy semtinin sokaklarını duvar yazılarıyla, evlerin posta kutularını ise iletilerle dolu kâğıtlarla donatmışlardı. Akşam yedi gibi yazmaya başlamışlar; İncirli, Yeni Mahalle, Ataköy ve Bakırköy Sahil arasındaki alanın neredeyse tüm sokaklarında birer duvar yazısı bırakmışlardı. Önceki akşam Kadıköy'den antrenmanlıydılar yalnız buna rağmen binlerce kâğıdı sırt çantalarında taşımak tam bir eziyetti. Feride, durmadan söyleniyordu. Sabah saat beşi geçte Bakırköy Sahili'ndeki üst geçidin merdivenlerine "Buradayız. AYAK" yazdıktan sonra yoldan geçen taksisi çevirip, beş kişi gündüz tarifesine anlaşıktan sonra taksinin içinde boya kokularıyla Taksim'e ulaştılar. Taksim'den Kadıköy dolmuşlarına atlayıp, Karacaahmet Mezarlığı yakınlarında inip, eve geldiler. Eve geldiklerinde, hiçbirisinin kıpırdayacak hali yoktu. Nesrin, cep telefonunun alarmını kurmayı bile zar zor başarabilirdi. Oldukları yerlere yığıldılar ve uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra güneş yükselmiş, uykuları da oldukça derinleşmişti. Aday, kafasını iki yana sallıyordu. Rüyasında bir boğuşma içerisindeydi ama yüzleri net olarak göremiyordu. Derken ortalık sakinleşti. Deniz kıyısında güneş henüz doğmamışken dalgaların kayalara çarpma sesini duyuyordu, birkaç martı sesi de buna eşlik ediyordu. Zihninde martı sesleri karga seslerine dönüşürken;

AYAK

Aday, karanlık içerisinde yönünü bulmaya çalışıyordu. Uzaklarda bir ışık gözü-küyordu. Aday, ışığa doğru yürüdükçe bir ses netleşiyordu.

—Seni tanımıyorum, seni tanımıyorum...

Aday, konuşmaya çalışıyor konuşamıyordu. “Neredesin?” demeye çalıştı, diyemedi. Daha önce rüyasında gördüğü trafo patlamasını uzakta ışığın hemen yanında görüyordu. Kendini ve sigara yakaşını ufak boyutlarda görüyordu. Sanki ışığın yanında bir küre açılmış gibiydi. Derken sprey boyasının sesleri, ayak sesleri duymaya başladı. Hızlanıyordu, hızlanıyordu. Nesnelere dönmeye başlamıştı, rüyasındaki her şey kendisinden uzaklaşıyordu. Uzaklaştıkça ses netleşiyordu. Aday, sesin ne dediğini anlamaya çalışırken birden bağırarak uyanı:

—Ozaaaan!

Nesrin’in, cep telefonunun alarmı çalışıyordu. Müjgan, uyanıp Aday’ı terli bir halde soluk alıp verirken görünce:

—N’oldu?

Aday:

—Bir şair banyoda urganla kendini astı!

Müjgan:

—Kâbus mu gördün?

Aday:

—Ne dedim ben demin?

Müjgan:

-“Şair banyoda kendini astı” dedin.

Aday:

—Nereden çıktı bu?

Müjgan:

—Rüyanda görmüşsündür.

Aday:

—Yok, rüyamda ışık vardı uzakta daha önceki bir rüyamı görüyordum.

Müjgan:

—Bilmiyorum, o zaman nereden çıktığını?

Aday:

—Bir ses var uzakta, onu duyuyorum.

Müjgan:

—Senin sesindir, kendini duyuyorsundur.

Aday:

—Yok, öyle değil.

Müjgan:

—Nasıl?

Aday:

—Bir şey var çözemediğim, zihnimi zorluyor. Sesin geldiği yeri bulamıyorum.

Müjgan:

—Geçmişine bak anlarsın!

Nesrin:

—Ne konuştunuz sabah sabah, uyuyoruz burada!

Müjgan:

—Kalkın vakit geldi.

Nesrin:

—Ne vakti?

Müjgan:

—Eylem vakti.

Nesrin:

—Daha akşam olmadı.

Müjgan:

—Bugün Beşiktaş'a davaya gideceğiz.

Nesrin:

—Ha, tamam.

Feride:

—Ben gelmesem olur mu?

Müjgan:

—Olmaz. Tam kadro orada bulunacağız! Kalkın hadi, kalkın!

Yığıldıkları yerlerden kalktılar. Müjgan banyoya, Aday mutfağa yöneldi. Cem, Nesrin ve Feride salonda uyanmaya çalışıyorlardı. Sırayla banyoya girdiler, kıyafetlerini değiştirdiler. Aday'ın hazırladığı ekmek arası peynirleri ellerine alıp yola koyuldular. Kış güneşi vücutlarını olmasa da ruhlarını ısıtıyordu. Üsküdar'a yürüyüp, motorla karşıya geçtiler.

Barbaros Hayrettin Paşa'nın mezarının önündeki alanda kalabalık toplaşmaya başlamıştı. Doğrudan kalabalığın arasına karıştılar, kendilerine duracak bir yer belirlediler. İnsanların ellerinde dumanı tüten çay ve kahveler vardı. Bir süre sessizlikten sonra Nesrin, herkesin dumanı tüten çay ve kahvelerine baktığını fark etti ve:

—Bari çay alıp geleyim. Ciğercinin önündeki kediler gibi bakıyorsunuz.

Kalabalık birbiriyle konuşurken Müjgan çevresini gözlemliyordu. Müjgan:

—Burada dağıtmamız uygun değil!

Aday:

—Neden?

Müjgan:

—Burada insanlar bir amaç için toplanmış, konu belli. Burayı hedef kitle olarak görmek doğru olmaz.

Aday:

—Haklısın!

Cem:

—Buradan üniversiteye geçelim, o zaman!

Feride:

—Olur, dersler ne âlemde ona da bakarız hem.

Nesrin, elinde çay tepsisiyle geldi. Herkes çaylarını alıp yudumladı. Aday, tam yudumunu almış, çay bardağını ağzından uzaklaştırıyordu ki bardak yere düştü, Aday dışındakiler bir iki adım geri çekildi. Önce yere dökülen çaya sonra Aday'a, en son da Aday'ın baktığı yöne baktılar. Aday'la birisi bakışıyordu. Karşısındakinde de şaşkın bir ifade vardı. İkisi de ne yapacaklarını bilmez haldelerdi. Bir süre durup baktıktan sonra, birbirlerine doğru yaklaştılar. İyice yakınlaştıktan sonra, Aday'ın karşısındaki adam:

—Nasılsın?

Aday:

—İyidir Metin, sen?

Metin:

—Benden de iyilik! İyi gözücüyorsun.

Aday:

—Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu arada megafonla basın açıklamasının başladığını ilan ettiler. Bir süre slogan atıldıktan sonra, basın açıklaması okundu ve kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Bütün bu sürede Metin, Aday'ın solunda, diğer arkadaşları ise sağ tarafında durmuşlardı. Kalabalık dağılırken Metin:

—Söyleyecek sözün var mı? Benim için de zor oldu, yoksa gideceğim!

Müjgan, Aday'a bakarak:

—Arkadaşı tanıştırmayacak mısınız?

Aday:

—Bu Metin. Müjgan, Nesrin, Feride, Cem.

Her biri Metin'le el sıkıştılar.

Metin, Aday'ın gözünün içine bakarak:

—O an gözümün önünden gitmiyor, ne yaptıysam verdiğimiz sözü tuttuğumu hissedemiyorum.

Müjgan, Aday'a doğru kafasını çevirip.

—Yoksa bu da sizle...

Aday:

—Evet!

Metin:

—Biliyorlar mı?

Aday:

—E...

Metin:

—Ben kimseye anlatamadım!

Aday:

—Şey, onlar... Yani biz...

Müjgan biraz sinirli bir biçimde:

—Umut'un arkadaşlarıyz pardon arkadaşlarıydık!

Metin:

—Öyle mi? Peki siz Aday'la... Nasıl?

Aday:

—Ayaklarım buldurdu bana.

Nesrin:

—Birer çay içelim mi şurada?

Metin:

—Olur, sizi rahatsız etmek istemem ama...

Birlikte Beşiktaş İskelesi'ndeki otobüs duraklarının yanında bulunan büfenin alçak taburelerine çöktüler.

Metin:

—Duruşmada görüşürüz diye düşünmüştüm.

Aday:

—Duruşma mı vardı?

Metin:

—Evine celp gelmedi mi?

Aday:

—Artık o adreste yaşamıyorum.

Metin:

—Bambaşka bir insan olarak karşıma çıktın. Ne diyeceğimi bilemiyorum? Ne yapıyorsun?

Aday:

—Bunu ne kadar söyleyebilirim bilemiyorum ama mücadele etmeye çalışıyoruz. Biliyorsun sözümüz...

Müjgan:

—Acımızı yeniden yaşattın bize bugün ama en azından Aday'la burada karşılaşmanızdan dolayı, senin de bilmiyorum ne şekilde ama bir şekilde benzer sonuçlara ulaştığını düşündüm. Yanılıyor muyum?

Metin:

—Bilmiyorum galiba aklıma tek gelen şeyi yapmaya çalışıyorum.

Aday:

—Hala çalışıyor musun?

Metin:

—Özel okuldaki görevime son verdiler. Devlet okullarına da süren dava yüzünden giremedim. Sağolsun arkadaşlar bir dersanede iş imkanı sağladılar. Dershaneye gelen öğrenciler de sendikacı arkadaşların, solcu anne babaların çocukları.

Aday:

—Başka neler yapıyorsun?

Metin:

—İstanbul'daki birkaç işçi mahallesinde farklı isimlerle kurulmuş dernekler var, orada çocuklarla ders yapıyoruz. Hepsi çok yetenekli çocuklar, ama koşulları, imkânları yok; bu yüzden çoğu lise bitmeden çalışmaya başlıyor. Mücadele demiştin, siz ne yapıyorsunuz?

Aday:

—Biz de başka bir yerinden tutmaya çalışıyoruz sanırım. Olduğumuz konumdan, bulunduğumuz yerden bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Belki görmüşsündür duvarlarda...

Metin:

—Ayak mı?

Aday:

—Nereden anladın?

Metin:

—Bu sabah Bakırköy'den gelirken gördüm, “Yanlış bir çağda yaşıyoruz.” yazıyordu, garip bir yakınlık hissettim. Amacınız ne?

Müjgan:

—Zihinlere ulaşmak.

Metin:

—Neden?

Nesrin:

—Bir şeyleri değiştirmek için.

Metin:

AYAK

—Neleri değiştirmek için mesela?

Feride:

—Hayatı ve dünyayı değiştirmek için.

Metin:

—Duvarlara yazı yazarak mı değiştireceksiniz?

Müjgan:

—Bu da bir araç değil mi sence?

Metin:

—Sadece sloganlar ama arkasında ne var, temelinde ne var?

Aday:

—Süregelen gündelik hayatı yeniden kurmak, hayatla ilişkilennemizi, değerlerimizi, düşüncelerimizi mücadele ile yeniden yeniden sorgulamak. Eylemle var olmak...

Metin:

—Bir çeşit burjuva anarşizmi yani...

Aday:

—Söylediğin ne demek bilmiyorum, üslubunu da anlamadım. Eleştiri mi, aşağılama mı?

Metin:

—Duvarlara aklınıza ne geliyorsa yazmak ve bunun arkasında da bir takım burjuva söylemlerle dünyayı değiştirmekten bahsetmek, işte söyledim bu!

Aday:

—Kendimizi savunmaya çalışmadan, eğer bunu söylüyorsan senin başka bir önerin olmalı değil mi?

Metin:

—Evet, halka inin, ezilen halkı görün. Devrimi yapacak olan onlar yani biziz. Sınıf bilinciyle hareket edenler... Buralarda Taksim’de, Beşiktaş’ta ananızdan babanızdan gelen parayla rahat rahat yaşarken konuşması kolay. Sizler öğrenci değil misiniz?

Müjgan:

—Evet, öğrenci olarak kayıtlıyız bu sisteme de para konusunda yanılıyorsunuz. Anlamadım daha karşılışalı beş dakika bile olmadı, hakkımızda nasıl bu kadar peşin hükümlü olabildin?

Metin:

—Halinizden tavrınızdan gözüküyor.

Aday:

—Konuşman, tavrın ne kadar değişmiş?

Metin:

—Gerçeklerle yüzleşiyorum, hayatın gerçekleriyle... Emekle.

Aday:

—Ya Umut?

Konuşmanın havası bir anda değişmişti. Metin başını öne eğmiş yere bakıyordu. Birden kafasını kaldırdı.

Metin:

—Herkesin geçmişinde hatalar vardır. Önemli olan hatalardan ders almak. O günler geride kaldı. Ama yine de verilen söz, sözdür. Beni ayaklarım götürmedi Umut'un geçmişine, kendi geçmişime baktım ve kalbim nerede atıyorsa orada olmaya çalıştım. Şimdi de karşı karşıyayız. Peki, sen ne buldun onun geçmişinde?

Aday:

—Senin bulduğunu, mücadeleyi!

Metin:

—İyi, ne yapıyorsunuz duvarlara yazı yazmaktan başka veya ne planlıyorsunuz?

Aday:

—Hakkımız olanı almaya çalışıyoruz, öyle masa başında oturup planlar kurmuyoruz, süreçte karşımıza çıkıyor, kendiliğinden bir yerlere doğru gidiyor.

Metin:

-“Hakkımız olanı almak” derken?

Aday:

—Umut'un yaptığı gibi mağazalardan kadın kıyafetleri çıkarıyoruz ve tezgâhlara satıyoruz. Süpermarketlerden haftalık erzakımızı çıkartıyoruz. Bir de başka yaptığımız bir iş var ama...

Metin:

—Hırsızlık yapıyorsunuz yani, öyle mi geçiniyorsunuz? Barınma problemini çözüyorsunuz?

Aday:

—Şimdilik mirasçısı devlet olan Umut'un evindeyiz ama onun için de süreçte karşımıza bir şeyler çıktı...

Metin:

—Başka yaptığınız bir iş var demiştin?

Aday:

—Evet, ama bunu seninle paylaşmak için arkadaşların onayı lazım.

Metin:

—Neden illegal bir iş mi?

Aday:

—Biraz tehlikeli...

Müjgan:

—Bizi sorup soruşturmadan ilk intiba ile düpedüz aşağılamaya kalkan birine bu kadar anlatman bile fazlaydı.

Aday:

—Metin, tanıdığım kadarıyla güvenilir bir insandır ayrıca şöyle de düşünebilirsin ne düşündüyse açıkça söyledi.

Müjgan:

—İyi de, hani bir meseleyi herkesin duyması için onun sır olduğunu söyleyecektik. Sen daha gizemi yaratmadan sırrı söylüyorsun.

Nesrin:

—Evet, Müjgan son derece haklı!

Metin:

—Ne ki bu? Suikast mı düzenleyeceksiniz birine?

Aday:

—Dedikleriniz doğru ama şöyle de düşünebiliriz değil mi: Bizim dışımızda durumumuzdan haberdar, güvenebileceğimiz bir insan bulunması hatta bu insanın bizim yaptıklarımıza, düşüncelerimize karşı olması daha iyi olmaz mı?

Müjgan:

—Bize karşı olan birine nasıl güvenebilir ki?

Cem:

—Bu konuda da Aday haklı! Eğer ilişki başka bir yerden kurulmuşsa, olabilir! Bu arada Umut' tan bana hiç bahsetmediniz, bir şeyler dönüyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Kaldığımız ev onunmuş, mirasçısı devletmiş, anlamadım gitti.

Müjgan:

—Hiç sırası değil!

Aday:

—Bak Metin, ikimiz de ne yaşadığımızı, verdiğimiz sözü biliyoruz. Sen farklı bir yerden, ben farklı bir yerden buraya ulaştığımız. Cem hariç, buradaki arkadaşlar Umut'la yaşayan arkadaşlardı. En son konuşmalarında sürekli mücadeleden bahsettiğini anlattılar. Biz de bir yola çıktık. Ne olacağı belli olmaz, sana anlatalım bizim dışımızda bilen biri olsun. Senden çıkmayacağını biliyorum

Metin:

—Merak ettirdiniz, nedir bu kadar gizli olan?

Aday:

AYAK

—Aslında çok bir şey değil ama nereye gideceğini tam olarak bilmiyoruz. Nesrin, sendeki kağıtlardan çıkarsana, ilk numaramızı verelim Metin'e.

Nesrin, çantasından kâğıt çıkarmaya çalışırken Aday:

—Bugün burada dağıtmaya başlamayı düşünüyorduk ama sonra buradaki insanların başka bir amaçla bir araya geldiklerini düşündük.

Metin:

—Bir çeşit bildiri mi?

Nesrin:

—Al bakalım. Yirmi iki yetmiş yedi.

Metin, kâğıdı eline aldı ve yüksek sesle okudu:

-“Bir dönemdeçte duruyorsun. Ayak.” Bir numara ile bir de şifre var, nedir bu?

Nesrin:

—Şu altta gördüğün internet sitesi adresi. Bu gördüğün numara da sana atfedilen numara.

Aday:

—İnternet sitesine bu numara ve şifre ile girdiğinde sana önerilen bir eylemle karşılaşılıyorsun ya da bir iletiyle... Şöyle demek daha doğru olur, bir eylemin parçalarından birini yapmanı öneriyor ayrıca sen de eylemler önerebiliyorsun. Böylece bambaşka yerlerdeki insanlar birbirlerinden bağımsız bir biçimde bir eylemin parçaları haline geliyorlar.

Metin:

—Peki, nedir bu eylemler, mesela bir örnek var mı?

Aday:

—Söylediğimiz gibi, daha bugün dağıtmaya başlıyoruz. Ama aklımızda olan eylemler var, bunlardan biri katılanlardan bir duvar yazısı yapmalarını istemek.

Metin:

—Başka?

Aday:

—Telefon dinlemelerinin hakikaten olup olmadığını öğrenmek için, bir evde sürekli bir bombalama eyleminden bahsedilmesi, eve büyük kolilerin gelmesi ve baskın olursa telefonların dinlendiğinin açıkça sağlamlasının yapılması...

Metin:

—Bu mu hayatı değiştirecek?

Aday:

—Bizim hayatımızda bunlar var ve buna göre düşüncelerimiz, eylemlerimiz oluşuyor. Senin başka önerin varsa paylaşırısın bizimle!

Metin:

—Ne olabilir ki bunları yaptığınızda size?

Aday:

—Ha, bir de uyuşturucu meselesi var. Tehlikeli olan o.

Metin:

—Ne yapıyorsunuz ki?

Aday:

—Uyuşturucu, uyarıcı madde kullanan zengin çocuklarını tehdit ediyoruz ve para alıyoruz. Böylece bir nebze de olsa kara paraya ve dolayısıyla birilerinin kafasına mermi olarak giden paraya el koyuyoruz.

Metin:

—Ne?

Aday:

—Duydun.

Metin:

—Neyle tehdit ediyorsunuz, nasıl yapıyorsunuz veya zengin çocuklarını uyuşturucu kullandıklarını bilecek kadar nereden tanıyorsunuz?

Müjgan:

—Ne o, ilgini mi çekti?

Aday:

—İlk işimizi yaptık, çıkan parayı da eylemler için gerekli teçhizata yatırdık. İlk işimiz biraz zahmetli oldu, gidip barda tanıştık tiplerle, sonra sıkı bir araştırma yaptık ardından da başta ailesi olmak üzere insanlara söylemekle tehdit ettik. Biliyorsun bu gençler için kariyer önemli. Eleman da yola gelmek zorunda kaldı. Şimdi bunu geliştirmek istiyoruz.

Metin:

—Hakikaten sakat işmiş.

Cem:

—Yapabilirsek bu işi de diğer eylemler gibi parçalara ayırarak organize etmek istiyoruz.

Metin:

—Yalnız bu iş, neye, kime yarar düşünmek lazım!

Aday:

—Sonuçta bu işi devletler organize etmiyor mu? Çarka çomak sokmuş olmuyor muyuz?

Metin:

—Peki, bunun avanta sağladığı için uyuşturucu ticaretini görmezden gelenlerden ne farkı var? Dönen paradan pay talep ediyorsunuz ya da alıyor-

sunuz. Uyuşturucu satıp, sattıkları parayla devlete karşı kullanmak üzere silah alan örgütlerden ne farkı var? Onlar da hem burjuva çocuklarını zehirliyorlar, hem de eylemleri için gerekli teçhizatları sağlıyorlar. Benzer mantığı işletmiyor musunuz?

Müjgan:

—Şöyle açık bir fark var, biz bu sektörü beslemiyoruz.

Metin:

—Diyelim ki, dediğiniz gibi bu hareket genişledi. Zengin çocuklarının üstüne kâbus gibi çöktünüz. Ne olacak? En fazla olacak olan rahatsızlık verdiğinizden dolayı uyuşturucuyu bırakmalarıdır. O da neye, kime yarar? Bilmiyorum. Hadi diyelim ki, cidden bu konuda devletle ve aygıtlarıyla çatışmaya girdiniz, mümkün değil ya, verdiğiniz rahatsızlık bahane edilerek uyuşturucunun fiyatını arttırırlar, yani sektöre bir bok olmaz!

Nesrin:

—Haklı olabilir.

Müjgan:

—Diyelim ki haklı, bu yolda devam etmemizin ne zararı olabilir ki?

Metin:

—Sadece serüven yaşadığınızı bilin ve hayatı değiştirmekten, devrimden bahsetmeyin.

Müjgan:

—Sen nasıl bahsetmeyi kendine hak olarak görüyorsun? İşçi mahallesinde ders verdiğin için mi?

Metin:

—Dediğin doğru. Devrimi yapacak olan onlar, biz yol gösterici bile olamayız. Anlamaya çalışıyorum dillerini, hayatlarını! Ben onlardan değilim. Biraz daha orta halli bir yaşam sürüyorum.

Aday:

—Buna katılmıyorum, kalbin nerede atıyorsa oradasındır. Belki dediğin gibi bizimkisi bir serüven, yine yaptığımız işi hayatı değiştirmek gibi görmeye çalışmamız da haklı değil! Bizim hayatımızdan bunlar çıktı, büyük teorileri göremedik yaşamda.

Metin:

—Tarihe bakılırsa anlaşılacaktır.

Aday:

—Biz eylemdeyiz Metin. Bugünün eyleminde, gündelik hayatta! Haklısın belki geçmişten kopuk diyebilirsin bize ama senin sözcüklerinle “devrimi yapacak olanlar” nasıl bakabilirler tarihe, birilerinin görevi onlara bilinç taşımak

AYAK

mı? Bilinç taşınır mı Metin? O birilerinin bilinci varsa, nereden geliyor? O görevi kendilerine nasıl uygun görüyorlar? Dünyayı kurtarmaya gelen mesih ten ne farkları var? Bırak sana göre biz burjuva anarşistler olalım ya da orta halli serüvenciler, biz yolumuza gideceğiz, nereye ulaşacağımızı da bilmiyoruz süreç gösterecek. Gel seninle eski bir hesabı kapatalım. Bir video kamera ve kaset bulabilir misin? Yarım saatlik işimiz var. Birkaç güne yapabilir miyiz bunu?

Metin:

—Tamam, bulurum.

Müjgan:

—Pardon, bizim bilme hakkımız yok mu?

Aday:

—Var tabi. Bir video kaydı hazırlayacağız.

Müjgan:

—Onu anladık da, neden?

Aday:

—Bir şeyler hissediyorum, bu mesele büyüyecek gibi! Hem eski bir hesabı kapatalım hem de nereye kadar gidiyor tahayyüller onu görelim! Bu konuyu bana bırakırsanız sevinirim. Nesrin, evin adresini yazar mısınız?

Nesrin:

—Tamam, yazıyorum.

Aday, Metin'e bakarak:

—Birkaç gün sonra gelersen sevinirim

Metin:

—Oldu. Ben kalkıyorum. Kendinize iyi bakın.

Müjgan:

—Yolunda sana başarılar.

Metin:

—Sağol size de.

Metin yavaş hareketlerle oturduğu tabureden kalktı. Hesabı ödemeye niyetlendi.

Aday:

—Bize bırak. Rica ediyorum.

Metin:

—Tamam, siz bilirsiniz.

Açık olan sol elini kaldırıp güle güle anlamında avcunu kapadı ve yürümeye başladı. Arkasına hiç bakmadan Dolmabahçe yönüne doğru devam etti. Aday, bir sigara yakıp, sessizleşen ortamda Metin'in gidişini seyretti. Daha fazla sessizliğe dayanamayan Feride:

—Evet, artık şu işe başlayalım! Üniversiteye gidiyor muyuz?

Aday:

—Evet, siz gidin. Konuştuğumuz gibi ilk dağıtılacak kâğıtları bin dört yüz yirmi yedi numaradan aldınız. Herkes kendisine bir adet numara belirledi mi?

Nesrin:

—Evet, uzun müzakereler sonunda Müjgan “Düne ait ne varsa, vur gitsin, vuku bulsun zamanda.” yazılı, bin dört yüz otuz iki numarasını aldı.

Aday:

—İyi, benim bugün bir işim var.

Müjgan:

—Yalnız çok oluyor artık bunlar. Güveniyoruz, tamam da kuşku, şüpheyi, şüphe güvensizliği getirir. Kuşku yaratıyorsun farkında mısın?

Aday:

—Sürece güveniyorum.

Nesrin:

—Doktor, kendi haline bırakın dedi.

Müjgan:

—İyi bakalım, öyle olsun.

Aday:

—Evde buluşuruz.

Feride:

—Bu gece de yazılamaya çıkacak mıyız?

Müjgan:

—Herhalde. Hadi bakalım, herkes yoluna. Cem, sen ne yapıyorsun?

Cem:

—Bana şu hikayeyi anlatacak mısınız artık?

Nesrin:

—Yolda anlatırız.

Aday:

—Görüşürüz arkadaşlar.

Aday, hesabı ödeyip, İskele Otobüs Durakları'nın hemen arkasında Çırağan Caddesi yönüne giden yoldaki Taksim yönüne doğru olan durağa doğru yürüdü. Bu durak, aynı zamanda barda tanıştıkları Berke'den parayı aldıkları durağın karşısındaydı. Kafasında birkaç mesele birden yürüyordu. Durduğu yerden gelecekte olacakları ön görmeye çalışıyordu. Bu çaba sanki ona ait değil de, birileri, bir şeyler ona işaret ediyormuş gibiydi. Kendine sormak istedi.

AYAK

—Neden oraya gidiyorum? Neden o ismi kullandım? Neden yapıyorum bunu? Bir şeyler olacağından neden bu kadar eminim?

Ayağa kalktı. Her ayağa kalkışından farklıydı, dimdik karşıya bakıyordu. Dimdik ayaktaydı. Arkasında esen fırtına sürüklüyordu geleceği.

—Göreceğiz!

Trafik ışıkları değiştiğinde halk otobüsü yanaştı. Otobüste en arka sol koltuğa oturdu. Kurgular, düşünceler birbirini kovalıyordu. Çözemediği bir mesele olduğuna kanaat getirdi. Olanlara, hayatına bakıyor. Her şeyi durgun su kadar berrak olarak görüyordu. Ama rüyaları... İşte, ona her şeyi yeniden yeniden sorgulattıran rüyalarıydı. Sanki biri, bir şey ona ne olacağını, ne yapacağını söylüyor gibiydi.

—Bir ses.

Sağ yanında oturan adam, kendisine söylendiğini düşündüğünden Aday'a bir bakış fırlattı. Aday, yanında oturan adamın yüzünde sanki bir başkasını görüyordu. Otobüstekilerin yüzlerine dikkatle bakmaya başladı. Sanki her yüzde birini görüyordu. Herkes yalnızca bir tek insandı. Her insanın yüzünde onu görüyordu. O insanın Umut olduğunu düşündü. Umut'un ölümsüzleştiğini düşünüyordu. Otobüsteki gürültünün içerisinden bir ses yankılandı zihninde:

—Hayır!

İnsanların yüzlerine daha dikkatli bakmaya çalıştı. Sanki beyaz bir ışık gibiydi yüzlerde dolaşan. Sanki kalabalığın içinden gelen ses onun sesiydi. Bütün gözlerden Aday'a bakıyor gibiydi. Çevresini tamamen sarmıştı. Dünya ile ay arasındaki gibi bir ilişkiydi Aday'la başka insanların yüzlerinde gördüğü ve kalabalığın içinden duyduğu ses arasındaki ilişki. Bir süre takip etmeye çalıştı. Gözleri ağırlaştı, uykuya dalar gibi oldu. Zihni birisiyle konuşuyor gibiydi, ama sözcükler, cümleler, düşünceler sanki kısa dalgada iletilen mesajlar gibiydi.

—Dünya ile ay gibi...

—Kapalı bir ilişki...

—Ne düşünüyorsun?

—Sen ne iletirsen.

Sık sık gözleri açılıyor sonra yeniden kapanıyordu.

—Bu otobüste misin?

—Senin olduğun her yerdeyim.

—Sen bil...

—Hay...

Sözcükler birbirine karışmaya başlıyordu. Kafasını kaldırıp, kurumuş olan dudaklarını hızla ıslatmaya çalıştı. Uyanık kalmaya çalışıyordu. Zihninde duyduğu sesleri hatırlamaya çalışıyor, bir türlü başaramıyordu.

Otobüs Taksim Meydanı'ndan geçip, Harbiye'ye ulaşmıştı. Osmanbey Metro Durağı'na yakın bir yerde otobüsten indi ve Kurtuluş Caddesi'ne doğru yürüdü. Yürüyüş boyunca ara ara zihni uykuya dalıyor gibiydi. Bu anlarda sanki etraftaki tüm hareket ve zaman duruyor yalnızca Aday hareket ediyordu. Sola döndüğünde Kurtuluş Caddesi'ne girecekti ki, uyuklar durumunda olan zihni karşıdan geleni gördü. O anda yoldan geçen arabalar durmuş, yayaların hareketi kesilmiş, ardındaki fırtına yerini koyu renkli bir sese bırakmıştı. Aday'ı gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi. O anda sanki hareketlendi ve o koyu renkli ses Aday'ın sol yanından geçmekte olana bir çırpıda şunları söyleyiverdi:

—Mutfak rafında ne var?

Aday, bunları o kadar net ve baskın bir biçimde söylemişti ki anlaşıl-maması mümkün değildi. Aday, karşıdan gelenin yanında hızla geçip, sağa yani Kurtuluş Caddesi'ne dönmekte olan taksiye, taksinin sağ arka kapısından bindi. Binerken arkasına yani Aday'a bakmakta olana doğru güle güle der gibi sağ avu-cunu kapadı ve taksi hızla uzaklaştı.

Aday, taksiciye gitmesi gereken yeri tarif ettikten sonra camdan dışarıyı uzun uzun seyretti. Tarif ettiği semtin merkezine geldiğinde taksiciye parayı uzattı ve taksiden indi.

Semt merkezindeki meydanı dik kesen sokakların birinin ilerisindeki bir kıraathaneye doğru yürüdü. Hava soğuk olduğundan, kıraathane fazla hava-landırma yapmıyordu o yüzden her yanını sigara dumanı sarmıştı. İçeriye girdi. Oyun oynayanlara bir göz attıktan sonra birini sormaya geldiğini anlayanlara doğru bakarak :

—Mehmet abi, buralarda mı?

İçlerinden biraz daha yaşlı olanı:

—Nalbur olan mı?

Aday:

—Evet.

Yaşlı olan:

—Dükkândadır, çırağı yeni işten çıkardı.

Aday:

—Sağ olasın.

Yaşlı olanın yanındakiler Aday kapıdan çıkarken açıklama bekler gibi baktılar.

Yaşlı olan:

—Galiba bu, Mehmet'in yukarı mahalledeki gecekonduğunu kiralayan-lardı. Birkaç aydır yoklardı ortalıkta.

Aday, kıraathanenin karşı sokağına girip nalbur'a doğru yürüdü. Nal-

burlardaki kokuyu seviyordu. İÇeri girdi. Tahta masanın başında kırçıl bıyıklı, hafif kel ve biraz tombul bir adam oturuyordu. Aday'a bakarak:

—Buyrun

Aday:

—Abi, merhaba. Biz senin yukarıdaki evde oturuyorduk. Cengiz Abi'yle beraber.

Mehmet:

—Ha tamam. Cengiz ortalarda yok. Birkaç ay geçti, yıllık kirayı ödeme gününden. Bu haftasonu artık gidip bakacaktım eve. N'oldu, öldü mü kaldı mı diye!

Aday:

—Abi işlerini bana yaptırıyor artık.

Mehmet:

—İyi işlerini büyütmüş o zaman. Kirayı mı yolladı?

Aday:

—Evet, daha önce de olmuş galiba bir-iki aylık gecikme. “Kusura bakmasın” dedi.

Aday, cüzdanından çıkarıp parayı Mehmet'e uzattı. Mehmet, parayı sayıp cebine koyduktan sonra:

—Önemli değil. Selamımı söyle!

Aday:

—Oldu abi, kolay gelsin.

Ara sokaklardan semt merkezine çıkarken, zihninde para hesabı yapıyordu. Beklediği gibi evin başkasına kiralanmadığına seviniyordu. Gidip evi bir kolaçan etmeyi düşündü. Sonra “Bir kerede bu işi halletmeliyim!” diyerek, planı yapmaya koyuldu.

XVIII

Ozan, ayakta psikiyatri servisinin salonundaki kapalı televizyona uzun süredir bakmaktaydı. Baran henüz kapalı bölümünden çıkarılmamıştı. Çevredeki hastalar Ozan'a yaklaşmaya çekindiklerinden dolayı televizyonu açmaya da cesaret edemiyorlardı. Otuz yedi ekran televizyonun petekli dokusundan, salondaki çekyatlarda ve sandalyelerinde oturan hastalar gözüküyordu.

Ozan dikkatlice televizyona bakıyordu. Televizyonu işaret edip etrafına bağırarak sordu:

—Sizce buradan mı gelecekler?

Hastalar kendi aralarında homurdanmaya başladılar.

Hemşire odasından elinde televizyon kumandasıyla çıkan bir hemşire televizyonu açtı.

Ozan, televizyonun açıldığını görünce arkasına bakmadan odasına doğru yürüdü. Odasının kapısını yavaşça kapadıktan sonra, ranzadan bozma yatağına oturdu. Gözlerini kapadı. Kendisini beyaz ışıktan duvarlı odasının ortasında görüyordu. Duvarlarda mavi renkte yazılmış yazılar üst üste duruyordu yalnız üzerinden hafif bir beyaz renkle geçilmiş gibiydi. Düşünerek duvara şairin ona verdiği adı yazmaya çalıştı. İlk olarak Z harfini düşündü. Duvarda çivit mavisi renkte Z harfi oluştu. Ardından Z harfini olduğu yerde sağa doğru çevirmeyi düşündü. Kendisini beyaz ışıklı duvarların ortasında otururken gördüğü gözleri

yalnızca Z harfine odaklanmıştı. Sağa doğru çevirmeyi denediğinde, Z harfi N harfine dönüşmüş, bu anda Z harfine odaklanmış gözleri içe doğru bakmaya başlamıştı yani yalnızca göz akını görüyordu. Tam bu esnada yatakta otururken kapadığı gözleri açıldı ve karşı duvarda A harfi gördü. Ardından bir çember üst üste yazılmış harfleri sardı. Çember genişlemeye başladı. Çember genişledikçe çevresinde yanıp sönen ışıklar görmeye başladı, ışıklar kapıları ve pencereleri olan evlere benziyordu. Çember genişledi genişledi. Ozan, gözleri karşı duvardaki açık bir noktaya kilitlenmiş bakıyordu. Z,N harfleri durmadan çevriliyor ve her A gördüğünde çember genişliyordu. Işıklardan oluşmuş her evin bir kapısı veya penceresi vardı. O kadar fazla ev gördüki Ozan'ın midesi bulanmaya başladı. Derken çemberin genişlemesi bir anda durdu. Karşı duvarın arkasında ya da önünde bir duvar daha görüyordu. Duvarın rengi griydi. Anlık bir biçimde görünüyor ve kayboluyordu. Ozan, duvara Z harfi yazıp çevirmeye çalıştı. Mavi ışıklı yazı duvarın üzerinde kayboldu ve her şey bir anda kesildi. Tüm görüntüler kayboldu. Ozan, yatağa uzandı. Kalbi hızla çarpıyordu. O kadar hızlı çarpıyordu ki eliyle yoklama ihtiyacı hissetti. Gözleri yeniden olması gereken yere gelmişti. O kadar susamıştı ki kıpırdayacak halde değildi. Yataktan yuvarlanarak yere indi. Sürünerek masaya ulaştı ve son bir hamleyle sürahiyi devirdi. Masadan damlayan sulardan yudumladı. Biraz daha kendine geldiğinde sürahiye uzanıp içinde yarım kalan suyu içti. Yere sağ kolunun üzerine kafasını koyup uzandı, uykuya dalarken gözünün önüne gelen sahnede ucunda demir parmaklıklar olan bomboş bir koridordu.

XIX

Aday:

—Nasıl gitti dağıtım?

Müjgan:

—Gayet iyiydi, ilgiyle karşılandı.

Nesrin:

—Cem, internet sitesine geri dönüş olmuş mu onu kontrol etmeye gitti biraz önce.

Aday:

—İyi.

Müjgan:

—Sen n'aptın?

Aday:

—Sanırım yapmam gerekeni yaptım.

Feride:

—Bu gece biraz daha geç çıksak olur mu?

Müjgan:

—Evet, Taksim'de daha geç başlamalıyız.

Aday:

—Olabilir, ben de çok yorgunum.

Nesrin :

—Bu arada duş alsan iyi olur artık. Leş gibi kokuyorsun.

Aday:

—Öyle mi?

Müjgan :

—Uyuyalım mı biraz?

Feride:

—Ben de onu demeye çalışıyordum.

Nesrin :

—Cem gelsin ona kapıyı açayım, ben de uyurum. Siz yatın.

Aday:

—Artık ben de uyanınca duş alırım.

Yataklarını hazırlayıp, uzanmışlardı. Evin tek odası yorgunluk kokuyordu. Hepsinin yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Nesrin, mutfığa gidip bir sigara yaktı, bir taraftan saate bakıp, bir taraftan uyukluyordu.

Şehir hatları vapurları günün son seferlerini yapmaya devam ederken, şehrin ışıkları yıldızların görünmesini engellese de ay kendini bulutların arasından tüm şehre gösteriyordu. Bulutların rengi kızıla çalışıyordu.

Nesrin, odadaki elbise dolabının alt çekmecesindeki fotoğrafları karıştırdı. Umud'un yemek yaparken mutfakta çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı ve mutfığa geri döndü. Fotoğrafı masanın üstüne koydu.

Aday, yatakta hafifçe sağa döndü ve sağ kolunu ileri doğru uzattı. Uykuya dalıyordu, gözleri yavaş yavaş kapandı.

—17 yıldır aklımdayım!

Bu cümleyi o kadar net duymuştu ki rüyaya daldığı anda, nereden geldiğini anlayamadığı bu ses karşısında vücudu irkildi. Ardından dört kelimelik bir tekerleme ya da şarkı, aynı ritimle sürüp gidiyordu bir yandan. Masanın üzerinden ütü düşüyor, bir çatal havalanıyor tam düşeceği zaman bir el çatalı tutmaya çalışıyordu. Uzanan el masadakileri deviriyor, devrilen sürahiden yere su damlamaya başlıyor. Yerdeki su birikintisi Aday her nefes alıp verdiğinde adım adım yayılıyordu. Masanın üzerinden yuvarlanarak düşen seramik tuzluk yerde paramparça oluyor, fırlayan parçalardan birisi çatalı tutmak üzere olan kola saplanıyor, çatal fırlıyor dolabın üzerinde duran ip yumağına çarpıyor, ip yumağının ucunda duran dikiş iğnesi dolaptan yere doğru düşerken dolabın yanında yatmakta olan Aday gözlerini açıyor ve dikiş iğnesi kuyruğundaki beyaz ufak bir iplikle beraber Aday'ın sol göz bebeğine batıyor. İğnenin ucu, Aday'ın sol göz bebeğine değdiği an, eskitilmiş bir fotoğraf gibi bomboş bir koridor ve ucunda demir parmaklıkları görüyordu. Bu görüntü, Aday'ın gözünün önünde ayrıntıları seçebileceği kadar uzun kalmıştı ya da Aday öyle hissediyordu.

XX

— Alo! Merhabalar, biz Fallik Süt Ürünleri'nden arıyoruz.

— Buyrun, ben de sizi bekliyordum.

— Müşteri Hizmetleri Hattı'na ürünlerimizde kullandığımız sütlerin daha çok benekli ineklerden mi yoksa sarıkızlardan mı alındığını sormuşsunuz?

— Ha ha! Evet?

— Ülkemizde genel olarak iki tip inek bulunuyor efendim. Montafon ve Holstein, sütlerimiz daha çok bulunan Montafon türünden sağılıyor.

— Çok sağolun.

— Rica ederiz.

Bu konuşmadan sonra yanındaki arkadaşına dönüp:

— Beklediğimiz telefon geldi.

— Fark ettim.

— Bugün başlıyoruz o zaman.

— İyi bakalım.

— Alo! İyi günler. Sürye Margarinleri'nden arıyoruz.

— Pardon, anlayamadım.

— Sürye Margarinleri Müşteri Hattı'na mesaj ve akabinde bu telefon numarası bırakılmış.

— Ha, tamam.

AYAK

— Margarinimizi karıncaların yemediğinin doğru olup olmadığını sormuşsunuz.

— Doğrudur.

— Bu konuda yapılmış bir araştırmaya rastlamadık efendim. Sizi bilgilendirmek görevimiz.

— İlginiz için teşekkürler.

— Alo! Evkir Temizlik Ürünleri'nden arıyoruz.

— Buyurun.

— Müşteri Hizmetleri'ne zemin ve yüzey temizleyici olarak kullanılan ürünümüzün adının neden çamaşır suyu olduğunu sormuşsunuz. Doğru mu efendim?

—Olabilir.

—Ürünümüzün asıl kullanım alanı çamaşırları beyazlatmaktır.

—Teşekkürler.

—Biz teşekkür ederiz.

—Alo! Fez Bakım Ürünlerinden arıyoruz...

-...

—Alo!

Mekanizma her geçen gün daha iyi işlemeye başlamıştı. Taksim'i baştanbaşa boyadıkları gecedен bugüne, şu ana kadar geçen süre boyunca daha da gayretli çalışmışlar ve İstanbul'un büyük çoğunluğunun uğradığı semtleri tamamen duvar yazılarıyla doldurmuşlardı. Bu durum insanlar tarafından farklı tepkilerle karşılanmış olsa da tüm tepkilerin ortak bir yönü bulunuyordu. "Bunu yazanlar kim?" İnsanlar arasında uyanan bu merak, gizeme yönelmeye yol açmış ve çeşitli ortamlarda çokça konuşulur hale gelmişlerdi. Tabii ki nüfusun tamamını düşünürsek sadece görüp geçenler, baksa bile görmeyen insanlar da epey vardı. İşin en güzel yanı az da olsa dağıttıkları kâğıtlar etkili olmuş ve internet vasıtasıyla eylemlerin parçalarında yer almayı kabul eden bir topluluk oluşmuştu. Bir ay gibi bir sürede elli kişi civarı böyle bir topluluk oluşturmak hiç de fena değildi. On kadar katılımcıya belirledikleri duvarlara, katılımcının kendi seçtiği bir yazıyı yazmasını, Ayak ve katılımcıya verilen numarayla imzalamasını tavsiye ettiler. Katılımcının onayından sonra, herhangi bir ürünün danışma hattını arayıp katılımcının telefon numarasını bıraktılar. Bir hafta içerisinde yedi duvarda da yazı vardı. Diğer üçünün olmayışını danışma hatlarının iyi çalışmamasına bağladılar. Ayrıca on beş gün boyunca her akşam bir saat boyunca konuşularak bir yeri bombalama planı yapmayı onaylayan bir katılımcı da olmuştu. Bundan başka, farklı iki katılımcı da bombalama hakkında konuşulacak ev adresine büyük koliler yollayabileceğini onaylamıştı.

Taksim’de duvarlara yazı yazarak geçirdikleri geceden iki gün sonra son olarak Üsküdar’ı da farklı yazılar ve renklerle donattılar. Hayli yorucu geçen gecenin sabahında eve gelen ihtarname canlarını epey sıkılmıştı. Umut’un mirasçısı devlet, evi boşaltmalarını istiyordu. Güne sessizlik hâkim olmuştu. Gecesindeyse açılan şaraplar ve yapabilecekleri bir şeyin olmamasından dolayı oluşan sessizlik yerini giriştikleri işteki heyecanın neşesine ve kahkahalarına bırakmıştı. Bekledikleri etkiyi o geceden yaklaşık on gün sonra görmeye başladılar. Yolda yürürken, otobüste, durakta yazdıklarından bahsedildiğini duymaya başlamışlardı. Aday hariç diğerleri üniversitede de çeşitli ortamlarda merakla sorulan o soruyu duymuşlardı. Yaratıkları atmosfere gittikçe kendileri de kapılıyorlar ve algıları sürekli kendilerinden bahsedildiği izlenimine yol açıyordu. Birlikte gördükleri bir düş gibiydi. Bu sürede çevreden sakladıkları bir sırrı paylaştıkları için git gide yakınlaşmışlardı. Üzerine konuştuğça yaptıkları ve yapacakları işlerin daha önemli olduğunu düşünme eğilimdeydiler. Giderek insanların kendilerinden beklenti içinde olduklarını düşünmeye başladılar ve bu onları daha fazla insanı etkileyecek eylemler aramaya itti. Yorucu geçen tartışmalardan sonra gelecekteki eylemleri ve barınma sorununu çözebilmek için tekrar uyuşturucu kullanan, ailesi zengin çocukları tehdit etmeye karar verdiler. Bunun için bir hafta kadar sıkı bir araştırma yaptılar. Bu arada katılımcıları da eyleme dâhil etmek için mekanizmayı itinayla kurdular. Metin’in Aday’la buluşup, Aday’ın istediği video kaydını yaptıkları gün, gereken aramaları gerçekleştirip, paranın kendilerine ulaşmasını beklemeye başladılar. Kendileri de mekanizmanın kilit noktalarında rol alıyorlardı. Hatta öyle ki kendilerinin belirlediği numaralara da yapmaları gereken rolleri internetten iletiler.

İlerleyen birkaç gün içerisinde peş peşe tehdit mektuplarının iletildiği mesajlarını aldılar. Ondan biraz daha az sayıda mektup iletilmişti. Eğer başarılılarsa ellerine on bin liraya yakın para geçecekti. Mektupların iletildiği mesajlar geldikten sonra hepsi daha fazla insana ulaşabilecekleri bir eylem planında hem fıkirdiler.

Aday, Cem’e bakarak:

— İnternet sitesinden izimizi süremezler değil mi?

Cem:

— Abi, kaç kez söyledim. Hem dediğin gibi mümkün olduğunca güvenlik kamerası olmayan daha çok bilgisayar oyunu oynanan cafelerden yapıyorum işlemleri hem de IP gizleyen yani bağlandığım bilgisayarın yerini bulmalarını zorlaştıran programlar kullanıyorum.

Aday:

— Peki, canlı yayın sırasında sizce bir televizyon kanalının binasına girip mesajlarımızdan birkaçını yayınlamaya ne dersiniz?

Nesrin:

—Alenen bizim yaptığımızı mı ifşa edeceğiz?

Aday:

—Yok, biz de orada Ayak tarafından yönlendirilmiş olarak bulunduğumuzu beyan edeceğiz. Cem ile biri daha, gelmeyecek. Bu işin, tutuklanma filan olursa yürümesi lazım. Ama sanmıyorum bir suç unsuru bulabileceklerini, televizyon binasına girmek dışında. Onun da çok yaptırımını yok. Ama bu hareketi epey genişletir hatta efsane haline getirir.

Müjgan:

—Bizden başkalarının da orada olması lazım.

Aday:

—Bence birkaç kişi daha olur katılan.

Nesrin:

—Güvenliği nasıl geçereziz?

Aday:

—Kuru sıkı tabancayla.

Müjgan:

—Olmaz, silah işine kuru sıkı da olsa bulaşmayız. Tartışma istemem.

Aday:

—Gerçeğine benzeyen oyuncak silah.

Müjgan:

—O Olabilir. Peki, sizce değer mi?

Nesrin:

—Bence değer.

Feride:

—Benim hiç niyetim yok. Dışarıda kalan ben olabilirim.

Nesrin:

—N'oldu kız, tırstın mı?

Feride:

—Yok, çok yoruldum. Ayrıca sonra tutuklama olursa aileyle uğraşması zor olur. Kesin bulaştırırlar bu işe onları da, bir şekilde.

Müjgan:

—Neyse, zaten paranın gelmesini beklemek durumundayız. Tüm tahsilâtı tek günde yapsaydık iyi olacaktı. İki güne yayılması tedirgin ediyor beni. Cem, internette iletmiş eylemlerin hepsi onaylandı değil mi?

Cem:

—Daha önce duvarlara yazı yazanlara ilettilim. Zarfı verecekleri numaralara kadar hepsi tamam.

Nesrin:

—Zarfın içine bakıp yürütenler ya da teslim edecekleri kişiyi sıkıştıranlar olursa...

Cem:

—Bir kısmı zaiyat olabilir. Normal. Yüklü miktar beklediğimiz hariç hiçbirisinde zarfı ilk biz teslim almayacağız. Yüklü miktarı Aday alacak. Onun da numarasına olmayan bir numaraya teslim etme görevi yazdım. Abi, almadan önce, güvenlik kamerası olan bir internet kafeden siteye girmeyi unutma. Orda bir durum olursa, zaten Aday'ın ikameti başka yerde bulunuyormuş. O yüzden burayı bulmaları zor.

Nesrin:

—Diğerleri zarfı alınca ne yapacak?

Cem:

—Plan tıkırında işlerse, belli yerlere tam saatinde bırakacak, biz de oraları gözlüyor olacağız. Mesela bu yerlerden bir tanesi Beşiktaş'taki Şairler Parkı.

Müjgan:

—İyi gözükyüyor, bakalım.

Aday:

—Peki zarfı alırken ne söyleyeceklerini de ilettin umarım?

Cem:

—Unutur muyum ! «Cengiz Abi'nin Selamı Var ! »

Müjgan:

—Aslında parayı teslim alırken izlese, belki zaiyatı azaltabiliriz.

Cem:

—İyi fikir!

XXI

İlk gün beş ayrı yerde ve zamanda para tahsil edilecekti. Tehdit mektupları yerlerine ulaştıktan sonra, ankesörlü telefonda tehdit edilenlere buluşma saati ve yeri bildirdiler. Bu yüzden bu konuda bir aksaklık beklemiyorlardı. Beş farklı yerde ve zamanda beklemeye başladılar. Feride'nin beklediği tahsilât gerçekleşmedi. Buluşma yerine gelenin halinden ve tavrından katılımcı olduğunu anladı ve gerisin geri eve döndü. Diğer üç tahsilât gerçekleşti ve ilk elden zarfı alanlar belirtilen zamanlarda, belirtilen yerlere bıraktılar. Nesrin, Müjgan ve Cem, dikkatlice zarfları bırakıldığı yerden aldıktan sonra eve yöneldiler. Aday'ın izlediği tahsilât gerçekleşti ama zarfı alan katılımcı, zarfı alır almaz açtı. Buna rağmen Şairler Parkına belirtilen saatte geldi ve heykelin apış arasının altında kalan kısma zarfı sıkıştırdıktan sonra biraz uzağa karşısına geçip sigara yaktı ve beklemeye koyuldu. Bu arada Aday, parkın hemen dışında onu izliyordu. Bir saat geçmesine rağmen tahsilâtı yapan yerinden kıpırdamadı. Aday, bir çözüm bulmaya çalışırken katılımcı kalktı zarfı olduğu yerden aldı ve cebine koyup parkın çıkışına doğru yürüdü. Aday, parkın kapısından biraz uzaklaştı. Katılımcının, Beşiktaş yönüne doğru yürüyeceğini düşünüyordu. Bu yüzden Maçka tarafında doğru yürüdü. Parkın çıkışında katılımcı Beşiktaş yönüne gitmekten vazgeçti ve Maçka'ya doğru yürüdü, tam bu esnada Aday da yokuştan aşağı yani Beşiktaş yönüne doğru yürüyordu. Kaldırımından karşılıklı geçtiler. Aday,

dikkatlice katılımcının yüzünü süzdü ve daha sonra Üsküdar'a geçip doğruca eve yollandı.

Aday, eve girdiğinde salonda ortadaki halının üstünde dört bin küsur lira duruyordu.

Nesrin:

— Sen de at bakalım ganimet!

Aday:

— Katılımcı çarptı parayı. Daha alır almaz baktı zarfa, sonra doğru Şairler Parkı'na bir saat başında bekledi, sonra da aldı tüydü.

Nesrin:

— Vay anasını!

Müjgan:

— Belki de herif tanışmak istiyordu.

Aday:

— Aklıma gelmedi değil ama şüphe daha ağır bastı.

Akşam boyunca eldeki paralarla neler yapacaklarını konuştular. Olabildiğince az bir kısmıyla barınma problemini giderip, çoğunu yeni eylemlere harcamayı düşünüyorlardı. Yapabilecekleri konusunda tek sınır tahayyülleri idi. Dinlenmeyi hak ettiklerini düşündüler ve gece erkenden uyudular.

Ertesi gün geri kalan tahsilâtları tamamlamak üzere Aday Kadıköy'e, Müjgan, Nesrin ve Feride ise Beşiktaş Meydan'a gittiler. Aday, telefonla belirttikleri saatte ve yerde üç bin liraya yakın bir parayı tahsil ettikten sonra karşısındaki elemana bakarak:

—Cengiz Abi'nin Selamı Var!

—Bir daha rahatsız etmezsiniz değil mi?

—Bu sana bağlı?

—Nasıl yani?

—Kullanmazsan rahatsız etmeyiz. Cengiz Abi uyuşturucuyu hiç sevmeyiz.

Aday, arkasına bakmadan Rıhtım Caddesi'nden, taksiyeye binip uzaklaştı.

Müjgan, Feride ve Nesrin, Beşiktaş Sahili'ne vaktinden önce geldikleri için sahilde bir bankta koyu bir sohbeta dalmışlardı. Son birkaç ayda yaşadıklarını uzun uzun konuşmuşlar ve sonunda hayatlarının çok daha iyi geçtiğine kanaat getirmişlerdi. Bu arada az kalsın, buluşma saatini kaçırıyorlardı.

Tahsilâtı yapacak olanla tehdit ettikleri eleman, ilk kez Aday'ın Berke Gezgin' den parayı aldığı otobüs durağında yani iskeleye yakın Ortaköy yönüne giden otobüslerin geçtiği durakta buluşacaktı. Daha sonra tahsilâtı yapan zarfı, Çırağan Caddesi'nin sol kolundan içeri giren merdivenli Peri Çıkmazı'nda bir

apartman kapısının yakınındaki bir yere bırakacaktı.

Müjgan, Feride ve Nesrin otobüs bekler gibi durakta duruyorlardı. Bir taraftan da göz ucuyla çevredekileri süzüyorlardı. Bir otobüs geldi, duraktaki kalabalık seyrekleşti. Kalabalık seyrekleşince durakta biraz yaşlı geçkin biri cebinden zarfı çıkardı. Siyah t-shirt, siyah kot pantolonlu çocuk denebilecek yaşta bir genç, elinde zarf olana doğru yürüdü. Karşısına gelip:

—Cengiz Abi'nin Selamı Var!

Yaşlı geçkin olan tereddütle zarfı uzatıp:

—Buyur.

Genç zarfı aldıktan sonra gerisin geri dönüp Çırağan Caddesi'ne doğru yürüdü. Müjgan, Nesrin ve Feride'ye bakarak:

—Hava güzel biz de yürüyelim bari.

Nesrin:

—Ha, iyi olur.

Tam yürümeye başlamışlardı ki Müjgan son bir defa zarfı verene baktı. Sonra tam baktığının tehdit ettikleri kişi olmadığını anladığında, bir telsiz sesi duyuldu.

Müjgan, Nesrin ve Feride, biraz daha ileri ışıklardan karşıya geçmekte olan genci gördüler ama ışıklardan karşıya geçmek yerine düz devam ettiler. Müjgan, sessizce eğilip:

—Acayip bir şeyler var, dikkatli olun!

Nesrin:

—Sohbet eder görünelim, kıkırdayın biraz!

Zarfı alan genç, Peri Çıkmazı'na kadar ilerledi. Karşı kaldırımında biraz daha geriden üç kadın kol kola gülerken ama göz ucuyla genci izleyerek yollarına devam ediyorlardı. Genç, Peri Çıkmazı'na girdiğinde peşinden iki takım elbiseli, çıkmaz sokağın başına kadar gelip durdular. Müjgan:

—Arkadaşlar biraz hızlı yürüyün, bu iş boka sardı!

Nesrin:

—Gülmeye devam edin.

Caddenin karşısından bir polis arabası Beşiktaş yönüne doğru geçince Müjgan:

—Ben şuradan bir su alayım, siz o arada taksi çevirin uzaklaşalım buradan.

Müjgan, marketten su alırken Nesrin ve Feride, Müjgan'ın daha önce Berke Gezgin'e zarfı verip taksiye bindiği yerde yeniden taksi durdurdular. Nesrin ve Feride arka koltuğa bindikten sonra, Müjgan tam ön koltuğa binerken Peri Çıkmazı'na doğru son bir bakış fırlattı. Genç, çıkmazdan çıktı. Hemen

ardından takım elbiselinin biri çıkmaz sokağa girdi. Diğeri, bir süre bekledikten sonra gencin peşine takıldı. Bu arada biraz uzun baktığını fark eden Müjgan, hızla kapıyı çekti ve taksiciye:

—U dönüş yapabilir misin?

Taksici:

—Biraz ilerden olur abla!

Taksi, Beşiktaş yönüne doğru döndüğünde Müjgan:

—Biraz yavaş gidebilir misin?

Taksici:

—Olur abla.

Peri Çıkmazı'ndan takım elbiseli adam elinde zarfla çıktı. Biraz daha ileride zarfı Peri Çıkmazı'na bırakan genç, durakta otobüs bekliyordu. Hemen arkasında onu izleyen diğer takım elbiseli adam duruyordu. Müjgan, Feride ve Nesrin, taksinin içinden durumu süzerek geçtiler.

Taksici:

—Abla ne tarafa?

Müjgan:

—Karaköy.

Takside yalnızca çalışan radyonun sesi duyuluyordu. Hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu. Yol kenarında gördükleri polis otoları canlarını daha da sıktı. Feride soğuk soğuk terliyordu.

Aday, eve geldiğinde gayet keyifliydi. Mutfak masanın üzerinde televizyon binasına yapacakları baskını tasarlamaya çalışıyordu. Cem, internet kafeye siteye olan geri dönüşlerin verilerini almaya gitmişti. Aday, mutfak masasındaki Umut'un fotoğrafını fark ettiğinde bir sigara yakıp, fotoğrafa dalıp gitmişti. Şimdi, bir süredir yapmak istediği hesaplaşmayı yapmasının tam zamanı olduğunu düşündü. Evet, verdikleri söz... Umut'un geçmişini yaşayıp yaşayamadığını soruyordu kendine. O gün, karar verdikleri gün oyunu oynayacakların hepsi ne kadar da emindi bir başkasının geçmişini yaşayabileceklerinden. Başkasının geçmişini yaşamak ne demektir ki? Ona benzemek mi? Onun yaptıklarını yapmaya çalışmak mı? Onun gibi düşünmek mi? Kendi geçmişini onun geçmişi gibi görmek mi? Hiçbirisinin doğru cevap, daha doğrusu doğru soru olmadığını düşündü. Hayaller... Onun yapmak istediklerini gerçekleştirmeye çalışmak mı? Bu daha akla yatkın geliyordu. Onu gelecekte yaşatmak, geleceği oluşturmak, işte bunun için geçmişin hikâyesini kurmak gerekiyordu. Aday, başkasının geçmişini yaşamanın, onun hikâyesini yeniden oluşturarak hayallerini gerçekleştirmeye çalışmak olduğuna kanaat getirdi. Peki, bir başkasının geçmişini oluştururken Aday neredeydi? Kendisinden hiçbir şey katmıyor muydu sürece? Kendisinden

bir şeyler katıyorsa, bu nasıl başkasının geçmişini yaşamaktı? Peki, kendisinin hiç olmadığı bir durum mümkün müydü? Bunu düşündüğünde olmamanın, bir başkasının geçmişini çalmaya yol açacağını düşündü. Onun yerine geçmekte geçmişini çalmak. İşte o zaman, ona benzeyecekti, onun yaptıklarını yapmaya çalışacaktı. Herkesin geçmişe, geçmişine, başkalarının geçmişine bir şeyler katarak yaşadığını düşündü. O yüzden başkasının geçmişini yaşayabilmek, onu kalbinde hissederek, kendisinden ayırmadan hikâyesini oluşturmak ve yaşamaktı. Şimdi, ayaklarının onu bu eve getirdiği günden beri, Umut'un yerine mi geçmişti yoksa onun geçmişini mi yaşıyordu. Metin'i düşündü. Umut'a benzemeden kalbinin sesini dinleyerek bir şeyler yapıyordu ve Aday'a göre Metin, Umut'un geçmişini yaşamaya çalışıyordu, kendisiyle karşılaştığında daha başarılı buldu. Öyle ki elinde tuttuğu fotoğrafa bakarken kendisinin Umut'un yerini alarak verdikleri söze ihanet ettiğini düşünmeye başlamıştı. Hayır! Umut'un yerini kimse- nin alamayacağını düşündü. Önemli olan Umut'un hayal ettiklerinin gerçekleştirilmesiydi. Peki Umut, bu yaptıklarını mı hayal ederdi? İşte, bunu sorduğu an, yaptığıının Umut'un geçmişini çalmak olduğunu anladı. Masaya kapandı. Göğsünden yukarı, okyanusun üç bin metre dibine çakılmış uçaktan suyun yüzeyine çıkmaya çalışan bir yolcu gibi bir duygu çıkmaya çalışıyordu. Gözlerinden yaşlar ağır ağır fotoğrafa damlamaya başladı.

Kapı çaldı. Aday, bir süre yerinden doğrulamadıktan sonra ikinci çalışında kapıyı açtı. Gelen Cem'di.

—Abi, evi basmışlar.

Aday:

—Ne?

Cem:

—Her akşam bombalama planından bahsedenlerin evini polis basmış.

Aday:

—Nereden öğrendin?

Cem:

—Mail yollamışlar.

Aday:

—Evdeki dökümanları toparlamaya başlayalım, gidiyoruz.

Cem:

—Nereye?

Aday, Cem'in cep telefonunu işaret ederek:

—Yolda öğrenirsin.

Cem:

—Müjganlar n'olacak?

Aday:

—Haber veriniz.

Aday, dışarı çıkıp bulduğu en yakın marketten büyükçe birkaç koli alıp geldi. Bu arada Cem de bilgisayarın kablolarını sökmüş, taşımaya hazır hale getirmişti. Cem:

—Spreyleri de alacak mıyız?

Aday:

—Evet.

Beş on dakika içinde tüm malzemeleri kolilere yerleştirmişlerdi. Kapının önüne taşıdıktan sonra Cem, son koliyi de getirip sordu:

—Paraları bıraktık yukarıda.

Aday:

—Taksi parası ve iki yüz elli lira alıp gelir misin? Cep telefonunu da yukarıda bırakırsan sevinirim.

Cem, yukarı para almaya çıktığında. Aday, sokağın başına kadar yürüyüp, bir taksi çevirmişti. Kolileri taksiye yüklediler. Boğaz Köprüsü'nü geçtikten sonra Aday'ın taksiciye tarif ettiği semt merkezinden biraz uzakta taksiden indiler başka bir taksi durdurup asfalt yolun bittiği yere kadar gittiler. Cem'in nereye geldiklerine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Kolileri kucaklayıp bir gecekondu-nun önüne taşıdılar. Aday, kapıyı itti ve içeri girdiler. İçerisi epey tozlanmıştı.

Cem:

—Abi nereye geldik?

Aday:

—Bilmesen daha iyi.

Cem:

—Bu ev kimin?

Aday:

—Onu da bilmesen daha iyi. Burayı temizlememiz gerekiyor yoksa anlaşılır.

Cem:

—Peki, soru yok.

Aday ile Cem hummalı bir çalışmaya giriştiler. Önce uzun bir süredir kullanılmadığı belli olan çamaşır suyu gibi temizlik malzemelerini mutfak tezgâhının altından çıkardılar. Buldukları birkaç bezi yıkadıktan sonra akşam havanın kararmasına yakın temizliği bitirdiler.

Aday:

—Bilgisayarı kurar mısınız?

Cem:

—Olur abi.

Cem, az ışık veren şeffaf ampulün aydınlattığı gecekondu da bilgisayar kurarken Aday, masada bir kâğıda çiziktiriyordu. Biraz sonra Cem, bilgisayarı çalışır hale getirmişti. Aday, Cem'e kâğıdı uzatarak:

—Burada yazılanları yazıcıdan çıkart ve mümkünse ne zaman yazıldığı hiçbir şekilde belli olmasın.

Cem, Aday'ın yazdıklarını bilgisayara çekerken Aday, yenilerini çiziktiriyordu. Aday çiziktirmeyi bitirip Cem de çıktılarını aldığı anda saat epey ilerlemişti.

Aday:

—Bilgisayarda bizi bulabilecekleri herhangi bir veri var mı?

Cem:

—Yok. Bu bilgisayardan hiç internete bağlanmadık.

Aday:

—Bitirelim şu işi artık.

Aday, yazıcıdan kâğıtları aldıktan sonra mutfaktaki temizlediği rafa hepsini yaydı. Üzerine de dağınık bir biçimde iki yüz elli lirayı bıraktı. Aday:

—Çıkalım.

Cem:

—Peki abi, yazdıklarımız doğru muydu?

Aday:

—Bilmiyorum.

Cem:

—Eve mi gidiyoruz?

Aday:

—Önce ankesörlü telefonda bizimkileri arayalım.

Aday ile Cem başka bir semte kadar konuşmadan yürümüşlerdi. Cem:

—Yorgunluktan bittim.

Aday:

—Şurada telefon kulübesi var.

Cem:

—Kart var değil mi?

—Var.

—Ben mi arayayım?

—Olur.

Cem, ankesörlü telefona kartı taktı ve ceplerini yokladı. Cep telefonunu evde bıraktığını hatırlayıp:

—Abi, numarayı bilmiyorum. Sen biliyor musun?

—Bilmiyorum ama tuşlara bakarsam çıkartırım sanırım.
Aday, tuşların önünde bir süre durduktan sonra numarayı çevirdi.

—Alo!

Müjgan:

—Nerdesin? Cem yanında mı?

Aday:

—Yanımda. Siz nerdesiniz?

Müjgan:

—Bizim oradaki parkta. Eve gidemiyoruz.

Aday:

—Neden?

Müjgan:

—Gelince anlatırım.

Aday:

—Evi temizledik pırlı pırlı, orada buluşuruz.

Müjgan:

—Bilmiyorsun!

Aday:

—Eve gidebilirsiniz ama yine de siz bilirsiniz, biz yarım saate orada
oluruz.

Cem:

—Yarım saat mi?

Müjgan:

—Tamam.

Aday, telefonu kapattıktan sonra Cem'e bakıp:

—Acıktın mı?

Cem:

—Hem de ne biçim. Saat neredeyse gece yarısı oluyor.

Aday:

—Taksiye binelim, yolda uygun bir yerden sandviç alalım.

Cem:

—Abi, taksiye çok para vermedik mi?

Aday:

—Artık bir anlamı kaldığını sanmıyorum.

Yoldan geçen ilk taksiye atladılar ve doğrudan evin olduğu semti söylediler. Taksici, Aday ve Cem'in temizlik yapmaktan kirlenmiş yüzlerine kuşkuyla bakıp:

—Abi dediğiniz yer elli lira tutar en az.

AYAK

Aday, cebinden bir tomar para çıkarıp gösterdi.

Taksici:

—Kusura bakmayın, buralarda bu kadar uzun mesafeye gitmek isteyen olmuyor da.

Yolda bir büfede durup yiyecek aldıktan sonra yola devam ettiler, yarım saati biraz geçe evin yakınlarındaydılar. Aday, taksimetrenin gösterdiği ücreti taksiciye uzattıktan sonra indiler.

Aday:

—Önce parka gidelim.

Müjgan, Feride ve Nesrin parkın köşesinde bir cep kanyasını sırayla içiyorlardı.

Aday:

—Merhaba!

Müjgan, oturduğu yerden kalkıp Aday'ı ittirerek:

—Nerdediniz, niye haber vermiyorsunuz? Cem'in cep telefonu niye yanında değil? Ne hale geldik sizin yüzünüzden. Saatlerdir buradayız.

Aday:

—Kusura bakmayın, önemli bir işimiz vardı.

Müjgan:

—Bundan önemli ne olabilir ha?

Nesrin:

—Senin bu gizemli havalardan bıktım artık. Neyse söyle açık açık, bizler figüran değiliz!

Aday, olduğu yerde durmuş, biraz sakinleşmelerini bekliyordu.

Müjgan:

—Kusura bakma, biraz fazla tepki gösterdik. Bugün fena bir olay yaşadık.

Aday:

—N'oldu?

Müjgan:

—Polis işe karıştı, biz de uzaklaştık oradan. Ama çok genç bir çocuğu takip ediyorlardı. Zarfı da aldılar. Sizi aradık, ulaşamayınca eve de gidemedik. Dolaştık durduk, sonunda eve gitmeye karar verdik. Ama yapamadık. O saatten beri de buradayız. Hem ısınalım hem de biraz gevşeyelim diye kanyağa asıldık. Siz nerelerdediniz?

Aday:

—İsabet olmuş, bu bombalama planından bahsedilen evi basmışlar. Biz de tüm dökümanları ortadan kaldırdık.

Müjgan:

—Ne yaptınız, yaktınız mı?

Aday:

—Başka bir yere taşıdık, bir daha gideceğimiz bir yer olduğunu sanmıyorum. Sizden Üsküdar'da ilk parayı aldığımız gün güvenlik için istediğim paranın biraz daha fazlasını bu iş için kullandım.

Müjgan:

—Neresi, biz neden oraya gitmiyoruz?

Cem:

—Ben de düşündüm bunu, ama bilmeseniz daha iyi. Ben, şimdi yalnızca semtin adını biliyorum. Ama bilmeseydim daha iyiydi diyorum.

Müjgan, Aday'a bakarak:

—Peki şimdi ne diyorsun, girelim mi eve?

Aday:

—Bence girelim, şahsi eşyalarımızı ve parayı alıp çıkaralım. Ne de olsa orası artık devletin evi. Bir daha da dönmeyiz.

Müjgan :

—Plan var mı? Varsa şimdi söyle!

Aday:

-Yok!

Müjgan :

-Dağılacak mıyız?

Aday:

—Süreç gösterecek, ben birlikte kalmak istiyorum.

Hep birlikte eve girdiler ve şahsi eşyalarla birlikte Umut'un o tek fotoğrafını alıp çıktılar. Hepsinin sırtında birer sırt çantası vardı.

Feride:

—Hiçbir şey bırakmadık değil mi?

Müjgan:

—Sanki burada hiç yaşamamışçasına!

Nesrin:

—Bizi buradan devlet mi çıkardı biz kendimiz mi çıktık?

Aday:

—Bize ulaşacaklar belli!

Müjgan:

—Peki, ne yapacağız? Kaçacak mıyız?

Cem:

—Abi, nereden ulaşacaklar?

Aday:

—Bilmiyorum!

Müjgan:

—Belki de şu an izliyorlar!

Nesrin:

—Bence madem durumumuz bu kadar vahim, madem şu an bizi izlediklerini bile düşünebiliyoruz neden o televizyon binası basmayalım ki...

Aday:

—Kendimizi kısı kıvrak yakalatalım mı yani?

Nesrin:

—Zaten isteseler şu an bile gelip alabilirler bizi öyle değil mi?

Müjgan:

—Yani bu üzerimizdeki hâkimiyet bu kadar baskın mı? Elimiz kolumuz bağlı mı? Kontrol edilmeden hiçbir şey yapılamaz mı? Yani şimdi bana, biz birkaç arkadaş bir eylem yapmaya giriştik, kontrol edildiği müddetçe buna izin verdiler, bize çizilen sınırın dışına çıktık da tepemize mi bindiler veya binecekler diyorsunuz? Bu kontrol mekanizması bizim gibi sıradan insanların hayatlarını bile göz önünde bulunduruyorsa, buradan iki sonuç çıkar, ya biz sıradan değiliz ya da birileri tarafından yapılan suikastler, bombalamalar, uçak kaçırmalar ve saire, yapılmasına izin verilen eylemler. Yani hiçbir şey kontrolün dışında değil ya da sistem bizi, özellikle buradaki beş insanı kontrol altında tutuyor. Cem, internet cafeden tüm siteye, numaralarını ve şifrelerini girenlere şunu yolla “Yarın gün batımında sesimizi daha fazla insana duyurmak için o televizyon binasını basacağız.”

Cem, Aday’a baktı.

Müjgan:

—Ne zamandan beri birinden onay alıyoruz? Yoksa küçük dünyamızın kahramanını mı yarattık, ha?

Aday:

—Haklı. Neden bana bakıyorsun, itirazım olsa söylerim!

Müjgan:

—Bak, görüyorsun Cem. Kahramanımız aynı zamanda çok da anti-kahraman! Tek kelimeyle kusurlarını kabul eden bir mükemmel o! Her şeyi çok önceden gören, planlayan! Gerektiği zaman konuşan, hep haklı çıkan!

Aday:

—Eleştirinde haklısın ama iğneleyici tavrın yoksa şu evin basılması yüzünden mi diye sorduruyorsun bana.

Müjgan:

—Çok da beyefendi!

Nesrin:

—Ha ha, bunu daha önce de söylemiştin.

Feride:

—Sen de itiraf et artık ama Aday?

Aday:

—Neyi?

Müjgan :

-Mesela ben artistik yapmayı seven hıyarın biriyim !

Aday:

—Ben miyim o?

Müjgan:

—Hayır, hıyar benim!

Hepsi birden katıla katıla gülmeye başlamışlardı. Feride:

—İyi de yine niye, neye gülüyorsunuz?

Nesrin:

—Bak saf kızım, şimdi Mügan Aday’a, “hayır hıyar benim” dediğinde hem hıyar olan Müjgan hem de Aday oldu da o yüzden. Hani edebiyat derslerinde gösterirler ya virgülü koyacağın yere göre değişen cümleler «‘İhtiyar, adama baktı’ ya da ‘İhtiyar adama baktı’ gibi, öyle oldu. Anladın mı?

Feride:

—Evet.

Sırt çantalarında tüm hayatların, hayatlarının yüküyle boğaza doğru yürüyorlardı. Üsküdar Sahili’ne epey yaklaştılar.

Nesrin:

—Cem, şurada internet kafenin hala ışığı yanıyor, yolla şu mesajı!

Cem:

—Tam olarak ne yazayım?

Müjgan :

-”Yarın belirtilen yerde İstanbul’da güneşin battığı saatte” yaz, altına da açık adresi yaz.

Cem:

—Oldu, beş dakikaya buradayım.

Cem, sokaktaki internet kafeye girdiğinde saat gece yarısını epey geçmişti. Girmesiyle çıkması arasında oldukça kısa bir süre geçmişti ki bu sürede sokağın başında bekleyenler hiç konuşmamışlardı.

Mügan :

-Hallettin mi?

AYAK

Cem:

—Hızlıca buradan uzaklaşalım, acayıp kıldım.

Aday:

-N'oldu ?

Cem:

—Tam mesajı yollamak için internetteki hesabı açtım, internet kafedeki neredeyse tüm telefonlar bir anda çaldı.

Aday:

—Tamam, sahile inelim. İlk motora atlayalım.

Ana caddeye çıktılar. İskeleyle ulaşmak üzere son trafik ışıklarını geçerken, peş peşe polis otoları internet kafenin bulunduğu yöne doğru gidiyorlardı.

Aday:

—Olabilirdiğin rahat davranın, karşıya geçtik mi bu işten sıyrılıyorz.

Suyun kıyısına geldiklerinde hiçbirisi arkasına bakma isteği duymuyordu. Geride kalanlar, geleceklerindeydi. Son anda yetiştikleri motor, şu an boğazın serin sularında yol almaktaydı.

Aday:

—Biliyor musunuz, Boğaz Köprüsü'nün Ortaköy'de bulunan ayaklarının çevresi askeri alan. Bunu gösteren levhalar var yalnız hiç kulübe yok! Yani Boğaz Köprüsü'nün Avrupa'daki ayakları rahatça bombalanabilir.

Cem:

—Oraya kaç kilo patlayıcı gerekir, biliyor musun?

Müjgan:

—Sizce bu konuşmayı da dinliyorlar mıdır bir şekilde?

Aday:

—Şüphesiz!

Müjgan:

—Ha ha!

Nesrin:

—Madem durum böyle diyorsunuz, o zaman bu sistemde açık bulmak tam anlamıyla sistemin işine yarar! Mesela dediğin gibi eğer Boğaz Köprüsü'nün Avrupa'daki ayaklarının çevresinde güvenlik yoksa ve sende bunu ifade ediyorsan, oraya güvenlik koyarlar.

Cem:

—İnternette açık bulanlara da bu yüzden iş veriyorlar, açıkları kapatsın diye.

Müjgan:

—Sistem durmadan yeniden biçimleniyor, karşımızda bir sabitlik yok!

Aday:

—İşte bu yüzden organik, tamamen bünyende var oluyor. Soluk alış verişinle hücrelerinde var ediyor kendini!

Nesrin:

—O zaman Umut haklıydı!

Buz gibi bir sessizlik oldu. Bu arada Beşiktaş'a ulaşmışlardı.

Aday:

—Kartımda birkaç kontör kaldı, birine iletmem gereken bir mesaj var, şuradan bir arama yapacağım. Yanınızda herhangi bir ürün var mı?

Feride:

—O ne demek?

Aday:

—Gazoz gibi mesela...

Müjgan:

—Su var.

Aday:

—Olur.

Aday, telefon kulübesinin ışığında su şişesini inceliyordu. Şişenin üzerinde gördüğü numarayı çevirdi. Karşısına telesekreter çıktı ve mesaj bırakabileceğini bildirdi. Aday, cüzdanından çıkardığı bir telefon numarasını söylediikten sonra:

—Sürekli tükettiğimiz sularınızda acaba toplam organik karbon miktarı ne kadardır? Teşekkür ederim.

Müjgan:

—Ne dersiniz Ortaköy yönüne mi yürüyelim?

Nesrin:

—Yok ya, köprünün ayağında binerler tepemize!

Hep birlikte Dolmabahçe yönüne doğru yürümeye başlamışlardı. Kimin başlattığını bilmedikleri neşeli bir şarkı tutturup Dolmabahçe'nin önüne kadar geldiler.

Müjgan, Aday'a doğru bakarak:

—Tam olarak neresiydi?

Aday, eliyle açıklığı işaret ederek:

—İşte burası!

Müjgan:

—Eğer seni rahatsız etmiyorsa soracağım.

Aday:

—Sorabilirsin.

Müjgan :

—Sen ne yöne bakıyordun?

Aday:

—Ben Saat Kulesi'ne doğru bakıyordum, karşımda Metin vardı.

Müjgan:

—Umut?

Aday:

—Boğaz'a bakıyordu.

Müjgan:

—Kaçınıcıda patladı silah?

Aday:

—Üçüncüde! Allah kahretsin! Evet, her şey bulanık olabilir bu dünyada, bir saniye önceki bir soluk alıp veriş her şeyi değiştirebilir. Mesela bir futbolcu, bir saniye önce soluk almışsa gol vuruşunu yapamayabilir ve bu yüzden oynadığı takımın borsadaki hisseleri düşebilir, onun etkisiyle dünyanın herhangi bir yerindeki bir insan intihar edebilir, bu intihar haberini okurken sekreter bir telefonu yanlış bağlayabilir ve bu ülke çapında bir krize ve o ülkenin etkisiyle küresel bir dalgalanmaya yola açabilir. Bu dalgalanma sonucu başka bir ülke nükleer denemelerine hız verebilir ve bu da bir savaşa yol açabilir. Ama öyle değil işte! Silahın logunu çeviriyorsun ve lanet mermi üçüncü sıraya yerleşiyor. Bunun nedenini açıklamak zor. Evet, geçmişe baktığımızda “Şu olmasaydı ne olurdu?” diye spekülasyon yapabiliriz ve bu yüzden nedenini açıklamak zor. Dünyada olmuş olan herhangi bir olay merminin üçüncü sıraya yerleşmiş olmasına yol açmış olabilir veya tüm olaylar, veya düşünceler, veya duygular... Burası önemli değil de, benim ağrıma giden: sürece müdahale. Eğer, tüm olabirlikleri kabul edersek ve sonuçta mermi üçüncüye yerleşmişse; şu da anlattıklarım kadar açıktır ki: Oradakileri, o ana getiren ortak iradeye müdahale edilmeseydi, o mermi Metin'in kafasında patlayacaktı.

Müjgan:

—Anlayamadım, müdahale mi edildi?

Aday:

—Evet.

Müjgan:

—Biri daha mı vardı?

Aday:

—Bu kadar, daha fazla soru istemiyorum!

Müjgan:

—Demek bu yüzden ben, hep içten içe cinayet şüphesi duyuyorum!

Cem:

—Bana da sonunda anlattınız.

Aday:

—Yürüyelim mi?

Birbirlerine bakmadan, yalnızca karşıya bakarak ve konuşmadan yürüyorlardı. Yeniden sessizlik çökmüştü dünyalarına, sol tarafta kalan parkın yarıdan geçerlerken çöken sis gibi sessizliği boğuk bir ses bozdu:

—Gençler, bir bozuk atın, şarap için!

Hepsi birden durdu, karanlıktan gelen sese doğru baktılar. Parka ağacın dibine uzanmış uzun, kirli pardösülü bir berduş öksürmeye başlamıştı.

Aday:

—Abi gel, sana ne istiyorsan alalım?

Berduş, inanmaz bir biçimde sokak lambasının vurduğu yüzlere bakmaya çalıştı. Aday, ayağa kalkmaya çalışan berduşun yanına gidip:

—Yalnız para vermeyiz abi, ne istiyorsan gidelim büfeye alalım.

Berduşu da yanlarına alarak yolun karşısındaki büfeye gidiler. Büfeyi işleten berduşun büfeye girmesinden rahatsız olmuştu.

Müjgan, büfeciye bakarak:

—Amca bizimle birlikte, ne isterse alacağız!

Berduş, büfeciye bir şeyler söylemeye çalıştıysa da oradaki kimse ne dediğini anlamadı.

Aday, büfeciye hemen arkasındaki rafı işaret ederek:

—Oradaki en pahalı viskiden, tekiladan, bacardiden ne çeşit varsa hepsinden birer adet ver. Bir de koliye koyarsan iyi olur.

Büfeci uzatılan parayı görünce, önce hesap makinesiyle hesaplamaya girişti, ardından şişeleri koliye yerleştirdi ve Aday'a uzattı.

Aday:

—İyi akşamlar.

Büfeci:

—İyi akşamlar.

Hep birlikte yeniden yolun karşısına geçmişlerdi. Berduş, biraz daha aylır gibi olmuştu.

Aday:

—Al abi, bunları. Varsa arkadaşlarına da ikram et. Hadi, iyi akşamlar.

Tekrar yürümeye başlamışlardı. Bir süre sonra:

—Sizce iyi mi yaptık?

Müjgan:

—Artık çok da önemli değil!

Feride:

—Nerede kalacağız, ne yapacağız?

Aday:

—Ayaklarımız bizi bir yere ulaştırır elbet!

Galata Köprü'süne girmeden önce bir alkolicle daha karşılaştılar. Bu seferki oldukça ayıktı ve yanında gezdirdiği köpekleri de vardı. Buldukları büfeden ona da benzer bir koli yaptırdılar. İstanbul'un bu civarlarında sokakta yaşayanlar için soğuğa rağmen mutlu bir geceydi. Çantalarına kendileri için de bir şişe şarap koyup yollarına devam ettiler. Sarayburnu'na geldiklerinde, parkta bankın üzerinde saç sakalı karışmış bir evsiz daha gördüler. Yanına yaklaştılar:

Aday:

—Abi, merhaba!

—Meraba, meraba...

—Bir isteğin var mı, ne istersen alabiliriz sana Tekel'den!

—Sağolun, alırsanız bir şişe şarabınızı içerim, başka da bir şey istemem!

Aday, Müjgan'a bakarak:

—Şarabımızı verelim mi abiye?

Müjgan:

—Olur!

Müjgan, çantasından bir şişe kırmızı şarabı çıkarıp denize bakmakta olan saçlı sakallı adama uzatarak:

—Açabilecek misin?

—Sağolasınız. Şimdi ben de size bir şey vermek isterim. Ama benim size verebileceğim elle tutulur bir şey yok. Yalnızca belki ömür boyu düşündüğüm bir soru var.

Aday:

—Nedir abi?

Giydiği ayakkabılardan çıplak ayakları gözüken saçları kumral, sakalları ise muhtemelen tütünden sararmış adam, sağ elini silah gibi yaparak Boğaz'a doğru uzatıp sordu?

—Bu elimde gösterdiğim ne?

Aday:

—“Elimle” demiyorsun değil mi?

Adam yineledi:

—Bu elimde gösterdiğim ne?

Cem:

—Silah olsa gerek!

Adam, diğerlerine baktı. Hepsisi, adamın sağ eline ve boğaza doğru bakıyordu. Adam:

AYAK

—Parmağın ucundaki dünya!

Hepsi, sağ eline ve Boğaz'a doğru bakarken Adam, bir tek sol eliyle şarabı açmış ve dikip yarılamıştı. Ne diyeceklerini bilemediler. Birbirlerine baktılar ve yürümeye niyetlendiler. Hoşça kal demelerine aldırmayan adam, gözlerini karanlık sulara dikerken yeniden yol almaya başlamışlardı.

XXII

İstiklal Caddesi, sıradan bir öğleden sonra yaşıyordu. Paralel sokaklardan birinde ucuz bir meyhanede Metin, kaçınıcı olduğunu bilmediği duble sek rakısını yudumlamaktaydı. Öğleye doğru bir telefon gelmişti. Telefondaki ses “Suyumuzda hiç organik karbon yoktur” diyordu. Metin, bir gün geleceğine inandığı bu telefonun bu kadar erken gelmesine anlam verememişti. Henüz hiçbir planı yoktu. Kendini İstiklal Caddesi’ne attı. Bulduğu ucuz bir meyhanede içmeye başladı. Şimdiyse cebindeki CD’yi ne yapacağını hiç bilmiyordu. Cebindeki parasını hesapladı, tüm parasıyla içmeye karar vermişti. Önünü görececek halde olmamasına rağmen bir büyük daha söyledi.

Cengiz, bir yılı aşkın bir süredir uğramadığı gecekonduunun önündeydi. Ne yaptı ne ettiyse de aklından bir türlü çıkaramadı. Aslında buraya üçüncü geliyordu. İlkinde, çok çabuk vazgeçmiş, ikincisinde kapıya kadar gelip geri dönmüştü. Ama mutfak rafında ne olduğu sorusu her gün içini kemiriyordu. Bu sefer aklına koymuştu. Defalarca hiçbir şey olmadığını düşünmesine rağmen kendini ikna edememişti. İşte, gidiyordu. Kapının önüne kadar geldi. Kapıyı bir iki kez tıklattıktan sonra, hırsla ittirdi ve kapı açıldı. İçeri girdiğinde, ilk önce yeni birilerinin yerleşip yerleşmediğine bakmak için ışığı yaktı. Her şey eskisi gibi gözüküyordu, bilgisayar dikkatini çekti. Bilgisayara doğru gittiyse de aklına yeniden mutfak rafı geldi, hızla mutfağa girdi. Açık olan mutfak dolabının rafında elini

gezdirmeye başladı. Birkaç dosya kâğıdı ve kâğıt para lavaboya düştü. Şaşırıldı. Ardından raftaki paraları aldı. Ne yapacağını bilemedi. Dışarıdan bir ses geldiğini duydu. Paraları cebine koyup, hızla ışığı kapadı ve pencerenin yanına geldi. Perdeyi hafifçe araladı, bir süre sokağı gözledi. Terlemeye başlamıştı. Evden bir an önce çıkması gerektiğini düşündü. Sokak kapısının arkasında bir süre durup, dışarıyı dinledikten sonra hızla evden çıktı ve asfalt yola kadar koştu.

Sabaha kadar yürümüşlerdi ve yorgunluktan ayakta uyuklarken, gün doğumuna yakın Bakırköy’de uyumak için uygun olan ilk gördükleri bahçeye çitin üzerinden atlayıp daldılar. Nerede uyuduklarına dair bir fikirleri yoktu, yalnızca askeri bölge tabelası görmediklerinden ve hiçbirisinin adım atacak hali olmadığından çimlerin üzerine uzandılar. Aday, en son Bakırköy Sahili’ni hatırlıyordu, oradan beri uyuyarak yürüyordu, bu yüzden sık sık çocuklar gibi mızımızlanıp kaldırıma çöküyordu. Diğerlerinin durumu biraz daha iyiydi. Son bir gayretle çitin üzerinden atlamasına yardım etmişler ve şimdi her birinin kafasının altında sırt çantası hep beraber uyuyorlardı.

Her gün benzeri biçimde tekrar eden hareketler tüm dünyaya olduğu gibi bu şehre de hâkimdi. Şehrin ritmi, her insandan aldıklarıyla oluşturuyordu kendini. Farklı olduğunu düşündüğümüz zamanlar ve mekânlar bir organizmada, bir mekanizmada bütün olarak gözükebiliyordu, keza ışık da öyle...

Uyandıklarında güneş ışığının sarısından çok; beyaz, mavi ve gri arasında da bir renk uyudukları bahçedeki ağaçları ve çevreyi aydınlatıyordu. Susuzluktan dilleri damakları kurumuştur. Çantalarını sırtlarına alıp, uyanmaya çalışarak çitten atladıkları bahçenin devamına doğru yürüdüler. Çimlerden kurtulup asfalta ulaştıklarında karşılarındaki çeşmeyi gördüler. Adımlarını sıklaştırdı, çeşmeden sırayla su içtiler. Yüzlerini de yıkadıktan sonra uyandıklarını fark edip nerede olduklarını anlamaya çalıştılar. Karşılarındaki tabelada “Acil” yazıyordu. Işık etrafı bambaşka aydınlatıyordu, sanki her şey canlı değil gibiydi, canlı değillerdi. Her şey donmuş bir fotoğraf karesindeki sessizlikte süzülen bir hareket gibiydi. Bambaşka renkler soluk, tüm dünyadan yalıtılmış bir fanus... Ayaklar nereye gittiklerini bilir gibi birbirlerini takip ediyorlardı. Acil Servis’in solundan girdiler. Üstü kapalı beton sütunların altındaki yoldan devam ettiler, yolun sonuna gelmeden önce sola, sonra sağa döndüler. Her şey yavaşlamıştı merdivenlerden çıkıp kapıya ulaştıklarında.

Metin, meyhanede söylediği son büyüğü de içtikten sonra kendisini İstiklal Caddesi’ne atmıştı. Yalpalayarak ve etraftakilere çarparak ilerliyordu. Meydana ulaşmak üzereydi. Meydanın yakınında bekleyen polis araçlarını gördü. Sendeleyerek yanlarına gitti. Polis aracının önünde bekleyen polisin karşısında durup:

—Geçmişinizi sikeyim!

Polis:

—Ne dedin?

Metin:

—Geçmişinizi sikeyim dedim, var mı?

Polis:

—Git işine uğraştırma bizi!

Metin:

—Topunuzun geçmişini sikeyim!

Polis, Metin'in üzerine yürüdü, bu esnada polis aracından çıkan polisler de Metin'in üzerine doğru geliyorlardı.

Metin:

—Hepinizin geçmişini sikeyim!

Polisler, Metin'i tartaklayıp araca bindirmeye çalışıyorlardı. Metin ise aynı küfrü yineliyordu. Yoldan geçenler, durup, durumu gülerek izliyordu. Polis aracının megafonundan:

—Dağılın!

Toplanan birkaç kişi yürümeye başlamışlardı. Bu sırada aracın arka koltuğunda oturan Metin, kafasını camdan uzatıp:

—Sizin de geçmişinizi sikeyim!

Kapının önünde bir süre durdular. Aday, zile bastı. Kapıyı hafifçe açan gri üniformalı görevli karşısında sırt çantalı gençleri görünce ağzı hafifçe açıldı ve Aday, dün gece Sarayburnu'nda şarap hediye ettikleri adamdan aldığı silahı görevlinin ağzının içine soktu. Kapı ardına kadar açılmıştı.

İstanbul'da gün batmak üzereydi. Güneş kaybolmaya başlamıştı.

Servisin koridorunda ve salonundaki tüm hastalar açık buldukları kapıdan kaçıyorlardı. Kimisi odasından kıyafetlerini alıyor, kimi pijamalarıyla kapıdan çıkıp gidiyordu.

Doktor, odasından çıktığında Ozan, salonda tek başına televizyona bakıyordu. Ozan, kapalı olan televizyonda kendi görüntüsünü görüyordu. Zihnindeki ayak sesleri ona yaklaşıyordu. Televizyondaysa bir katil kurbanına yaklaşılmaktaydı. Ozan kırıdamadan televizyona bakıyordu. Psikiyatri servisinden son firar eden hasta arkasını dönerek:

—Sağol!

Ozan, televizyonun petekli dokusunda kurbanın kafasına arkadan silah dayandığını görüyordu.

Aday, Ozan'ın tam arkasında, Ozan'ın nereye baktığını anlamaya çalışıyordu. Ozan ise televizyonda silah kafasının arkasına dayanmış kurbanın ölü-

münü izliyordu. Katilin soluk alış veriş kulaklarındaydı. Aday:

—Seni vuracağıma kendimi vururum!

Aday, sağ elindeki silahı şakağına dayadığında, televizyonda yalnızca onun görüntüsü vardı.

Metin, Emniyet Müdürlüğü'ne götürülürken de, binaya girdikten sonra da aynı küfrü savurmaya devam etmişti. En son, nezarete de devam edince ellerini ve ağzını koli bandıyla kapatmışlardı. Emniyet Müdürlüğü'ndeki komiser Metin'in üzerinden çıkan CD'deki video görüntülerini izliyordu. Görüntülerde kar maskesi takmış adam, içerisinde duvar yazısı ve haraç alma olan bir dizi eylem sıralıyor ve bu eylemlerin emrini aldığı şahsın adını soyadını ve adresini bildiriyordu. Komiser, emrinde çalışan polisler bahsedilen duvar yazılarını ve haraç olayını araştırmalarını emretti. Polisler diğer birimleri telefonla ararken, kör kütük sarhoş Metin'i komiserin yanına getirip ağzındaki bandı söktüler, bant sökülür sökülmez Metin, komisere bakarak:

—Geçmişini sikeyim!

Aday, psikiyatri servisinin salonun ortasında, silah tutuyormuş gibi sağ elini şakağına dayadığında onu yalnızca doktor odasının önündeki doktor izliyordu.

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne Kapalı Devre Güvenlik Sistemi hizmeti veren kurumun ikinci katındaki koridorun sonundaki odanın kapısında, verilen yemek siparişini getiren kurye, kapıda “Cem” yazdığını gördü, tam kapıyı tklatacakken, kendisine verilen kâğıttaki soyadıyla kapıdakinin eşleşip eşleşmediğine bakmaya yeltendi. Soyadını göremeden kapı açıldı.

Üç kadın, altından tren geçmekte olan üst geçitten batmakta olan güneşi seyrediyorlardı.

Cengiz, Metin'in üzerinden çıkan CD'deki videoda, kar maskeli adamın bahsettiği adresin mutfağında eylem emirlerinin bulunduğu A4'te parmak izleri saptandığından gözaltına alınmıştı. Ne kadar bunun bir komplo olduğunu söylese de, Metin'le daha önce Rus Ruleti oynadıklarını sorgusunda anlatsa da; Adli Kayıtlar incelenmiş Rus Ruleti'nden açılmış dava bulunduğunu ama Cengiz'in değil Metin'in bu davada sanık olduğu belirlenir. Cengiz, Emniyet Müdürlüğü'nden çıktığında zaman hakkında tek bildiği gözaltı süresinin dolduğuydu. Tutanaklar tutulmuş, suçun adı konmuştu: Kimlik kırılması.

Güneşin en son parçası da gözden kaybolduğunda, telefonla konuşmakta olan Müjgan:

—Servisinizde yatmakta olan Ozan'la görüşmek istiyorum!

—Ozan diye bir hasta yok!

Müjgan:

AYAK

—Peki, Umut var mı?

Psikiyatri servisinin kapısı ise ardına kadar açıldı.

Kaçanlarsa dört haneli birer sözcük! Kaç anlarsan!

SOLUCAN FANZ.IN